

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

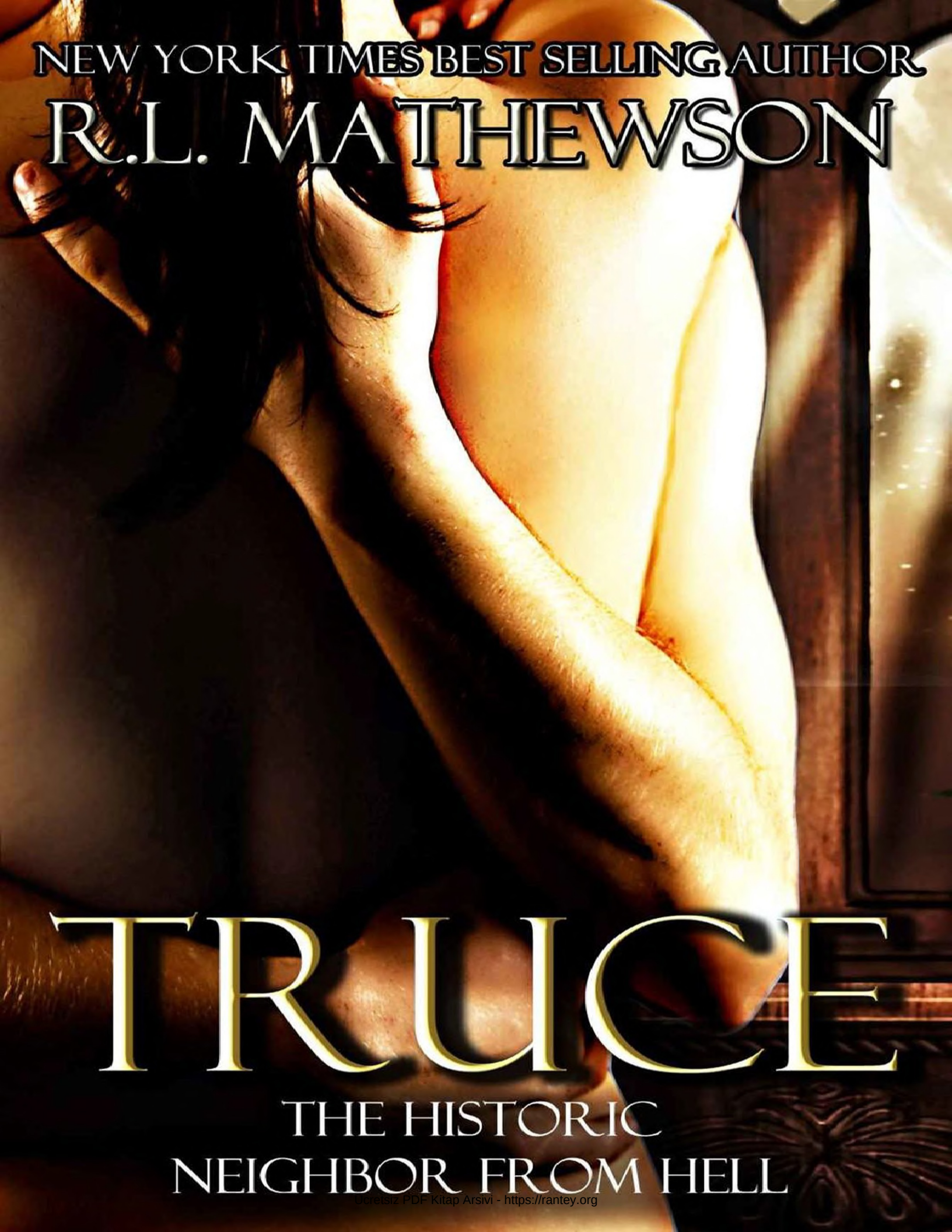
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BEST SELLING AUTHOR
R.L. MATHEWSON

TRUCE

THE HISTORIC
NEIGHBOR FROM HELL

Ateşkes Sözlüğü

Portakal bahçesi: Portakal ağaçlarının barındırıldığı ve sıcak tutulduğu bina.

Ton: Modaya uygun insanlar, soylular, vs.

Özel ruhsat: Evlenmeden önce ilanları okuma zorunluluğundan kurtulmak için satın alınan bir ruhsat. Alıcının hızlı bir şekilde evlenmesini sağladı.

Mürebbiye: Ev öğretmeni. **Uşak:**

Liveried hizmetçi. **Koç: At**

arabası: At arabası.

Sezon: Soylu ailelerin evlilik, son dedikoduları takip etme ve arkadaşlarıyla vakit geçirme umuduyla balolar, etkinlikler vb. için Londra'ya geldikleri yılın geleneksel bir bölümü.

Nişanlı: Sözlenmiş, nişanlanmış.

Puding: Tatlı bir tatlı.

Talip: Evlilik niyeti olan bir erkek.

Sadaka: Hayırsever katkı.

"Varis ve yedek": İlk doğan erkeğin görevini yerine getirememesi veya ölmesi durumunda mirası devralacak ve soyu devam ettirecek olan varis ve ikinci erkek çocuğu tanımlamak için kullanılan terim.

Yatak odası: Yatak odası.

"Orucu bozmak": Oruçlarını bozmak, oruç bir önceki geceden beri anlamına gelir. İlk yemek.

Servet avcısı: Tek amacı bir servet elde etmek için evlilik arayan erkek veya kadın.

Taş (ağırlık olarak): Bir ağırlık birimidir.

At arabası: Atla çekilen araç.

Toplum: Soylular grubu, onların kuralları, beklentileri, gelenekleri vb.

Kılıf: Prezervatif.

Minx: Aşağılayıcı bir terim olabilir, ancak bu kitapta görgü kurallarına burun kıvrıran bir kadın için kullanılan bir sevecenlik terimidir.

Parşömen: Kağıt.

Kız kurusu: Evlenmemiş, yaşı geçmiş bir kadın.

"Doğrudan Kes": Görmezden gelinme, sosyal çevrenin dışına itilme, nihai küçümseme.

Salon: Oturma odası.

Sulh hakimi: Yerel kolluk kuvvetleri.

Hazneli kap: Tuvalet olarak kullanılan kap.

Metres: Bir iş anlaşmasının parçası olarak bir erkeğin ilgisine hazır olma anlaşmasının bir parçası olarak konfor, para, hediyeler verilen bir kadın. Duygu yok, vaat yok, sadece yakınlık var.

Bedlam: Psikiyatri hastanesi.

Reticule: Bir kadın çantası.

Önsöz

Günümüz Massachusetts'i

"Doğru yapmıyorsun."

Jason tepesinde dolaşan piçi görmezden gelirken, o orospu çocuğunu çıplak elleriyle boğmaya karar verdi. Partiye iki saat vardı ve Haley'nin hediyesini bitirmeye yaklaşamamıştı bile. Dört aydır sabah ilk iş, akşam son iş bu lanet şey üzerinde çalışıyordu ve hâlâ bitmemişti.

Tanrıya şükür babası altı ay önce bu işi halletmesi için onu sıkıştırmaya başlamıştı. İlk başta son dakikaya kadar bekleyebileceğine karar vererek omuz silkmişti, ancak daha sonra babası, amcaları ve birkaç kuzeni onunla korku hikayelerini paylaşmaya başladılar ve o da belki de bu işi bitirmenin daha iyi olacağına karar verdi.

Dört dikiş, bir haneye tecavüz cezası, iki ikinci derece yanık, on migren ağrısı, bir kot pantolonu mahvolmuş, arabası iki bin kilometre yapmış, bir düzineden fazla uykusuz gece geçirmiş ve bu saçma geleneği başlattığı için büyük-büyük-büyük-büyük-büyükbabasına lanet okuyordu. O düşüncesiz piç kurusu, bir kolye yapıp tüm torunlarını bu saçma geleneğe mahkûm etmek yerine gidip karısına beşinci yıldönümleri için bir kolye alsa gerçekten ölür müydü? Hiç sanmıyordu, özellikle de adamın çok zengin bir kontun kardeşi olduğu düşünülürse.

"Bu da ne böyle?" Trevor büyük bir ısırık alarak sordu-

"Onlar benim brownilerim, seni piç kurusu!" Jason, yarısı yenmiş brownie'yi kuzeninin elinden kaparak tersledi.

Trevor gözlerini devirip küçük, sinirli bir iç çekişle uzanıp Jason'ın elinden brownie'yi aldı ve Jason değerli brownie'sini geri çalamadan ağzına attı. Parçalanmış kolyeyi bir an için unutan Trevor ayağa kalktı ve kuzenini iterek yoldan çekti, böylece diğer değerli bebeklerinin iyi olduğundan emin olabilecekti. Mutfak tezgâhına yaklaşıp Haley'nin sabah atıştırması için hazırladığı brownie tabağından geriye kalanları gördüğünde kalbinin kırıldığını hissetti.

"Nasıl yapabildin?" Jason boş tabağı eline alıp kuzeninin lezzetli bir iki lokma kaçırmış olması için dua ederek içi boş bir şekilde sordu ama hiç umut yoktu.

Piç kurusu büyük ihtimalle tabağı yalayıp temizlemişti.

"Sıkılmıştım," dedi Trevor omuz silkerek mutfak masasına oturdu ve Jason'ın partiye yetişmesi için umutsuzca bitirmeye çalıştığı parçalanmış kolyeye daha iyi bakabilmek için eğildi.

"Sıkıldıysan bana yardım et," dedi Jason, saate sinirli bir bakış fırlatarak ve değerli ikramlarını kaybettiği için yakınarak kaybettiği zaman yüzünden irkilmemeye çalışarak.

Trevor omuz silkerek, "Yapamam," dedi.

"Neden olmasın?" Jason Trevor'ın yanına oturdu ve Haley'nin eski evinin havuzundan çalmayı başardığı taşlardan birinden yaptığı küçük beyaz taş boncuğu eline aldı.

Evi o huysuz ihtiyara satmamış olmayı gerçekten diliyordu. Haley'ye beşinci yıldönümleri için bir kolye yapabilmesi için Jason'a havuzdan birkaç taş vermeyi reddetmekten büyük keyif almıştı. Aslında, o gece birkaç taş alabilmek için çitlerden atlamak zorunda kaldığında yanında bir biftek getirmiş olmayı dilemişti. Sonra tekrar, biftek

muhtemelen onu, bekçi köpeği olarak işini biraz fazla ciddiye alan pembe fiyonklu psikopat küçük köpekten kurtaramazdı.

"Çünkü kolyeyi baştan sona kendin yapmak zorundasın," diye belirtti Trevor, gereksiz yere, çünkü Bradford'daki bütün çocuklar on yaşına geldiklerinde bu geleneğin kurallarını öğrenmişlerdi.

"Partiye iki saatten az kaldı," dedi Jason, kuzeninin geleneklere aldırmayıp ona yardım etmesini umarak. Karısını hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ve ailesindeki erkeklerin kutsal saydığı bir geleneği bozmak istemediğinden de emindi.

Trevor, Jason'a çalışmaya başlamasını işaret ederken kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "O zaman sızlanmayı bırakıp dişlerini geçirmeni öneririm," dedi.

"Beşinci yıldönümün yaklaşıyor, göt herif, yerinde olsam bu kadar kibirli davranmazdım. Yardıma ihtiyacın olacak," dedi Jason ince gümüş zinciri işaret ederken.

"Üç yıl içinde," dedi Trevor onu kızdırmaya başlayan o kendini beğenmiş ses tonuyla.

Jason küçük plastik torbaları sıraya dizerken ya da en azından doğru sıralama olduğunu umarken, "O zaman yardıma ihtiyacın olacak," diye sıkıca ısırıldı.

"Senin aksine, ben son dakikaya kadar beklemedim. Zoe'nin bensiz yaşayamayacağını anladığım anda kolyesi üzerinde çalışmaya başladım," diye açıkladı Trevor arkasına yaslanıp rahatlama hareketi yaparken.

"Seninle evlenmesi için ona yalvarmak zorunda kalmadın mı?" Jason sadece onu kızdırmak için işaret etti.

"Herkesin böyle düşünmesine izin verdim."

"Hı hı," dedi Jason, küçük gri taş boncuğun bulunduğu çantayı küçük koyu, neredeyse siyah taş boncuğun bulunduğu çantayla değiştirirken. Bunu, Haley'nin sevimli öfke yumruklarını ilk kez serbest bıraktığı o meşum gecede onu taşıdığı barın otoparkından aldığı taştan yapmıştı.

"Hâlâ bitirmediniz mi?" Babası Jarred, mutfak tezgâhına doğru giderken yanlarından geçerken tiksintiyle homurdandı.

"Neredeyse," dedi, bunun bir yalan olmadığını umarak.

"Kahrolası keklerim nerede?" diye sordu babası. "Jason yedi onları," dedi Trevor çabucak, "ne oldu? Fare piçi onu mahvetmek için elinden geleni yaparken sesi iyice dehşete düşmüştü.

"Seni bencil piç!" diye öfkeyle tıslayan babası, kuzeninin yalancı kışını tekmeleyebilmek için bu kolyeyi bitirmek zorunda kalmamayı dilemesine neden oldu.

"Haley partiye on tabak getirdi," dedi Jason, babası ve kuzeninin yemi yutup buradan defolup gitmelerini, böylece kendisinin de elindeki işe odaklanabilmesini umarak.

"Allah kahretsin!" diye tersledi babası, bir sandalyeyi masadan çekip aldı ve tedirginlikle oturdu. "Biz oraya varana kadar hiçbir şey kalmayacak," diye dudak büktü babası. Jason mırıldandığı bir küfürle babasının mızımızlanmasına gözlerini devirirken bir yandan da küçük çantaların sırasını çılgınca yeniden düzenliyordu.

"Partiye daha iki saat var," dedi Jason, el yapımı taş boncukları doğru sırayla dizerken başını kaldırıp bakma zahmetine katlanmadan. "Eğer şimdi gidersen, Haley muhtemelen bütün bir tabağı sana bırakır.

Parti başlayana kadar seni oyalayacak bir şey," diye mırıldandı dalgınca.

"Henüz gidemem," diye homurdandı babası.

"Neden olmasın?" Jason başını kaldırıp saate baktı ve bir on dakikanın daha geçtiğini fark edince irkildi.

Kahretsin!

Babası ve kuzeni hep bir ağızdan "Gelenek," deyince kafası karıştı.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Jason mikrodalganın üzerindeki saate son bir kez endişeli bir bakış attıktan sonra tekrar taş boncuk torbalarına baktı.

"Baban olarak, bu geleneğin ardındaki hikâyeyi sana anlatmak benim görevim," diye söze başlayan babası, Trevor'a göz kırparak, "Bu hikâyeyi sana anlatmak da benim görevim olacak," dedi.

Jason hangisinin hangisi olduğunu bir türlü hatırlayamadığı iki gri taş boncuğa bakarken derin bir iç çekerek, "Hikâyeyi zaten duydum," dedi.

Babası, "Açlıktan ölüyorum," diye homurdanıp Jason'ın kıkırdamasına neden olmadan önce, "Bunu yine duyacaksın, o yüzden mızımızlanmayı kes!" diye tersledi.

"Ayrıca," diye devam etti babası daha sakın bir tonda, "Ethan Amcan biz konuşurken bile Haley'e hikâyeyi anlatıyor."

"Gelenek mi?" diye sordu gülümseyerek, başını kaldırdığında babasının boş brownie tabağına hüzünlü bir bakış fırlattığını gördü, hiç şüphesiz yeni bir parti brownie'nin aniden ortaya çıkacağını umuyordu.

"Haley, acıkırsam diye buzdolabına küçük bir tabak parmak rulo bırakmış," dedi babasına acıyarak.

"Otur yerine!" diye çıkıştı babası Trevor'a. Açgözlü piç masadan kalkıp

buzdolabına doğru bir adım attı.

"Açlıktan ölüyorum!" Trevor sızlandı ama oturdu.

"Çok kötü oldu! Bu hikâyeyi anlatacakсам karnımı doyurmam lazım," dedi babası, buzdolabına doğru hışımla gidip sandviç ekmeği tabağını, kalan vişneli turtayı ve bir galon çikolatalı sütü alırken sinirli bir sesle.

Jason dikkatini tekrar kolyeyi yapmaya vererek, "O çocukların sütü," dedi.

Buzdolabının kapısını kapatırken babasının bir şeyler homurdandığını duydu. Birkaç saniye sonra kafasını kaldırıp baktığında, babasının sütü iade edip yerine bir galon buzlu çay aldığını görünce şaşırmadı. Adam yemek konusunda takıntılı olabilirdi ama asla torunlarının yemeğini isteyerek ellerinden almazdı. Hiçbir Bradford erkeği bunu yapmazdı. Çocukları ve eşleri her şeyden önce gelirdi ve onların iyi beslenmelerini sağlardı.

"Bunlar güzel görünüyor," dedi Trevor, sandviç ekmeklerinden oluşan tabağı işaret ederek. "Bir tane alabilir miyim-"

"Hayır!" diye bağırdı babası, büyük tabağı Trevor'dan uzaklaştırırken ters ters bakıyordu.

"Açlıktan ölüyorum!" Trevor sızlandı. "O zaman açlıktan öl!"

"Seni bencil piç!"

"Artık devam edebilir miyiz?" Jason, Trevor'ı yere yatırıp boğazını sıkmasına saniyeler kalmış gibi görünen babasının sözünü kesti.

"Peki," dedi babası, Trevor'a son bir bakış attıktan sonra ton balıklı salata ekmeği aldı ve dikkatini Jason'a verdi. Boğazını temizleyen babası söze başlamadan önce oturduğu yerde kıpırdandı.

"Bir zamanlar..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Jason tiksintiyle başını sallayarak sordu.

"Ne?" Jarred sandviç ekmeginden bir ısırık alarak sordu.

"Gerçekten böyle mi başlayacaksın?" Jason, elini sandviç ekmegi tabağına doğru götüren Trevor'la tiksinti dolu bir bakış paylaşarak sordu.

Babası gözlerini ona dikti. "Eğer bu hikayeye 'Bir varmış bir yokmuş' diye başlamak istiyorsam, o zaman hikayeyi bu şekilde anlatacağım!"

Jason ellerini yüzüne sürdü. Bu saçmalık için gerçekten zamanı yoktu. "Peki, anlat şu lanet hikyeni," dedi dikkatini tekrar kolyeye vererek.

"Yapacağım," dedi babası burnunu çekerek ve ardından bir elin tokatlanma sesini duyarak.

"Ow!"

"Onlar benim sandviç ekmeklerim!"

"Baba," Jason dedi, değil rahatsız edici için bak yukarı olarak Babasını bu işe devam etmesi için teşvik etti.

"Ah, doğru ya," dedi babası boğazını temizleyerek. "Bir varmış bir yokmuş....."

Bölüm 1

1809

Londra, İngiltere

Hyde Park.... saat 16:00'dan biraz sonra.

İşte oradaydı, prensi, diye düşündü Elizabeth, evleneceği adamı izlerken mutlulukla iç geçirdi. Özlemle gülümsedi ve mürebbiyesi onu bulup sürüklemekten önce James'e, onun James'ine daha iyi bakabilmek için ağacın diğer tarafına geçti.

Ailesinin Londra'daki konağı onlarınkine yakın olmasına rağmen, bir hafta önce geldiklerinden beri onu görmemişti. Evleri taşradaki malikâneleri kadar yakın değildi ama James ailesini nadiren ziyaret ediyordu. Artık onu sadece sezon için Londra'ya geldiklerinde görme şansı oluyordu ve o zaman bile onu istediği kadar görme fırsatı bulamıyordu. Ne de olsa şehirde çok meşgul bir adamdı. Onu tekrar görmesinin muhtemelen bir süre alacağını bildiğinden, James'e bir kez daha bakmalı ve bunu kalıcı hale getirmeliydi.

Herhangi bir erkek daha mükemmel olabilir miydi? Hayır, öyle düşünmüyordu. Sadece James, sadece onun James'i kesinlikle mükemmeldi. Dudağını ısırdı ve James'in annesinin elinin üzerine eğilmesini izledi. Elini bırakmadan önce elinin arkasına nazik bir öpücük kondurdu. James tekrar ayağa kalktığı anda Elizabeth mutlulukla içini çekti, çünkü bu ona James'e daha iyi bakma fırsatı vermişti. Gıcır gıcır beyaz bir gömlekle çarpıcı siyah bir takım elbise giymişti. Kahverengi saçları bugün kısa kesilmişti ama Elizabeth hâlâ sevdiği küçük bukleleri seçebiliyordu.

Tek kelimeyle harikaydı.

Yirmi dört yaşındayken mükemmelin de ötesindeydi. Yakışıklı, eğitilmiş, varlıklı, zeki, komik ve sevimliydi. Herkes böyle düşünüyordu. Erkekler onun gibi olmak, kadınlar da onunla evlenmek istiyordu. Bu son düşünce yüzünün buruşmasına neden oldu. Hayır, annem onun evlenmek için çok genç olduğunu söyledi. Onun konumundaki çoğu erkeğin daha yaşlı ve daha köklü olana kadar evlenmeyeceğini söylemişti, bu ne anlama geliyorsa artık. Tek bildiği onun burada ve mükemmel olduğuydu. Bu düşünceyi aklından geçirerek bir kez daha hülyalı bir iç çekti.

"Boo!" diye bağırdı biri aniden, tam öne doğru itildiği sırada, sıçramasına ve dehşet içinde çığlık atmasına neden oldu. Kalbi küçük göğsünde küt küt atarken, ağaçtan inip ona saldıran canavarın ne olduğunu görmek için arkasını döndü.

"Sen!" sözcüğünü mükemmel bir şekilde mırıldandı ve karşısındaki küçük zorbaya toplayabildiği en soğuk, en hırçın bakışı attı. Neyse ki onu iyi eğitmiş iki ablası vardı.

Çocuk kızın tepkisi karşısında bir an için sersemledi ve sonra kontrolsüz bir kahkaha atarak yere yığıldı. "Oh.....you....should.....see.....your....face!" dedi yüksek sesle ve oldukça rahatsız edici kahkaha nöbetleri arasında.

Elizabeth küçük ellerini pembe elbisesinin üzerinde gezdirdi ve burnunun ucuyla ona baktı. En azından öyle yapmaya çalıştı. Kendisinden daha uzun boylu birine tepeden bakmak oldukça zordu.

"Sen, Robert Bradford, canavar gibi bir çocuksun!" dedi yüksek sesle, etraflarında patlayan kahkahalar bir gösterge ise belki biraz fazla yüksek sesle.

Elizabeth gözlerini düşmanına dikip bu çocuğun bir sahtekâr olduğuna dair bir kanıt bulma umuduyla yüzünü incelerken Robert'ın yüzü ilginç bir kırmızı tonuna büründü. Böylesine kaba ve iğrenç bir çocuğun James'le akraba olması imkânsızdı. Bu çocuğun saçları daha koyu, neredeyse siyahtı, James'in gözleri yerine yeşil gözleri vardı.

kahverengi gözleri vardı ve hiç de yakışıklı sayılmazdı. Çocuk oldukça çirkin görünüyordu. Annesi bile böyle söylemişti, yani doğru olmalıydı.

"Ve sen de bir katırın kıcı gibi kokuyorsun!" Robert yanlarından geçen herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle karşılık verdi.

Elizabeth yüzünün ateşle kızardığını hissetti. Tam zamanında arkasına dönüp baktı ve kız kardeşlerini, zorba annelerinden gülümsemelerini saklamaya çalışırken yakaladı. Anneleri dikkatini tekrar Elizabeth'e çevirmeden önce onları uyaran bir bakış fırlattı. Elizabeth'e gönderdiği bakış, uslu durması ve olay çıkarmaması için açık bir uyarıydı.

Etraflarındaki diğer çocuklar oyun oynamayı bırakıp kıkırdayarak Elizabeth ve Robert'ı işaret ettiler. Leydi Bradford oğlunun ya da Elizabeth'in davranışından dehşete düşmüş görünüyordu, tam olarak emin değildi ve umurunda da değildi, çünkü tam o anda James gülüyordu.

Ona!

Yüzünden akan gözyaşlarını göremeden arkasını döndü.

"Ağlıyor musun?" Robert dehşete düşmüş bir sesle sordu. "Beni yalnız bırak."

Onu iterek geçmeye çalıştı ama sadece yedi yaşında olduğu için, yoluna dikilmiş on iki yaşındaki bir çocuğu iterek geçmek oldukça zordu.

"Kardeşimden hoşlandığını biliyorum. Bu konuda gülüyor, biliyorsun. Hepimiz gülüyoruz," dedi Robert gururla.

Yüksek sesle nefes aldı.

Biliyor muydu?

Güldü mü?

Hayır, bu kötüydü. Bu çok kötüydü. O kadar belli etmiş miydi? Kendi ailesi hiçbir şey söylememişti. Bradford'ları göreceklerini bildiklerinde ona gülümsüyorlardı ama bu sadece Bradford'ları sevdikleri içindi, değil mi?

Oh hayır, herkes biliyordu, paniğe yakın bir şeyle fark etti. Buradan hemen çıkması gerekiyordu. Robert'ın etrafından dolanmak için bir girişimde daha bulundu ama Robert onu engellemek için hızla hareket etti. "Acelen ne? Düşünü planlamak için mi kaçıyorsun?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Elizabeth yavaşça arkasını döndüğünde anne babasının, kız kardeşlerinin, Lord ve Leydi Bradford'un ve James'in kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. Kız kardeşi Heather'ın James'in koluna asıldığını görünce yeniden ağlamak istedi. On sekiz yaşındaydı ve bu onun ilk sezonuydu. Sade, sıkıcı ve sinir bozucuydu ama en azından ona dokunabiliyordu. Elizabeth küçük kalbinin kırıldığını hissetti.

"En çirkin kardeşin sen olduğunu biliyorsun, değil mi? Ayrıca şişmansın da!" Robert ekledi. Etrafına bakındı, diğer çocukların ona doğru gönderdiği kıkırdamalara gülümsüyordu ve açıkça onun pahasına eğleniyordu.

Elizabeth'in bebeklik yağları vardı ama bundan kurtulacaktı. Mürebbiyesi ve babası bunun sadece bir evre olduğuna dair ona söz vermişti. Çocuklardan birini, arkadaşlarına onu işaret etmeden önce elleriyle şişman karnını gösteren kaba hareketler yaparken yakaladı.

"Kes şunu!" diye bağırdı.

Bu sadece onların daha yüksek sesle gülmesine ve Robert'ın kocaman sırtmasına neden oldu. Mary'nin yardımına geleceğini umarak arkasına baktı. Kız kardeşi artık gülümsemedi. Elizabeth'i önemsiyordu, gerçekten önemsiyordu. Ne yazık ki Mary hâlâ on metre kadar uzağındaydı. Elizabeth ablasının üzgün olduğunu anlayabiliyordu ama Mary'nin koşup yardım edemeyeceğini de biliyordu.

Onu. Evli olsun ya da olmasın, herhangi biri aileyi utandıracak uygunsuz bir şey yaparsa anneleri yıkılırdı, özellikle de Heather'ın ilk sezonu olduğu için.

Hiç de hızlı bir şekilde yardımına geliyor gibi görünmüyorlardı. Aslında, parkta rahatlatıcı bir gezinti yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Hatta Leydi Newman'la konuşmak için durdular. Leydi Newman! Ton'un en büyük dedikoducusuydu! Sinir bozucu kızı Penelope de yanındaydı. O da en az annesi kadar kabaydı. Ayrıca çok ince burnuyla Elizabeth'e dik dik bakıyordu.

"Hadi ama Beth, sorun ne? Yanına gidip nişanlını kocaman bir öpücük vermek istemiyor musun?"

James kıkırdarak, "Yeter Robert," dedi.

Elizabeth arkasına bakamadı. Hayır, bunu yapamazdı. Yine ona gülüyordu. Beş yaşındayken sıyrılan dirseğini öpen tatlı, anlayışlı James ona gülüyordu.

İşte bu kadar. Tonlarca çocuğun ona gülmesi ve onunla dalga geçmesi umurunda değildi. Dünyanın en şişman, en çirkin kızı olması da umurunda değildi. Burada durup James'in ona gülmesini dinlemek zorunda kalmayacaktı.

Hepsi Robert'ın suçuydu.

O anda, ailesinin yapmasını özellikle yasakladığı bir şeyi yapmaya karar verdi. Aslında bunu yaptıktan sonra babasının onu fena halde pataklayacağını biliyordu ama buna değecekti. Bir şekilde ağlamamak için kendini zorladı ve kendini bir ay boyunca pudingsiz ve ağrıyan bir popoya hazırlarken Robert'a tatlı tatlı gülümsedi.

Ona bakarken gülümsemesi durakladı. Küçük tombul yanakları oldukça tedirgin edici bir gülümsemeyle yukarı doğru itilmişti. Kız.... tehlikeli görünüyordu. Adam gergin bir şekilde dudaklarını yaladı ve kızın neyin peşinde olduğunu merak etti.

"Robert, şu anda neden bu kadar aptalca davrandığını anlamıyorum. Bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun," dedi, onun hoşuna gitmeyecek kadar yüksek sesle. Onları izleyen tüm çocuklar, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanarak bir adım daha yaklaştılar. Yetişkinlerden bazıları da öğleden sonraki eğlenceden oldukça keyif almış görünüyordu ama o öyle değildi. Birdenbire bu küçük veletten uzaklaşma ihtiyacı hissetti.

Robert bir adım geri atıp ondan uzaklaşmaya çalıştı ama Elizabeth bir adım daha yaklaşarak onun kaçmasına izin vermedi. Açık pembe elbisesi içinde birden tuhaf bir şekilde tehlikeli görünmeye başlamıştı. Düşünceli bir ifadeyle parmağını çenesine vurdu. "Yanlış hatırlamıyorsam sana güldüğünde, heyecanlandığında, gerildiğinde dikkatli olman söylenmişti..." diye açıklamaya başladı.

Robert onun nereye varmak istediğini biliyordu. Küçük cadı ailesinin ona verdiği sözü bozmak üzereydi. "Kapa çeneni!" diye bağırdı, çaresizlik ve korku midesinin çukurunda kıvrılırken.

Sanki onu duymamış gibi devam etti. "Endişeli ya da üzgün olduğunda, çünkü," burada komplocu bir şekilde eğildi, ama fısıldamadı, oh hayır, fısıldamadı, bağırdı, "pantolonunu ıslatacaksın, yine! Salon halısının kokusunu hala çıkaramadık biliyorsun, ama daha geçen hafta yavru köpeğim üzerine atladığında altını ıslatmıştın! Aslında hangisi daha kötüydü bilmiyorum, senin ağlaman mı yoksa koku mu!"

En derin, en karanlık sırrının ortaya çıktığının farkına varmasıyla bir an şok içinde donup kalırken, yüksek sesli kahkahalar parkı dolduruyor gibiydi.

"Robert Lemonade!" dedi şarkılı bir sesle, onunla daha da alay ederek ve ondan mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla nefret etmesini sağlayarak.

Çocukların hepsi onu işaret ediyor ve gülüyorlardı. Robert alt dudağının titrediğini hissetti. Bu çocuklar onunla aynı okula gidiyordu. Bu gerçek olamazdı, olamazdı. Bu kötüydü, çok kötüydü ve bunun bir rüya olduğunu umut etse de olmadığını biliyordu. Ayrıca hayatının artık dayanılmaz hale geleceğini de biliyordu. Birden etraflarındaki her çocuk onun pantolonunu işaret etti ve daha yüksek sesle gülmeye başladı. Birçoğu tökezleyip yere düştü, eğlencelerine engel olamadılar.

Robert o ana kadar bacaklarından aşağı akan sıcak sıvının farkında değildi. Aşağı baktı, bunun sadece hayal gücü olması için dua etti, ama değildi. Kahverengi pantolonu kasıklarının etrafını tamamen ıslatmıştı.

"Robert Lemonade!" çocuklar koro halinde. "Robert Limonata!"

Yüzünde memnun bir gülümseme olan Elizabeth'e ters ters baktı. Bu onun suçuydu! Onu sertçe itti. Elizabeth tökezledi ama düşmedi. Kaşları birbirine yaklaştı ve kararlı bir ifadeyle ona doğru bir adım attı. Robert onu tekrar itmeye ya da saçını çekmeye hazırlanıyordu ki küçük yumruğunun havada süzülerek ona doğru geldiğini gördü.

Geriye doğru tökezledi, bir köke takıldı ve sırt üstü yere düştü. Etraflarında yeni kahkahalar patladı. Sadece ağlamakla ve altını ıslatmakla kalmamış, şimdi de yedi yaşındaki tombul bir kız onu herkesin önünde yere düşürmüştü!

"Gelecek dönem dadını da yanında getirmeyi unutma Robert Lemonade!" diye bağırdı bir çocuk.

"Evet, yatağın üzerinde uygunsuz sarı lekeler kalsın istemem!"

"Onun oda arkadaşı olmaktan nefret ederdim. Bütün yıl sirke kokladığını hayal edebiliyor musun?" diye bağıldılar, alay ettiler ve dalga geçtiler.

Robert kendini ayağa sürükledi ve Elizabeth Stanton'a ters ters baktı. Bir gün.... bir gün ondan öcünü alacaktı. İntikamını alacaktı.

Herkesin önünde ona sırtını döndü, tam da babasının onu gizlice yakalayıp götürdüğü sırada.

Robert orada durdu, ellerini yumruk yaptı, ailesinin endişelerini, kahkahalarını ve alaylarını görmezden geldi ve Elizabeth'in parktan çıkarkenki görüntüsüne odaklandı. Bir gün yakında.....

Bölüm 2

1824

"Bu senin iyiliğin için, Elizabeth!"

"Bunu geçen yıl da söylemiştin," dedi, sesini yükseltme zahmetine girmeden, hatta kitabından başını kaldırmadan sayfayı çevirdi ve sandalyesine daha rahat bir şekilde yerleşti.

"Evlenme teklifini kabul etseydin olurdu!" diye inatla karşı çıktı babası. Kütüphanenin kapısını zorla açmaya çalışmayı sürdürdü, böylece onu Londra'ya sürükleyebilecekti; ailesi unvanı olan her erkeği ona doğru iterken, her gece balolara ve yemeklere katılmak zorunda kalacaktı.

Bir unvan için evlenmek istemiyordu, ama onu dinlemeyi reddettiler, bu yüzden şimdi meseleleri kendi eline almak ve kendini kütüphanede barikat kurmak zorunda kaldı. Bu onu Londra'ya sürüklemelerini engellemeyecekti, hiçbir şey engelleyemezdi ama en azından Londra'nın koşuşturmacasına katlanmak zorunda kalmadan önce rahatlaması için ona biraz daha zaman kazandırabilirdi. Ayrıca muhtemelen babasını da-

"Tamam," dedi nefes nefese kalmış bir sesle, "konuyu tartışalım."

Muzaffer bir gülümsemeyi bastırarak kitabını yere bıraktı, eteklerini düzeltti ve kapıya doğru yürüdü ama açmadı. Ne de olsa aptal değildi. Babasının şu anda kapının diğer tarafında onu yakalayıp götürmek için bekleyen en az iki uşağı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

"Dinliyorum," dedi ve duvara yaslanarak adamın ne teklif edeceğini görmeyi bekledi.

Bir sezonu daha isteyerek geçirirse tazminat ödeyecek.

"Kapıyı açmayacak mısın?" diye sormadan önce hafif bir duraksama oldu.

Ve iki ablasının aynı eylemi yapmak zorunda kaldıklarında yaptıkları hatayı mı yapacaktı? Hayır, bunun gerçekten akıllıca olacağını düşünmüyordu. Ayrıca, ablalarının aksine o satın alınamazdı ve o da bunu biliyordu. Elbiseler, ipekler, ayakkabılar, kurdeleler, mücevherler, alışveriş ya da ailesindeki diğer kadınların sevdiği ve babasının ihtiyaç duyulduğunda onlara karşı kullandığı herhangi bir şey umurunda değildi.

Güzel şeyleri takdir etmediğinden değil, ediyordu. Sadece babasının taleplerine boyun eğecek ya da onlar için küçük bir servet harcamayı haklı çıkaracak kadar önemsemiyordu. Çoğu insan onun tuhaf olduğunu düşünüyordu ve belki de öyleydi, ama gerçekten umursamıyordu.

"Eninde sonunda bu kapıyı açtıracağım," dedi, bunun onu korkutup kapıyı açtırmaya ve sessizce ölüme gitmeye ikna etmeye yeteceğinden umutluydu.

Değildi.

"O zaman ben de gitmemek için başka bir yol bulurum," dedi ve genellikle kız kardeşlerinde işe yarayan sinirli hırıltısını çıkardığında gülümsedi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde, hiç şüphesiz onun çirkin bir şey istemesini bekliyordu.

Onu çok iyi tanıyordu, diye düşündü gülümseyerek.

"Bağımsızlığımı istiyorum," dedi, adam o vahşi hırıltılarından birini daha çıkardığında pek şaşırmadı.

"Yine mi bu? Gerçekten mi?" diye sordu öfkeyle.

"İstediğim bu," dedi, kuzeydeki malikânesine gitmesine izin vermesi için onu ne kadar erken ikna edebileceğini merak ediyordu.

Teknik olarak, mirasının kontrolünü kabul etmek için yirmi dördüncü yaş gününe kadar beklemesi gerekiyordu, ancak parası ve mülkünün onun gözetimi altında olması gerektiğinden, istediği zaman gitmesine izin verebilirdi. Ne yazık ki, en küçük kızının uzaklara taşınmasına ve gözetimsiz yaşamasına izin vermeye istekli değildi, bu yüzden onu Londra'ya sürüklüyordu.

Onun evlendiğini ve mirasının yetenekli bir erkeğin eline geçtiğini görmek için yanıp tutuşuyordu. Aslında, bu noktada muhtemelen mirasının ona sahip olacak herhangi bir erkeğin eline geçtiğini görmekten mutlu olurdu. Şu anda onun hayatını kontrol ediyor ve aklınca onu güvende tutuyordu ama bunların hepsi sadece birkaç ay içinde değişecekti ve o bunu bekleyemezdi.

"Aptalca bir şey yapmadan önce son bir sezon geçirmeni istiyorum," dedi.

"Ve tüm sezon boyunca kalmak zorunda kalmak istemiyorum."

Uzun ve acı dolu bir iç çekiş kulaklarına ulaştığında..... az önce kazandığını anladı.

"Senden tam bir işbirliği bekliyorum. Annenin davetiye bulabildiği her baloya, yemeğe ve müzikale katılacaksın. Erkeklerin sana kur yapmasına izin vereceksin ama zamanını bizim onayladığımız erkeklere ayıracaksın. Bunu hiçbir şekilde sabote etmeyeceksin ve karşılığında sana kuzeydeki malikanene iki ay erken gitmen için eşlik edeceğim," dedi ve bunun muhtemelen alabileceği en iyi teklif olduğunu biliyordu ama yine de.....

"Üç ay erken," dedi, karşı teklifini kabul edeceğini umarak.

"Ben o kadar da kolay lokma değilim, canım," dedi eğlenerek.

Gerçekten de öyleydi ama şu anda bunu ona söylemenin zamanı olmadığına karar verdi. Kapının kilidini açıp kendini iki aylık sezon öncesi cehennemine hazırlarken, sezon resmen başladığında gitmesine izin vermeyi kabul ettiğini söylemenin de muhtemelen zamanı olmadığına karar verdi.

2 Hafta Sonra.....

Londra, İngiltere

"Gerçekten mi, Elizabeth!"

Elizabeth annesini görmezden gelerek önünde gergin bir şekilde kıpırdanan genç adama gülümsedi. Genç adam on yaşında bir çocuk için uygun bir tanım olmayabilirdi ama kesinlikle öyle davranıyordu.

Küçük çocuk çok uzun saçlarını kirli parmaklarıyla geriye doğru iterken, "Çantalarınızı taşıyabilirim leydim," dedi.

Elizabeth eğilip küçük çocuğun gözlerinin içine baktı. "Bu çok önemli bir iş. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Çocuk gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yaparken coşkuyla başını salladı.

"Hmm, bugün çok yoğun bir gün geçireceğim. Dükkânların önünde beni bekleyecek ve çantalarımı arabama getirecek birine ihtiyacım olacak. Bu zor bir iş ve birkaç saat sürebilir. Böyle büyük bir işin üstesinden gelebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu ciddi bir tonda, kendi gülümsemesini ısırarak.

"Yapabilirim! Gerçekten, yapabilirim!"

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Gerçekten mi, Elizabeth! Bu kadarı da fazla!" dedi annesi öfkeyle. "Bu saçmalıktan vazgeç artık. Bugün onun gibilerle vakit kaybedemeyecek kadar çok işimiz var."

Annesi gidene kadar bekledi ve küçük çocuğun üzgün ifadesini fark etti. "Senin adın ne?" Elizabeth yumuşak bir sesle sordu.

"Toby, leydim," dedi yere bakarak ve sesi perişan geliyordu.

"Eğer hâlâ işi istiyorsan, bugün bana yardım edecek iyi bir adama ihtiyacım var. Gördüğünüz gibi ilk durağım, elbisemin üzerime tam oturduğundan emin olmak için bu dükkân olacak. Bir saat içinde müsait olursan gerçekten minnettar olurum Toby."

Kafası karışmış gibi görünen adam yavaşça başını salladı. "O zamana kadar ne yapacağım leydim?"

Beş şilin çıkardı ve çocuğa uzattı. Yüzü aydınlandı. "Hanımefendi, bu çanta taşımak için çok fazla!"

"Sus, onu almanı ve gidip kendine yiyecek bir şeyler bulup ısınmanı istiyorum." Bir arabanın arkasına saklanmaya çalışan iki küçük çocuğu işaret etti. "Kardeşlerinizin de yiyecek bir şeyler bulabileceğinden şüpheleniyorum."

Toby çocuklara baktı. Yüzü utançtan kızarmıştı. "Onlar benim kardeşlerim değil leydim. Birlikte kaldığım aileye aitler."

"Sadece bir saat içinde geri dön ve sağlıklı bir şeyler yediğinden emin ol. Tatlıları sonraya sakla," dedi ve onu gülümseyerek uğurladı.

Toby başıyla onayladı ve koşmaya başladı. Elizabeth, Toby'nin dört ve beş yaşından büyük olmayan çocukları toplamasını izledi. Çocukları sokakta görmek kalbini kırıyordu.

Kendisi için kapıyı açan uşağa teşekkür edip dükkândan içeri girdiğinde annesi ve kız kardeşinin kendisine kaşlarını çattığını görünce şaşırmadı.

"Gerçekten Elizabeth, babam sana bu tür şeylere harcaman için harçlık vermiyor. Sadakasını her ay veriyor. Bu en hafif tabirle ona hakarettir," diye burnunu çekti Heather, tombul burnuyla Elizabeth'e bakmaya çalışarak, ama umurunda değildi.

"Babandan daha fazla para isteme zahmetine girme. Eğer israf etmeyi seçtiysen, bu senin sorunun," diye ekledi annesi.

Önümüzdeki bir saat boyunca katlanmak zorunda kalacağı işkenceye kendini hazırlarken usulca, "Asla yapmam," dedi.

Ailesi onun harçlığını neden yeni biblolar, kurdeleler ve benzeri şeyler yerine daha az şanslı olanlara yardım etmek için kullandığını anlamıyordu. Ama bu doğru değildi. Mary çok iyi anlıyordu. Elizabeth'e merhameti öğreten oydu. Mary'yi düşünmek bile onu gülümsetiyordu. Bu gece onu görmeye gidecekti.

Ailesi anlaşmaları gereği onu bulabildikleri her baloya, yemeğe ve sosyal etkinliğe sürüklüyordu. Şu anda birkaç erkek tarafından kendisine kur yapılmasına rağmen biraz umutsuz davranıyorlardı. Nedenini tahmin etmek zor değildi. Son beş yılda elli beş evlenme teklifini geri çevirmişti ve ailesi ellerinde bir kız kurusu daha olmasından endişelenmeye başlamıştı.

Evlenmek istemediğinden değildi. Sadece aşktan başka bir şey için evlenmek istemiyordu. Mary aşkı bulmuştu ve o da bulmaya kararlıydı. Emin olduğu bir şey vardı; aşkı ton partilerinden birinde, birlikte büyüdüğü o eski kasvetli insanlarla bulamayacaktı. Aşkı tozlu eski bir balo salonunda ya da hayatı boyunca tanıdığı grubun arasında bulamayacağını biliyordu. Aşkı bulduğunda, bu beklenmedik bir yerde olacaktı, en azından bu kadarını biliyordu.

"Şimdi gelin. Bugün yapacak çok işimiz var. Zamanında hazır olabilmemiz için saat beşten önce dönmemiz gerekiyor. İlk valsi yapabilmeniz için zamanında varmak istiyorum."

Elizabeth bu yorum karşısında kaşlarını kaldırdı. Annesi neden birdenbire ilk valsi kaçıracağı için endişelenmişti? Genelde her yere geç gelmeyi severdi. Annesine göre bu şekilde daha iyi bir giriş yapar ve Elizabeth'in taliplerini gergin bırakırdı. Annesi, zamanında gelmezse taliplerinin onun için üzülmelerini ve umutsuzluğa kapılmasını bekliyordu. Bir şeyler oluyordu ve bunu bir şey yapamayacak kadar geç öğreneceğinden korkuyordu.

Bir saat sonra Elizabeth ve hizmetçisi birkaç büyük koliyi dükkândan dışarı taşıdılar. Dükkânın önünde durdu ve etrafına bakındı. Toby'yi hiçbir yerde bulamadı.

"Sana söylemiştim Elizabeth. Çok fazla güveniyorsun," dedi Heather, elinde hiçbir şey olmadan yanından geçerken burnunu çekerek. Bir sonraki hedeflerine doğru anneleriyle kol kola yürüdüler. Bir uşak büyük koli yığınının arabaya taşıdı.

"Kalacağından emindim leydim," dedi hizmetçisi aksini söyleyen bir gülümsemeyle.

"Ben de öyleydim," dedi ve kolileri yukarı kaldırırken derin bir iç çekti. "Bunun için telaşlanmanın bir anlamı yok. Olan oldu."

Aslında hiç de umurunda değildi. Eğer geri dönseydi, gururunu kırmadan ona daha fazla para vermenin bir yolunu bulacaktı ama gitmesi gerekiyorsa, o zaman sorun yoktu. Çocuğun parayı karnını doyurmak için kullanacağından hiç şüphesi yoktu ve tek önemseydiği de buydu.

"Leydim!" diye seslendi küçük bir ses, endişeli ve nefessizdi.

Elizabeth omzunun üzerinden bakınca Toby'nin ona doğru koştuğunu gördü. Kahverengi saçları rüzgârda savrulmuştu ve soluk gri gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaktı. "Çok özür dilerim leydim!"

Başını salladı ve elindeki paketleri çocuğa uzattı. "Sorun değil. Artık buradasın," dedi ve çocuğa gülümseyerek geri döndüğü için memnun olduğunu belirtti.

"Başka bir delikanlı bulursun diye çok endişelendim. Yemin ederim ki daha erken dönmeye çalıştım leydim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu hizmetçisi kabaca.

Elizabeth ona uyaran bir bakış fırlattı. Bu işe yaramış gibi görünüyordu ama ne yazık ki Toby'nin umutlu ifadesi endişeye dönüşmeden önce değildi.

"Özür dilerim. Timmy tok karnına yemeye alışık değil, o yüzden onu eve bırakmam gerekti," diye açıkladı aceleyle.

"Sorun değil Toby. Gayet iyi anlıyorum. Gidelim mi?" Elizabeth konuyu değiştirmeyi umarak gülümsedi, böylece Toby yerinin değiştirilmesi konusunda endişelenmeyi bırakacaktı.

Başıyla onayladı. "Hangisi sizin arabanız leydim?"

İşlek caddenin karşısında duran ve ailesinin mührünü taşıyan siyah arabayı işaret etti. Toby başını sallayarak caddeyi koşarak geçti ve yoldan geçen bir arabanın çarpmasından kıl payı kurtulunca neredeyse Elizabeth'in kalbinin durmasına neden oluyordu. Paketleri hızla arabacıya teslim etti, hizmetçinin paketlerini almak için geri koştu ve onları arabaya teslim etti. İş bittiğinde Elizabeth'in yanına döndü ve onunla birlikte bir sonraki dükkâna kadar yürüdü.

Sonraki üç saat boyunca Toby onun emrindeydi. Paketlerin sayısından ya da beklemenin uzunluğundan hiç şikâyet etmedi. O günkü işleri bittiğinde Elizabeth arabaya binerlerken annesine sırtını döndü. Toby onun önünde durmuş, gergin bir şekilde kıpırdanıyordu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi usulca.

Ona güven verici bir gülümseme verdi. "Sorun yok. Belford Malikanesi'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Dik durdu ve başını salladı. "Eğer bu gece Belford Malikânesi'ni bulabilirsen, arka taraftan mutfağa git ve seni Leydi Elizabeth'in gönderdiğini söyle. Senin için çok lezzetli ikramları olacak." Mutfak personelinin çocuğa ikramdan daha fazlasını yapacağını umarak ona söz verdi.

"Gerçekten mi?"

"Evet," diye gülümsedi, "ve eğer biraz yardım edersen, arkadaşlarına götürmek için biraz yiyecek kazanabileceğinden şüpheleniyorum."

"Çalışacağım! Çok çalışacağım!" dedi heyecanla.

Elini çantasına attı ve bir sterlinlik banknot çıkardı. Bunu ocuğa uzattı. "Bu kadar iyi bir iş çıkardığın için Toby. Bir dahaki sefere alışverişe çıktığımda seni isminle soracağım."

Notu almak için uzandığında parmakları titriyordu. Sanki bunun acımasız bir şaka olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. "Hadi, al şunu," diye onu cesaretlendirdi. O da yavaşça aldı.

"Teşekkür ederim leydim," dedi ona bakarak. Elizabeth ağlamamak için dudağını ısırarak zorunda kaldı. Toby ona sanki bir melekmiş gibi utangaçça gülümsedi.

"Şimdi git. Kendine iyi bak Toby ve biraz yemek için uğramayı unutma."

Sertçe başını salladı. "Yapacağım leydim."

Kadının arabacısının yardımıyla arabasına binişini izledi. Notu hızla ayakkabısının içine sakladı ve gülümseyerek uzaklaştı.

Bölüm 3

"Surat asmayı kes Robert," dedi annesi alaycı bir sesle.

Arabanın öbür ucundan ona ters ters baktı. "Surat asmıyorum," dedi sertçe. "Sadece nedenini anlamıyorum... hayır, dur düzelteyim, beni buna nasıl ikna ettin?"

Omuzlarını nazikçe silkerek açıkladı, "Şehirdeyken ailenle biraz zaman geçireceksin. Ayrıca, yirmi dokuz yaşındasın ve eğer iyi bir eş bulmayı planlıyorsan sosyete de bir iki kez görünmelisin."

Kesinlikle mecbur kalmadıkça evlenmeyi düşünmediğini bir kez daha belirtmek için ağzını açtı ama kızın sözü bitmemişti.

"James'in yeni bir eş bulmasına yardımcı olmak için birkaç baloya, yemeğe ve tiyatroya katılmanız sizi öldürmez. Yakın bir ailesi olması onun için iyi olur. İyi bir aileden gelen taliplerin kızlarına kur yapması anneleri daha rahat hissettirir."

James onun yanında inledi ve yardım edemedi ama kardeşi için üzüldü. Yıllar önce anneleri, James sonunda evlenene kadar onu durmadan rahatsız etmişti. Robert, kardeşinin sırf anneleri onu rahatsız etmekten vazgeçsin diye evlendiğini düşünüyordu. Annesi ona sataşmaya başlasa o da aynısını yapardı ama neyse ki annesi onun herhangi bir kadına iyi bir koca olamayacak kadar genç olduğunu düşünüyordu.

Ne yazık ki James sevmediği bir kadınla evlenmişti. Aslında Robert onun kızıdan hoşlanmadığından bile emindi. Sevmediyse James'i suçlayamazdı. Miranda acımasız bir kaltaktı. Her şeyin en iyisine sahip olmakla övünür ve bunu utanmadan herkesin gözü önünde sergilerdi.

Yüzü. Üç yıl önce ölmeden önce James'in mal varlığının yanı sıra çeyizini de gözden geçirmek için elinden geleni yaptı.

Talihsiz bir kazaydı. Robert kaderin devreye girdiğini ve biraz şiirsel bir adalet dağıttığını düşünmekten hoşlanıyordu. Olay onun tarafından tamamen önlenebilirdi. Bir dükkânın camından kendisinden daha aşağı olduğunu düşündüğü bir kadının tezgâhtarla konuştuğunu ve eliyle güzel bir inci setini işaret ettiğini görmüştü. Miranda'nın uşağına göre, kadın kendisinden daha iyi bir takıma sahip olmadığına dair bir şeyler mırıldanmış ve üzerine doğru gelen posta arabasından tamamen habersiz bir şekilde caddeyi hışımla geçmiş.

O zamandan beri James annelerinden kısa bir süre uzak kalmanın keyfini çıkarmıştı ama şimdi anneleri tam güçteydi. James'in tekrar evlenmesi gerekiyordu. Ne de olsa unvan için sırada o vardı. Evlenmek ve bir varis çıkarmak onun göreviydi. Robert içten içe ürperdi. James yakında evlenip bir varis çıkarmazsa, anneleri yine onun son umutları olduğu konusunda atıp tutmaya başlayacaktı. Bu olmazdı. James'i bayılıp cesedini mihraba sürüklemek zorunda kalsa bile, James yeniden evlenecekti. Hikayenin sonu.

"Annenin ne dediğini duydun mu Robert?" diye sordu babası.

"Ha?" Robert kafasını kaldırdığında anne ve babasının yüzünde ikiz bıkkınlık ifadesi gördü. "Ee, üzgünüm hayır, yün topluyorum," dedi, tembelce başını işaret ederek.

"Stanton'lardan kaçmakla ilgili tüm bu saçmalığın sona ermesi gerektiğini söyledim. Tanrı aşkına, artık çocuk değilsin Robert. Zavallı kızın seni bu kadar üzecek ne söylediğini ya da ne yaptığını hatırlamıyorum bile."

Demek yine Stanton'lardan bahsediyorlardı. Bu sadece Stantonların bu geceki baloya katılmasını bekledikleri anlamına gelebilirdi. Bu iyiydi. Lord Norwood ve karısından hoşlanıyordu... bir bakıma, Mary'den hoşlanıyordu ve bir bakıma

Heather ona annesini hatırlatmasına rağmen. İkiz gibi davranıyorlardı. Aynı yorumları yapıyorlar, aynı tarzda giyiniyorlar, kısacası aynı şekilde yürüyor, konuşuyor ve davranıyorlardı. Muhtemelen bu ikisinden mümkün olduğunca uzak duracaktı. Bir de Elizabeth vardı.

Oh, kesinlikle ondan uzak duracaktı. On yılı aşkın bir süredir bunu başarıyla yapıyordu, bu yüzden bir gece daha geçirmek hiç de zor olmamalıydı.

"Robert Lemonade," dedi James mutlulukla.

"Çok teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle, annesinin bu işi olurluna bırakmasını umarak.

James kocaman sıırttı. "Hiçbir şey düşünme."

"Bu yüzden mi onlardan vebadan kaçır gibi kaçırıyorsun? Bir isim yüzünden mi? O kadar saçma şey varken. Oğlum, yirmi dokuz yaşındasın. Bir erkek gibi davranıp bu saçmalığı aşmanın zamanı geldi," diye homurdandı babası, Robert'a bu küçük konuşmayı yaparken genellikle yaptığı gibi sinirli görünüyordu.

"James, "Robert'ı savunmak gerekirse, ikisi aynı odada olay çıkarmadan duramazlar," dedi. Bir şey söylemek için can attığı belli olan annesinin konuşmasını engellemek için elini kaldırdı. "On dört yılı aşkın bir süredir aynı odada bulunmadıklarının farkındayım ama şunu anlamalısınız ki hiç kimse ama hiç kimse onun lakabını ya da bu lakabın etrafındaki koşulları unutmadı. Bu lakap onu her yerde takip ediyor."

Robert'ın öldürücü bakışlarını yakalayan James ona göz kırptı ve devam etti.

"Ama sana katılıyorum. Bunu aşması gerekiyor, özellikle de o korkunç lakaptan kurtulmak istiyorsa. Kibar toplum içine çıkmıyor. Kendi içine ve kitaplarına kapanıyor ve bunu yapmadığı zamanlarda da malikanesinde çalışıyor. Çok fazla ciddi."

"Sen sadece kıskanıyorsun, çünkü ben dünyada kendi yolumu çizdim," diye ekledi Robert, kardeşini konuşmayı kesecek kadar sinirlendirmeye çalışarak.

"Mirasınızla bir servet kazanmanızın dünyada kendi yolunuzu çizmek sayılacağını pek sanmıyorum."

"On sekiz yaşına girdiğimde doğum günümün toplamı olsaydı öyle olurdu. Senin aksine ben bu parayı kartlara ve neye-" babası annelerinin arabada olduğunu hatırlatmak için boğazını temizledi, "şey, eğlenceye. Paramı aldım, yatırım yaptım ve yeniden yatırım yaptım. Şimdi kendi servetim ve arazim var. Para için evlenmeme ya da bir unvan beklememe gerek yok." Bunun kulağa nasıl geldiğini fark ettiğinde babasına mahcup bir sırıtış fırlattı. "Özür dilerim, baba."

Babası elinin tersiyle itti. "Kimsenin unvanımı ele geçirmek için bana kötülük dilemediğini biliyorum. Hepimiz senin başarılarınla gurur duyuyoruz, Robert."

Robert konuşmanın gidişatından utanarak, "Teşekkür ederim efendim," diye mırıldandı. Küçük serveti hakkında konuşmaktan nefret ederdi, özellikle de ailesiyle. Tonların annelerinin ona ağgözlülükle bakmaya başlaması yeterince kötüydü, kızlarının iyi bir şekilde yerleşmesi umuduyla onun bir tırmık ve genel olarak bir piç olarak ününü hevesle görmezden geliyorlardı. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini çok az biliyorlardı.

Annesi oflayıp pufladı.

"Ne oldu Danielle?" diye sordu babası.

Robert'a işaret etti. "Yine yaptı yapacağını, Harold. Dikkatimizi bu konuşmadan uzaklaştırdı, görmüyor musun?" Harold'ın tüylerini diken diken eden bir kararlılık ifadesiyle dikkatini tekrar Robert'a çevirdi.

"Bana söz verdiğiniz dört haftanın tamamında kalacaksınız. Mülkünüzle ilgili olarak ortaya çıkan ani acil durumları veya avukatınızdan gelen notları kabul etmeyeceğim. Sen

en iyi şekilde davranacaksın ve olay çıkarmayacaksın. Leydi Elizabeth ile iyi geçinmek için elinden geleni yapacaksın." Gözlerini ona dikti. "Ve baloda kavga etmeyeceğine söz vereceksin."

Dişlerini birbirine geçirdi. Öfkesi o kadar da kötü değildi. Gerekli olmayan bir kavgaya karıştığını düşünemiyordu. Annesi erkek olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu. Bazı şeyler görmezden gelinemezdi.

"Senin iyiliğin için topun içinde kavga etmeyeceğime söz veriyorum." İfadesini dikkatle seçti. Ayrıntıları atlatabilecekken annesine verdiği sözü bozmasına gerek yoktu.

Başını salladı. "Öyle bile olsa, sanırım gözüm üzerinde olacak."

"Bu yüzden mi kendi arabamı getirmeme izin vermedin?" diye sordu, aniden bu gece ona eşlik etmesi için gözünü korkutmasının nedeninin bu olduğundan çok emindi. Onu özlediğine ve yolculuk sırasında arkadaşlığının tadını çıkarmak istediğine dair bu saçmalığın onun için bile biraz fazla olduğunu biliyordu.

Devam ederken onu görmezden geldi. "Eğer uslu durmaz ve kardeşinin yeni bir eş bulabilmesi için elinden gelenin en iyisini yapmazsan," gözlerini yarıklara indirdi, "sana bir eş bulmayı şahsen hayatımın görevi haline getireceğim."

"Aman Tanrım," diye soludu Robert. Bu tam da işe yarayacak türden bir tehditti. Bir eş istemiyordu, kardeşi bir varis çıkaramadığı ve iş ona düştüğü ve başka seçeneği kalmadığı sürece istemiyordu.

Babaları gülmemek için elinden geleni yaparken James onun yanında kıkırdadı ve James'in gözleriyle karşılaşana kadar iyi bir iş çıkarıyordu. Bir an sonra gülmeyi aniden kesti ve Danielle ona ters ters bakınca boğazını temizledi.

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Gözlerini kıstı ve ona ters ters baktı. "Blöf yapıyorsun."

Tatlı tatlı gülümsedi, onu rahatlatamayacak kadar tatlı.
"Öyle miyim?"

Yenilgiyle inlemeden önce uzun bir süre onu inceledi. "Bu hiç adil değil," diye yakındı.

"Çok kötü."

Balolar, akşam yemekleri ve tonlarca saçmalıkla dolu dört hafta onun için iyi bir zaman değildi ama eğer bu, yanında oturan sıritan piçin evlenmesine yardımcı olacak ve onu da benzer bir kaderden kurtaracaksa, o zaman belki de en iyi davranışını sürdürmeyi düşünmeliydi, diye karar verdi başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatırken ve derin bir iç çekerken.

Bu uzun bir dört hafta olacaktı.

Bölüm 4

Elizabeth dikkatini tekeline almaya çalışan genç Kont'a zorla gülümsedi. Hiçbir şey değişmemişti. Geçen sezon da aynı taktikleri denemişti. Odaya girer girmez, Elizabeth'in yıkıcı bir gülümseme olduğuna emin olduğu bir ifadeyle ona bakmış ve sonraki bir saat boyunca ondan kaçmaya çalışmıştı. Birkaç dakikada bir dikkati kızın yüzüne kayıyor ve onu izleyip izlemediğini kontrol ediyordu. İzlemiyordu. Adamın taktiklerini biliyordu çünkü Mary onu iyi bilgilendirmişti.

Mary mükemmel bir şaperonu. Etrafında olup biten her şeyi kesinlikle biliyor ve en son dedikodulara sahipti. Elizabeth'in hiç sahip olmadığı ağabeyi olarak kesinlikle hayranlık duyduğu kocası Anthony, Mary'yi her uygun bekâr hakkında en son bilgilerden haberdar ediyordu. Hiçbir çapkının ya da servet avcısının Elizabeth'i ele geçiremeyeceğinden emin olmaya kararlıydı. Ona karşı çok korumacıydı, neredeyse Mary kadar korumacıydı.

Şimdi de Kont Jonathan'la konuşmak zorundaydı... şey, unutmuştu. Geçen yıl üç ay boyunca ona kur yapmaya çalışmıştı. Onu her ziyaret ettiğinde, yürüyüş tekliflerini, tiyatro davetlerini ve onunla vakit geçirmek için bulabildiği diğer tüm bahaneleri kibarca reddetmişti. Neredeyse her baloda dans ettiler çünkü bunu yapmak kibarlıktı. Adam teklif etti, kadın da kabul etti, çünkü başka seçeneği yoktu. Bu kadar basitti.

"Acaba benimle bahçelerde bir gezintiye çıkmak ister misiniz?" Jonathan sordu.

"Öyle mi? Şimdi mi?" diye sordu, telaşlanmış gibi görünmemeye çalışarak. Onurlu hiçbir erkek, aklında kötü bir şey olmadan bir kadından gecenin bu saatinde, özellikle de bu soğuk havada bahçelerde gezintiye çıkmasını istemezdi. Bir yürüyüş

uygun ve daha onurlu bir seçenek olurdu.

"Evet," diye mırıldandı memnun bir gülümsemeyle, başka hiçbir şey işe yaramadığı için onu evliliğe ikna etmek için baştan çıkarmayı denemeye niyetli olduğu belliydi. Onu reddetmeyi tamamen planlamıştı ama bunu onu aşağılamadan yapmalıydı, oysa bu girişim için kulaklarını tıkamayı tercih ederdi.

Neyse ki Mary her zamanki gibi her şeyin başındaydı. Geçen yıl Anthony'nin de yardımıyla Kont'un bu işi yapamayacağına karar vermişti. Adam pervasız bir çapkındı ve çocuğu olana kadar metres tutuyordu. Kaç tane gayrimeşru çocuğu olduğundan tam olarak emin değillerdi ama en az beş taneydi.

Toplum gayrimeşru çocukları sanki bu onların suçuymuş gibi küçümsüyordu. Bir erkeğin gayrimeşru bir çocuğa sahip olması, çocuk için doğru olanı yaptığı ve ona kendi adını ve korumasını verdiği sürece umurunda değildi. Bu durumla ilgili onu en çok tiksindiren şey, hamile bir kadının kullanılmış bir mal gibi sokağa atılmasıydı. Böyle bir adamla asla birlikte olamazdı.

Ailesinin onun planları hakkında bir fikri olduğundan değil. Bilmiyorlardı. Şimdi her zamankinden daha fazla bir eşleşme yapması için baskı yapıyorlardı. Dört ay içinde mirasının kontrolünü ele geçirecekti. Vaftiz annesi üç kocasını gömmüş, her biriyle servetini ve mal varlığını artırmış kurnaz bir kadındı. Beş yıl önce vefat etmiş ve her şeyini Elizabeth'e bırakmıştı. Ailesi, sanki Elizabeth herhangi bir erkeğin onu ya da mirasını kontrol etmesine izin verecekmiş gibi, mal varlığını kocasının güvenli ve yetenekli ellerinde görmek istemişti. Onu hiç mi tanımıyorlardı?

"Elizabeth, annem seninle konuşmak istiyor."

Jonathan'a öğürmeden yapabildiği en tatlı gülümsemeyi yaptı. "İzin vererseniz, öyle görünüyor ki

Bana ihtiyaç var."

Eğildi. "Elbette." Kız uzaklaşmadan elini tuttu ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Görüşmek üzere leydim," diye mırıldandı ve elinin arkasına ikinci ve kalıcı bir öpücük kondurdu.

Elizabeth elini çekme dürtüsüyle savaştı, onun yerine elini bırakmasını beklemek için kendini zorladı. Bir reverans yaptı ve Mary'nin kolunu sıkıca kavrayarak uzaklaştı. "Eğer beni bir daha onunla yalnız bırakırsan, yemin ederim ki Tommy ve Marcus'a ikimizin yaptığı her şakayı anlatacağım ve böylece önümüzdeki beş yıl boyunca ne yapacakları korkusuyla yumurta kabuklarının üzerinde yürüyeceksin."

Mary usulca güldü. "Ah canım, ben iki yaramaz oğlanın annesiyim. İnan bana, şimdiden ne yapacakları korkusuyla yaşıyorum. Geçen hafta küçük canavarlardan birinin yatak odamıza ölü bir balık koyduğunu söylemiş miydim? Çok korkunçtu." Kibirli görünmeye çalışsa da eğlenen gülümsemesi onu ele veriyordu. "Anthony odamızdaki balığın kokusunu hâlâ alabildiğine yemin ediyor."

Elizabeth ona masum bir gülümseme vermeye çalıştı. "Bu fikri nereden bulmuş olabilirler acaba?" diye sordu ve çocukların Mary'nin şifonyerinin arkasına sakladıkları balığı bulamadıklarını söylememenin en iyisi olacağına karar verdi.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?" Mary kayıtsızca sordu. Duvar boyunca yürüyerek annelerinin onu beklediği avlu kapısına doğru ilerlediler.

"Ben mi? Bunu sana neden yapayım ki?" Masum bir tavırla elini göğsüne bastırdı ama Mary bunu yutmadı.

"Oh, bilmiyorum. Belki de annemin planına uyduğum için bana bir şeyler borçlu olduğunuzu düşündünüz."

Lord Dumford ile daha fazla zaman geçirirsin."

"Hmm, bilirsin, haklı olabilirsin," dedi düşünceli bir şekilde. Bu fikri yeğenlerine önermesinin nedeni de tam olarak buydu. Annesi umutsuzca Lord Dumford'la aralarını yapmaya çalışıyordu ve Mary de ona yardım ediyordu. Adam kırkına yaklaşmıştı, saçları dökülmüştü ve sıkıcıydı. Adam aynı zamanda bir Marquee'ydi, ki bu da annesinin kitabında her şey demekti.

Mary bu evliliği başka nedenlerden dolayı zorluyordu. Adam ona asla vurmayacaktı ve muhtemelen Elizabeth ona bir varis ve bir yedek verdikten sonra onunla çok az ilgilenecekti. Elizabeth aşk evliliği yapamayacaksa, Mary kız kardeşinin güvenli bir evlilik yapmasını tercih ederdi.

Mary güldü. "Bilmem gerekirdi. Anthony öğrendiğinde çok kızacak."

"Hayır, yapmaz. Bana tapıyor. Bunun iyi bir eğlence olduğunu düşünecektir. İkimiz de biliyoruz ki muhtemelen hafta sonuna kadar benden intikam almak için bir şeyler yapacaktır."

Mary omuz silkti. "Muhtemelen haklısın," dedi, açıkça gülümsemesini bastırarak.

Elizabeth ona ne yaparlarsa yapsınlar, bunun arkasında Meryem'in olacağını biliyordu. İşler iyiye gidiyordu. En azından önümüzdeki iki ay boyunca Londra'da kalmaya zorlanırken biraz eğlenebilirdi.

Onları karşılayan manzara onu hemen ayıltmaya yetti. Anne ve babaları, oldukça kendini beğenmiş görünen Lord Dumford'un yanında duruyordu. Annelerinin kibar gülümsemesi, Elizabeth'i gördüğünde tamamen memnuniyete dönüştü. "İşte buradasın, canım."

Elizabeth gülümsemek için kendini zorladı. Lord Dumford onun elini tutup eğildi ve parmak eklemlerine onu üşüten bir öpücük kondurdu. "İyi akşamlar, Leydi Elizabeth."

Zoraki, zoraki bir gülümsemeye reverans yaptı. "İyi akşamlar, Lordum."

Babası boğazını temizledi. "Elizabeth, Lord Dumford bize göl bölgesindeki topraklarından bahsediyordu. Çok ilginç."

"Kulağa çok hoş geliyor Lordum," dedi ve muhtemelen onu dansa ya da yürüyüşe kaldırmayı uman birkaç adamın kendilerine doğru yürüdüğünü fark edince yüzünü buruşturmamaya çalışarak. Bunlardan beşi bilinen servet avcılarıydı ve diğerleri de bilinen sıkıcıları. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi ama şu anda bunu öğrenecek durumda değildi.

"İzninizle, biraz temiz hava alsam iyi olacak," dedi usulca ve babası başıyla onaylayınca rahatladı.

"Size eşlik edeyim mi, Leydi Elizabeth?" Lord Dumford, Leydi Elizabeth'in kabul edeceğini umarak sordu.

Kibar bir gülümsemeye zorladı. "Hayır, teşekkür ederim. Akşamınızı bölmek istemem Lordum. Sadece bir dakikanızı alacağım."

"Belki döndüğünüzde benimle dans etme şerefine nail olursunuz?"

Babası hafifçe başını salladı ve bu işkenceden kurtulmasının kısa süreceğini biliyordu ama şu anda alabileceği her şeyi memnuniyetle kabul edecekti.

"Kulağa çok hoş geliyor, Lordum. Dört gözle bekliyorum." Ayrılmak için hareketlendiğinde, çöpçatan annelerden birkaçı dikkatlerini ona çevirdi ve oğullarına ona yaklaşmalarını işaret etti. Herhangi bir şansı varsa hemen gitmesi gerektiğini fark ederek döndü ve yavaşça teras kapılarına doğru yürüdü. Çimenliğe ve karanlığın güvenliğine ulaştığında çantasını kaptı.

eteklerini topladı ve kimsenin takip etmemesi için dua ederek k a ç m a y a başladı.

"Bay Bradford, gelin kızlarım Leydi Penelope ve Leydi Emma ile tanışın," dedi tombulca bir kadın. Robert bu kadının adını bir türlü hatırlayamıyordu ama onu bir zamanlar annesiyle konuşurken gördüğünden emindi.

Yüzüne en çekici gülümsemesini yapıştırdı. "Benim için bir zevktir." Leydi Penelope'nin elini öptü ve onun oldukça çekici olduğunu belirtti. Ardından, ne yazık ki annesinin kızı olan Leydi Emma'yı selamladı. Kızın kendisinden iki taş daha ağır olduğuna bahse girmeye hazırdı ve kısa boyluydu, bu da fazladan ağırlığı daha da trajik hale getiriyordu.

Leydi Penelope çok çapkın bir tavırla kirpiklerini ona doğru kırıştırdı. Yakın zamanda evlenmek gibi bir planı olmasa da, güzel bir kadınla biraz vakit geçirmekten çekinmezdi. "Leydi Penelope, benimle odada bir tur atmak ister misiniz?"

Kız utangaç bir ifadeyle yere baktı. "Bu çok hoş olurdu Bay Bradford. Teşekkür ederim."

Robert onun elini tuttu ve kolunun üzerine koydu. Ceketinin içinden onun elini tuttuğunu zar zor hissedebiliyordu. Onun sınıfındaki kadınların her yerde eldiven giymesi utanç vericiydi. Bir kez olsun kolunda bir kadının çıplak elini hissetmek istiyordu. Daha sıkı bir tutuşun da zararı olmazdı. Kadının dokunuşu ona soğuk ve uzak geliyordu. Bu oyunlardan nefret ediyordu ama annesini mutlu etmek ya da güzel bir kadından bir öpücük çalabilmek için bu oyunları oynamaya hazırdı.

"Leydi Penelope, Londra'nın tadını çıkarıyor musunuz?"

"Evet, hava çok güzel," diye cevap verdi. Cevabı kısa ve düzgündü ve orijinal bir düşünceden eser yoktu. Zaman geçirmek için gerçek bir sohbe girmeyi umuyordu. Hayır, belki de iyi bir soru sormamıştı. Belki de o, unvanlı ve cüzdani kabarık bir koca bulmaktan başka bir şey düşünmeyen diğer akılsız asalaklar gibi değildi.

Boğazını temizledi. "Son zamanlarda tiyatroya gittin mi?"

Bunun üzerine neşeyle gülümsedi. Kendisi de tiyatrodan hoşlanıyordu.

"Oh, gitmekten gerçekten keyif alıyorum. Babam sadece tiyatro için üç yeni elbise almama izin verdi. Biri açık pembe, biri açık yeşil ve bir de güzel bir menekşe rengi elbisem var. Ayrıca yeni boneler ve eldivenler de aldım. Çok keyifliydi!"

Ağlayabilirdi. Gerçekten ağlayabilirdi.

"Hangi oyuna katıldın?" diye sordu, bu konuşmayı kurtarmanın bir yolu olduğunu umarak.

"Pardon?" diye sordu, kafasının karıştığı belliydi.

"Hangi oyuna gittiniz? Yeni elbiselerinizi giydiğinizde hangi oyuna katıldınız?"

"Ah!" diye haykırdı, sanki bu yeni ve beklenmedik bir soruymuş gibi. "Tiyatroda yeni elbiselerimi giymedim. Sarı elbisemi giydim, çünkü ailemin kutusundaki altın perdelerle daha iyi gitti."

"Oyun, Leydi Penelope, neydi o?" Lütfen bunu bilmesine izin verin. Ona ve standartlarına lanet olsun. Fahişelerle, evli kadınlarla ya da masumlarla arkadaşlık etmezdi. Bir masumdan birkaç öpücükten fazlasını kabul etmezdi. Sahip olduğu tek evrensel sorun, boş kafalı kadınların arkadaşlığını hazmedememesiydi.

Seksten ne kadar hoşlansa da, ki gerçekten hoşlanıyordu, bu ihtimal onu hiçbir zaman çılgına çevirmemiş ya da saçma standartlarını göz ardı edip dramaya meraklı bir kadınla birlikte olma riskini alacak kadar dikkatini dağıtmamıştı. Yine de Elizabeth Stanton sayesinde bu konuda fazla seçeneği olmamıştı. Güneşli bir öğleden sonra, ona sefalet dolu bir hayatı garanti etmesi sadece birkaç dakikasını almıştı.

Birkaç dakika içinde onun hoş varlığını bir kâbusa dönüştürmüştü. Ona Robert Lemonade adını verdikten sonra tüm arkadaşlarını ve itibarını kaybetmiş, hayatı cehenneme dönmüştü. Onun sayesinde alay edilmiş, dalga geçilmiş ve aşağılanmıştı. Okuldaki diğer çocuklar için birincil hedef haline gelmişti.

İki yıl boyunca itilip kakılmış, dövülmüş ve alay edilmişti. Onu aşağılamaktan büyük keyif alıyorlardı ve her gün aşağılanmasını sağlıyorlardı. Bir unvanın koruması, nasıl dövüşüleceği bilgisi ya da onu savunabilecek arkadaşları olmadan, kolay bir hedef olmuştu. Sonunda canına tak ettiği ve karşılık vermeye başladığı güne kadar onun sırtından büyük keyif almışlardı.

İlk başlarda kazandığından daha fazla kavga kaybetmişti ama bu diğer çocukların ona limon atarken, kitaplarını devirirken ya da odasına gizlice girip yatağını ve kıyafetlerini sirkeyle ıslatırken iki kez düşünmelerine yetmişti. Ani büyüme atağı da ona zarar vermemişti. Diğer çocuklar yavaş yavaş erkekliğe adım atarken, o sanki erkekliğe itilmiş gibiydi.

Elizabeth Stanton'ın saçmalıklarından bıktıktan kısa bir süre sonra, on beşinci yılının yaz tatilinde bir erkek olmuştu. Diğer çocuklar sadece birkaç santim uzamış ve ondan korkmaya başlamışken, o en az bir metre uzamış ve birkaç taş kas kazanmıştı. Cüssesinin yanı sıra öfkesi de büyümüştü ve artık

Onunla dalga geçerdi. Öfkesi ve üzü yıllar boyunca onu takip etti, erkeklerin ondan korkmasına ve kadınların onun arkadaşlığından çekinmesine neden oldu.

Aile bağlantıları ve serveti olmasaydı, Ton'un ona uzun zaman önce sırtını döneceğinden hiç şüphesi yoktu. Dışlanmayı memnuniyetle karşılar ve çok daha önce kendisi için farklı bir hayat arardı. Tonlar arasındaki hayat ona göre değildi. Anne babası ve kardeşi için bu varoluşa katlanmıştı, ta ki birkaç ay önce artık canına tak edene kadar.

Basitçe söylemek gerekirse, ton ve onun akılsız asalakları hakkındaki her şeyden nefret ediyordu. En son dedikodular, en son modalar ve hayatını bir nebze olsun özgünlüğü olan herkesi dışlamaya yönelik bir dizi saçma kurala göre yaşamak umurunda bile değildi. Bu konudaki hisleri, seks ve kadınlar hakkındaki kurallarının temelini oluşturuyordu. Kafasında orijinal bir düşünce olmayan bir kadını yatağa atmaya tahammül edemezdi. Bunu birkaç kez yapmış ve oynadıkları nazlı oyunlardan nefret etmişti.

Bölüm 5

"Annem yeni bir arazi aldığını söyledi. Kaç dönüm?"

Kolundaki kadına baktı. Kadının yüzündeki yeni ifade hesapçıydı.

Lanet olsun.

"Kaç dönüm?" diye bu kez daha kararlı bir şekilde tekrarladı.

"Yüzün biraz üzerinde," dedi dikkatle, kadının gözlerindeki yeni ilgi pırıltısını zerre kadar umursamadan. Geçmişindeki saçmalıkların peşini bırakmadığını fark ettiğinde, o mülkü satın aldıktan hemen sonra sattığından bahsetmemeye karar verdi. Amerika'da yeni bir mülk satın aldığından ve James'e yardım etmek için annesine verdiği sözü yerine getirdikten sonra oradan ayrılacağından da bahsetmedi.

"Hmmm." Envanter çıkarır gibi adamın kıyafetlerine baktı. Son moda giysiler giyiyordu. Çok sık kıyafet almazdı ama aldığı da kaliteye önem verirdi. Başını sallayarak onaylaması bir gösterge ise, gördüklerinden memnun görünüyordu.

Kadın diğer varlıklarını sormadan önce umutsuzca konuyu değiştirmek istedi. "Peki, hangi oyuna katıldın?"

Yüzü tiksintiyle buruştu. "Korkarım Shakespeare'in oyunlarından biriydi. Hepsini çok sıkıcı buluyorum ama bu seferki çok korkunçtu. Annem aradan sonra gitmemiz için ısrar etti ve ben de tüm kalbimle kabul ettim."

Kısa durdu. Bard'ın oyunlarından oldukça hoşlanıyordu. Oyunlarında korkunç olabilecek bir şey düşünemiyordu. "Oyunun nesi yanlıştı?"

"Bir kadın erkek kıyafetleri giymişti! Müstehcendi!"

"Kadın onun kardeşi gibi mi davranıyordu?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu.

"Evet! Korkunçtu."

"Oyun 'Beğendiğiniz Gibi' miydi?"

"Evet."

En sevdiği oyunlardan biriydi. Bu cevapladı.

"Leydi Penelope, sizi hemen annenize götürmeme izin verin. Biraz temiz havaya ihtiyacım olduğunu fark ettim."

Kolundaki tutuşu aniden sıkılaştı. "Temiz hava kulağa hoş geliyor." Davetkâr bir tavırla dudaklarını yaladı. Yüce Tanrım, kız onu tuzağa düşürmek istiyordu. Onu neredeyse annesinin yanına sürükledi ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Bahçe ve ağaçlık alanlardan uzak duruyordu. Bu alanlar, eğer bu soğuk gecede bir ilişki için cesur olmak istiyorlarsa sevgililer içindi. Birkaç fenerin ışığıyla yumuşak bir şekilde aydınlatılan limonluk, evden yüz metre ötede duruyordu. Böyle bir gecede kaçmak için mükemmel bir yerdi. Bu soğukta herhangi bir kadının oraya gitmek için havayı göze alacağından şüpheliydi. Portakal bahçesi onun için en güvenli yerdi ve portakal ağaçlarının ölmesini engellemek için yakılan ateşler sayesinde içerisi son derece sıcak olacaktı.

Soğuk rüzgârdan kaçmak için son yirmi metreyi koştu ve sıcak limonluğa girdiğinde neredeyse rahatlayarak inleyecekti. Yanan ateşin ve portakalların kokusu onunla dalga geçerken, önümüzdeki dört saati burada rahatlıkla geçirebileceğine karar verdi. Portakal ağaçlarının etrafına baktı ve bu portakal bahçesinin muhtemelen yakın zamanda inşa edildiğini fark ettiğinde neredeyse hayal kırıklığı içinde inleyecekti. Ağaçlar biraz küçüktü ve portakallar olgunlaşmaktan çok uzaktı.

Bir kitap ya da yiyecek bir şeyler getirmeyi akıl edememiş olması gerçekten çok kötüydü. Daha bir saat önce yemek yemişti ve şimdiden açlıktan ölüyordu. Bu yeni bir şey değildi. Her zaman aç olurdu. Bu ailesinin asla anlayamadığı bir şeydi ama neyse ki yıllar önce bu konuda onunla alay etmeyi bırakmışlardı. Yapacak ya da yiyecek hiçbir şey olmadan portakal bahçesinde dört saat geçirmek onun eğlence anlayışı değildi ama yine de baloya katılmak da öyle.

Yanan birkaç kandil en azından yeterince net görmesini sağlıyordu. Aşıkların buradan kaçınmasının bir başka nedeni de buydu, çok aydınlıktı. Eğer rahatsız edilirlerse saklanabilecekleri hiçbir yer olmazdı.

Yumuşak bir ses dikkatini çekti. Merakla yavaşça birkaç portakal ağacının yanından geçti ve kendisini karşılayan manzara karşısında olduğu yerde dondu kaldı. Fenerlerin ışığını yansıttığı için en ince ipekten yapılmış olması gereken güzel kahverengi saçları olan bir kadın, yastıklı bir bankta oturmuş, küçük bir kitaptan bir şeyler okurken usulca gülüyordu.

Gülüşü ruhuna merhem gibi geldi, kalbi hızla çarparken bile onu anında rahatlattı. Kitabının bir sayfasını çevirirken küçük bir iç çekiş yapana kadar ona yaklaştığını fark etmedi. Rahatsız etmeye hakkı yoktu. Bu kadın belli ki buraya yalnız kalmak için gelmişti. İsteksizce bir adım geri çekildi. Fark edilmeden kaçmak için acele ederken bir kovayı devirdi ve sessiz limonluğun huzurunu bozdu.

"Kim var orada?" diye sordu genç kadın, elindeki kitabı yanındaki banka bırakıp ayağa kalkarken.

Robert'ın nefesi, kızın yüzünü ilk kez gerçek anlamda gördüğünde boğazında düğümlendi. Soluk bebek mavisi gözleriyle dayanılmaz derecede güzeldi. Şimdiye kadar gördüğü en güzel kadındı ve onu istiyordu. Başını hafifçe salladı. Bu kadını tanımıyordu bile. Onun nesi vardı böyle?

Elizabeth elindeki küçük kitabı yanındaki minderin üzerine koyarak, "Seni görebiliyorum, o yüzden dışarı çıkabilirsin," dedi.

Canlı yeşil gözleri olan yakışıklı bir adamın öne çıkmasını izledi. Siyah saçları kısa kesilmiş ve popüler olandan farklı bir şekilde şekillendirilmişti ama ona çok yakışlıyordu. Teni kendisinininki gibi bronzlaşmıştı. Annesinin şikâyet ettiği pek çok şeyden biriydi bu ama o açık havayı umursamayacak kadar çok seviyordu. Güneşin sıcaklığını teninde hissetmeyi o kadar çok arzuluyordu ki, tenini koyulaştırmasından ve çirkinleştirmesinden rahatsız olmuyordu.

"Özür dilerim leydim. Sizi rahatsız etmek istememiştim. Gideceğim," dedi derin bir sesle ve bunu yapmak için bir adım geri çekilmeden önce hafifçe eğilirken yatıştırıcı buldu.

"Hayır, lütfen. Gitmek zorunda değilsiniz. Eğer sessiz bir kaçış istiyorsanız sizi gecenin soğuşuna geri gönderirsem kalpsizlik etmiş olurum. Bu portakal bahçesinin ikimizin de sessiz bir sığınak araması için yeterince büyük olduğuna inanıyorum," dedi gülümseyerek, birini soğuğa bırakma ve onu yeterince hızlı kaçamadığı bir baloya geri dönmeye zorlama fikrinden nefret ediyordu.

"Yalnızlık aradığımı nereden biliyorsunuz? Belki de bir sevgiliyle buluşuyordum?" dedi ve daha son kelime dudaklarından dökülmeden pişman oldu.

Onun nesi vardı böyle? Muhtemelen ona bir tokat atacak ya da edep yoksunluğu yüzünden bayılıp ölecekti.

O gerçekten bir aptaldı.

Onun yerine güldü, gerçekten güldü. Yumuşak, büyüleyici ve gerçektir. Leydi Penelope gibi kadınların sahte küçük kahkahalarına ve kıkırdamalarına hiç benzemiyordu. Onun gibi kadınlar

ton tarafından kabul edilmek ve bir varis üretmek için sıcak bir vücuttan başka bir şey istemeyen ve beyni olan bir kadınla uğraşmak istemeyen bir kocayı yakalamak için hayattaki her şeyi taklit etti.

"Bu kadar komik olan ne leydim? Bir kadını benimle buluşmaya ikna edemeyeceğimi mi ima ediyorsunuz?" diye söylendi, gülüşünün ne kadar büyüleyici olduğunu bilip bilmediğini merak ederek.

İç çekerek gülmeyi bıraktı ama neyse ki hâlâ gülümsüyordu. "Hayır, özür dilerim. Eminim sizin kadar yakışıklı bir adam zamanınızı paylaşacak bir kadın bulmakta zorluk çekmez."

Robert dudaklarını kıvıran aptalca sırıtışa engel olamadı. Elbette ona daha önce de yakışıklı denmişti, ama şu anda anlayamadığı bir nedenden ötürü, onun bunu söylediğini duymak onu son derece memnun etmişti. "O zaman mahremiyet aradığım sonucuna nereden vardın?"

Tekrar otururken omuz silkti ve dikkatini ona odaklayabilmek için yana doğru eğildi. "Bu portakal bahçesinin evden uygun mesafenin çok ötesinde olduğu gerçeği var. Tuzağa düşmek istemeyen hiçbir erkek buraya bir kadınla gelmez." Elinde olmadan başıyla onayladı.

"Bir de hava durumu var. Dışarısı oldukça soğuk. Bir kadın muhtemelen evden portakala olan mesafeden şikayet ederdi. Öte yandan, dışarıda havanın çok soğuk olduğunu ve şüphe çekmeden şalını alamayacağını bildiği için muhtemelen bu öneriyi reddedecektir."

Bir kez daha başıyla onayladı. "O zaman tabii ki bariz olan bir şey var."

"Hangisi?" diye sordu, yaklaşarak.

"Bir centilmen burada bir kadınla buluşmaz. Fikrini değiştirme ya da başka bir erkeğin davetini kabul etme şansı olmaması için ona eşlik ederdi. Ayrıca her iki tarafın da balodan çok uzun süre uzak kalmasına neden olur. Önce siz gelseydiniz, bekleme süresi ve ardından buluşmanızın gerçekleşeceği asıl zamanın yanı sıra, ikinizin birlikte gitmiş gibi görünmemesi için birinizin geride kalması gereken zamandan bahsetmiyorum bile."

Sırıtmaktan kendini alamadı. Kadın çekici olduğu kadar zekiydi de. Aklına bir düşünce geldiğinde geniş odaya baktı. "Hmm, bunu biraz düşünmüşsünüz. Burada biriyle mi buluşacaksın? Yoksa çoktan gitti mi?" diye sordu, ses tonuna alaycı bir not eklediğinden emin olarak.

Başını sallarken gülümsemesi biraz zayıfladı. "Hayır, benim için hiçbir toplantı olmadı ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacak," diye itiraf etti küçük bir omuz silkme ve neredeyse özlediğı hüzünlü bir tonla.

"Neden olmasın?"

"Evlenmeyi planlamıyorum," diye açıkladı küçük bir gülümsemeyle.

"Neden evlenmek istemiyorsun?" diye sordu, kendini rahat görünmeye zorlayarak. Teklif etmiyordu. Kesinlikle hayır. Ailesinin iyiliğı için umutsuzca bir varise ihtiyaç duymadığı sürece evlilik onun için gerçekleşmeyecekti. Hayatının geri kalanında tek bir kadına, sürekli ayaklarının altında olan ve mutluluğı için ona muhtaç olan birine bağılı kalmaya hiç niyeti yoktu.

Konuşmadan önce bir an için düşünceli görünüyordu. "Hiçbir erkeğin malı olmak istemiyorum."

"Bu şeylerin bu yüzden atıldığını sanıyordum," dedi topa doğru dönerek, "genç kadınlar kendilerine bir koca bulabilsinler diye. Böylece kendilerine uygun, onlara bakacak bir koca seçebileceklerdi."

Kayıtsızca omuz silkti. "Evet, kadınların çoğunun bu nedenle burada olduğunu ve beni tamamen aptalca bulacaklarını söyleyebilirim, çünkü bu düzenlenmiş etkinliklerden birinde bir koca bulmak istemiyorum."

"O zaman neden geldin?" Bir adım daha yaklaştı.

"Muhtemelen seninle aynı sebepten."

"Hangisi?" diye sordu. İkisinden birinin ayrılmak zorunda kalacağı korkusuyla onun konuşmayı kesmesini istemiyordu. Bunu kalıcı kılmak istiyordu ama daha da önemlisi, doğru şeyi yapmak ve çekip gitmek zorunda kalmadan önce onun gülümsemesini görmek ve kahkahasını bir kez daha duymak istiyordu.

"Şey," düşünceli görünüyordu, "sizin durumunuzda ya annenizin ya da babanızın sizi katılmaya ikna ettiğini varsayıyorum. Tahmin etmem gerekirse, katılmanızı bekleyen kişinin anneniz olduğunu söyleyebilirim."

"Oh?"

Sertçe başını salladı. "Annen, kesinlikle annen. Eğer baban olsaydı sadece ortaya çıkar, birkaç kadınla dans eder ve ona bir eş aradığını düşündürür ve bu işi bitirirdin."

O da kabul etti. "Ya annem olsaydı? O zaman katılmam için ne sebep olurdu?"

"Çoğu anne basit bir nedenden dolayı oğullarının evlenmesini ister, torunlar. Burada olmak istemediğin açık olmasına rağmen buraya geldin. Anneni mutlu etmek için geldin, çünkü senin gelmeni istedi ve belli ki annene çok değer veriyorsun. Basitçe gitmek yerine saklanacak bir yer aradın."

Bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. "Ya da buraya onun arabasıyla geldim ve o gitme zamanının geldiğine karar verene kadar burada kapana kısıldım," dedi.

Gözleri, Penelope'nin onu süzdüğü gibi değil, değerlendirici bir tavırla yavaşça vücudunda gezindi. Bu kadının bakışları onu rahatsız etmiyordu. Vücudundaki her kas onun bakışları altında esnedikçe bakışları onu daha dik durmaya zorluyor, gördüğü şeyden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ederken bile kendini aptal gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Belli ki parası olan bir adamsın. Bir kiralık katil tutup gidebilirdiniz. Kaçmak için her zaman kart odası vardır ya da bir arkadaşınızla birlikte gidebilirdiniz."

"Ya da yürüdü," diye ekledi.

Gülümsedi. "Ben daha çok yürümeyi tercih ederim. Evet, evinizin yeterince yakın olması koşuluyla yürüyebilirdiniz."

"İki mil."

"Çok uzakta değil."

"Hayır, değil." Yürüyüşleri oldukça severdi. Kendini her akşam yürüyüşe çıkarken buluyordu. Londra'da bile yürümekten zevk aldığını fark etti. Şehrin iğrenç kokuları ve kalabalıklar onun bu zevkini durmasına neden olacak kadar azaltmıyordu.

Ona dikkatle baktı. Teni açık bal rengindeydi. Fit görünüyordu ama çok da zayıf değildi. Göğüsleri iyi boyuttaydı, çok büyük değildi ama elleri için mükemmeldi ve ayakta dururken hatırladığı kadarıyla kalçaları cömertti. Muhtemelen saatlerce yürüdüğü için bacaklarının iyice belirgin olduğuna bahse girmeye hazırdı.

"Demek ailen evlenmeni istediği için buradasın," diye tahmin yürüttü onun hakkında bildiği az şeyden ve genel olarak onun konumundaki kadınlar hakkında bildiklerinden.

Ona göğsünün sıkışmasına neden olan hülyalı bir gülümseme verdi. "Küçük bir kızken bir sezon geçirmekten başka bir şey istemezdim. Balolar, danslar ve yakışıklı erkeklerin kur yapması bana çok büyüğü gelirdi," diye ekledi sonuncusunu alaycı bir tonla.

Sırıttı. "Beyaz atlı prensi bulmak her kızın hayali gibi. Bu hayali değiştirecek ne oldu?" diye sordu yaklaşarak. Artık ondan sadece birkaç metre uzakta duruyordu. Onun güzel olduğuna dair ilk düşüncesi paramparça olmuştu. O bir tanrıçadan başka bir şey değildi.

Derin bir iç çekti. "Anthony."

Bir tedirginlik hissetti. Kıskançlık mıydı bu?

"Yani, bu Anthony'ye aşık mısın?"

Lütfen Tanrım, hayır.

O güldü. "Hayır. O benim
Kayınbiraderim. Benim kardeş
aşk için evlendi. Unvan ya da para umurunda değildi. Adam onu mutlu etti, hala da ediyor. Onlar tanıdığım en mutlu çift ve çocukları da olağanüstü."

"Ve bunu kendin için istiyorsun," diye tahmin etti.

"Büyük olasılıkla benim için asla olmayacak," dedi umursamaz bir omuz silkmeye, kalbini parçaladı ve neden bu kadar önemseyişini merak etmesine neden oldu.

Bölüm 6

Bu yabancıya bir mirasçı olduğunu söylemeyecekti. Eğer adamın bir servet avcısı olduğu ortaya çıkarsa başı belaya girerdi. Adam kolayca alarmı çalabilirdi ve kadın tehlikeye düşer ve adamın elini kabul etmek zorunda kalırdı. Sevgisiz bir evliliğe hapsolmaktan kurtulamazdı.

"Madem aşk evliliği yapmak istiyorsunuz, neden böyle akşamlardan daha çok keyif almıyorsunuz?"

Elini tembelce havada salladı. "Bu mu? Bunların hepsi planlanmış. İnsanlar buraya doğru bağlantıyı, doğru miktarda parayı ve en iyi dedikoduyu aramak için geliyor. Kimse buraya aşk için gelmez. Açılmadan önce bir baloda aşkı asla bulamayacağımı biliyordum. Bu sadece olacaktı..... bir şekilde, bir yerde."

Bir adım daha öne çıktı. "Ama yine de geldin."

Hüzünlü görünüyordu. "Evleneceğim güne kadar önce babama, sonra da kocama aitim. Maldan başka bir şey olarak görülüyorum. Eğer bazı haklara ya da avantajlara sahip olmak istiyorsam, önce hayatımdaki erkeği mutlu etmeliyim. O zaman eğer cömert davranırsa kendi uğraşlarımın peşinden gitmeme izin verilebilir." Tabii ki tüm bunlar ona miras kalmasıyla değişecekti.

Tek kelime etmeden, yastıklı bankta onun yanına oturmak için hareket etti. Öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Kulağa haksızlık gibi geliyor ama bir kadının, bir erkeğin izin vermeyeceği ne tür uğraşları olabilir anlamıyorum. Eminim baban seni nakış işlemeye, suluboya yapmaya, piyano çalmaya teşvik ederdi."

"Korkarım ki o zaman beni oldukça sıra dışı bulursunuz."

"Dene beni." Başını yana eğerek derin bir nefes veren kadını izledi.

"Glmsemezsem, güzel grnmezsem, doğru davete katılmazsam, doğru beyefendilerin ilgisini kabul etmezsem, babam hayatımı demir yumrukla yönetecek. Nakış işlemeyi sevmiyorum. Yorgan dikmeyi tercih ederim çünkü bir şeyi anlamsız gstermektense insanı sıcak tutacak bir beceriyi kullanmak daha iyi görünüyor. Yemek yapmaktan hoşlanıyorum ama yapmamam gerekiyor. Toplumdaki hiçbir kadının bundan zevk almaması gerekiyor. Bunu bizim için yapmaları için başkalarına emir vermekten hoşlanmamız gerekiyor," dedi komplocu bir gülümsemeyle ve bunu son derece sevimli buldu.

"Ama sen değil," diye mırıldandı gülümseyerek. "Eminim çok lezzetli bisküviler yapıyorsundur," diye takıldı.

şeytani bir şekilde sırtıttı. "Kayınbiraderim ve yeğenlerim onlara yemin ediyor."

Kadının ince bedenine bir kez daha baktı. "Yemek yapmaktan hoşlanan birine benzemiyorsun."

Oldukça çekici bir tavırla gözlerini devirdi. "Yemek yapmayı severim, yemeyi değil."

"zr dilerim." Bu kadının yanında gülümsemesini engelleyemiyordu. Aptal gibi göründüğünden emindi ama şu anda gerçekten umurunda değildi. "Peki, söyle bakalım başka hangi skandallardan hoşlanırsın? Kaçakçılık mı? Korsanlık mı?" diye alay etti.

Güldü. "Hayır, o kadar da utanılacak biri değilim. Okumaktan, tiyatroya gitmekten, yürüyüş yapmaktan, bahçeyle uğraşmaktan, atıcılıktan ve yzmekten hoşlanırım." Adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Babamın erkekler için en uygun olduğuna inandığı şeylerden hoşlanıyorum," diye açıkladı muzip bir gülümsemeyle "Anlıyorum." Adam başını salladı, kızın uğraşları listesini görünce şaşırmıştı. Çoğu kadın başka bir kadının böyle şeylerden hoşlandığını duysa fkelenirdi. Çoğu erkeğin de şok olacağını kabul etmek zorundaydı. Hepsi de değerli

uğraşlar olduğu için bunu hiç anlamamıştı.

"Eminim biliyorsundur," diye mırıldandı. "Bunu kimseye söylememem gerekiyor. Babam sana söylediğimi öğrenirse çok kızar. Artık bir önemi yok sanırım."

"Neden artık bir önemi yok?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. "Fark etmiyor işte," dedi omuz silkerek.

Şimdilik onu yalnız bırakmak istiyordu ama Konuşmaya devam etmesi için çaresizce ona ihtiyacı vardı. "Toplum içinde olmaktan keyif aldınız mı?"

Başını salladı. "Kız kardeşimle daha fazla zaman geçirmekten keyif aldım. Sadece küçük bir kız kardeş olarak değil, bir arkadaş olarak görülmek güzeldi. O benim için dünyalara bedel. Tiyatrodan, bazı yemeklerden ve hatta kur yapmaktan bile keyif aldım." Adamın kaşlarını çatığına yemin edebilirdi ama emin olamadan kaşları çatılmıştı. "Bana kur yapan tüm erkekler sevgili arkadaşlara dönüştü."

"Ama yine de toplum içine çıkmaktan hoşlanmıyorsun," diye sözünü kesti.

Başını çevirdi ve onun bakışlarıyla buluştu. Yüzleri bir adımdan daha az mesafedeydi. Robert bakışlarını onun dudaklarına indirme isteğiyle savaştı.

"Öyle mi?"

"Hayır, sevmiyorum. Aldatmacalardan hoşlanmıyorum. Dedikodudan nefret ediyorum. Pozisyonum ya da param için takip edilmekten hoşlanmıyorum. Kadınların beni evlilik tuzağına düşürmeye çalışmasından nefret ediyorum. Benden oynamam beklenen oyundan nefret ediyorum. Her hevesime boyun eğecek, yapmacık bir kadın istemiyorum. Bu çok saçma."

Uzaklara bakarken başıyla onayladı. "Evet, öyle."

Birkaç dakika süren şaşırtıcı derecede rahat bir sessizlikten sonra konuştu. "Evlenmek istemiyorsanız neden burada birlikte oynadığınızı sorabilir miyim?"

Kadın tekrar ona baktığında gözleri dudaklarına, dolgun, lezzetli pembe dudaklarına kaydı. Bakışlarını hızla geri

kaldırdı

pişman olacağı bir şey yapmadan önce.

"Sanırım bir pazarlık," dedi basitçe.

"Pazarlık mı? Seni zorla evlendirmeye mi çalışıyorlar? Ailenin paraya ihtiyacı mı var?" Aklına başka bir düşünce geldi, midesini dehşete düşüren bir düşünce. "Sen yakalanmadın... şey..." Lütfen başka bir adamın çocuğunu taşımasına izin verme.

Hafifçe omzuna vurdu ve güldü. "Hayır! Tanrım hayır. Ailemin bana doğru ittiği adamlar Lord Dumford gibi yorucu adamlar."

Neredeyse boğulacaktı.

Gülümsemesi kayboldu ve yerini anında endişeli bir kaş çatmaya bıraktı. "Hayır, o senin arkadaşın ve ben ona hakaret ettim," dedi, sesi gerçekten üzgün geliyordu.

Başını arkaya attı ve güldü. "Lord Dumford bir arkadaş mı? Hayır! Adam eğlenmek için İncil ayetlerinden alıntı yapıyor. O adamın yanında bir saat geçirmekten daha kötü bir kader düşünemiyorum."

"Teşekkürler. Sözlerin gerçekten rahatlatıcıydı," dedi kuru bir sesle ve ondan bir kıkırdama daha aldı. En son ne zaman başka birinin yanında bu kadar rahat hissettiğini hatırlayamıyordu. Normalde gardını hep yüksek tutar, kimsenin kendisini alt etmesine izin vermezdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandıktan sonra, "O zaman neden sana kur yapmasına izin veriyorsun?" diye sordu.

Derin bir iç çekti. "Korkarım ailem hayatımın gidişatından memnun değil. Yirmi üç yaşındayım ve onlar şimdiye kadar evlenmiş olmam gerektiğini düşünseler de ben evlenmedim. Beni isteyen her talibi geri çevirdim. Ellerinide bir kız kurusu daha kalacağından korkuyorlar." Ayrıca mirasın onun kontrolüne bırakılmasını da istemiyorlardı ama bunu ona söylemeye gerek yoktu.

"Seni kaç erkek istedi?" diye sordu. Bunu sormanın uygun olmadığını biliyordu ama bir şekilde kızın buna aldırmayacağını da biliyordu. Öyle bir tipe benzemiyordu. Dürüst ve açık sözlü görünüyordu. Bu hoş bir değişiklikti.

Yüzü keyifle buruştu. "Elli beş."

"Elli beş adam sana talip oldu ve sen sadece yirmi üç yaşında mısın? Aman Tanrım!"

Kayıtsızca omuz silkti. "Benimle geçinmek kolaydır."

Bu hoşuna gitmişti. Kadının inanılmaz derecede güzel olduğundan ya da sahip olabileceği bir çeyizden bahsetmemesi hoşuna gitmişti, gerçi soran erkeklerden bazılarının her ikisinin de peşinde olduğundan emindi. Eğer iyi bir çeyizi varsa, güzelliğiyle aranan bir hedef olurdu.

"Buna inanıyorum."

Eli onunkini buldu. Bırakmadan önce küçük bir sıkma hareketi yaptı. "Özür dilerim. Buraya biraz yalnızlık aramaya geldin." Elini gelişigüzel havada salladı. "Seni yalnız bırakayım." Diğer tarafına uzandı ve deri kapağı iyice yıpranmış küçük bir kitap aldı.

"Ne okuyorsun?" diye sordu. Baloya bir kitap getirmiş olması dikkatinden kaçmamıştı. "Çok sık kaçırıyorsun, değil mi?"

Ona mahcup bir gülümseme verdi. "Korkarım ki kendimi az gösterme gibi bir eğilimim var."

Kadının bileğindeki dans kartını fark etti. Kart doluydu ve bu onu şaşırtmamıştı.

"Peki ya kitap?"

Elinde tuttu ve omuz silkti. "En sevdiğim oyunlardan biri. Rahatlamama yardımcı oluyor. Annem ve kız kardeşimin davranışlarından bu gece buna ihtiyacım olacağını hissetmiştim."

Yıpranmış kapaktan kelimeleri tam olarak çıkaramıyordu.
"Hangi oyun?"

Bütün yüzü aydınlandı. Belli ki kitabından büyük keyif alıyordu. "Shakespeare'den 'Beğendiğiniz Gibi'. En sevdiğim kitaptır," dedi hülyalı bir şekilde.

Robert inledi. "Şimdi seni öpmek zorundayım."

Bölüm 7

Adamın dudakları Elizabeth'inkilere değmeden önce Elizabeth'in cevap verme şansı olmamıştı. Adam dudaklarını usulca onunkilere değdirirken düşünemedi, bu nazik okşayış onu şaşırtmıştı. Elleri otomatik olarak adamın göğsüne gitti. Biri onları bulmadan ve istemediği bir evliliğe zorlanmadan önce gidebilmek için onu itmeye hazırlanıyordu ki aklına bir şey geldi.

Ya bu, bir erkekle, gerçekten istediği bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmesi için tek şansıyla? Hayatını pişmanlıklarla dolu yaşamak istemiyordu. Eğer geleceği buysa, hiç evlenmeyerek neleri kaçırdığını merak etmek istemiyordu. Tam o anda karar verdi: Eğer hayatını evde kalmış bir kız olarak yaşayacaksa.... adı her neyse.... onunla geçirdiği bu anın tadını çıkaracak ve ona karşı hissettiği bu karşı konulmaz çekime teslim olacaktı. Bir süre sonra rahatlamaya ve onun öpücüklerinin ve kendini onun dokunuşuna kaptırırken vücudunu kızdıran ve ona eziyet eden hislerin tadını çıkarmaya izin verdi.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde bir kez, iki kez ve bir kez daha gezdirdi. Ağzı yumuşak ve tatlıydı ama bu yeterli değildi. Dilinin ucunu alt dudağının üzerinde gezdirdi. Şaşkınlıkla nefesi kesildi, ağzını hafifçe açtı ama bu onun için yeterliydi. Başını yana eğdi ve öpücüğü derinleştirdi.

Elizabeth onun dudakları kendi dudaklarına değdiğinde ne düşüneceğini bilemedi ama her nedense bu doğru, mükemmel bir histi. Öpüşleri çılgınca ya da özensiz değildi. Tatlıydı. Adam dilini alaycı bir şekilde ağzının içine soktuğunda Elizabeth ilk başta bu istilaya tepki veremeyecek kadar sersemlemişti. Sonra yavaş yavaş onun kollarında erimeye başladı. Elleri onunkilere doğru kaydı.

Göğsünde, omuzlarını bulana kadar ceketinin altındaki sert kas hissinin tadını çıkarıyordu.

Onu kendine doğru çekerken inledi, lanet vicdanı onu rahatsız edene kadar eğlendi. Onu öpmek her ne kadar harika bir his olsa da, dilinin ve dudaklarının acemice darbelerinden onun masum olduğunu anladı. Geri çekildi ve onun gözlerinin içine bakarak buna bir son vermemesi için dua etti. Bu onun seçimi olmalıydı, çünkü eğer bu konuda bir seçeneği varsa bunu durdurmayacağından emindi.

Bir an için ikisi de hareket etmedi. Birbirlerini izlediler, diğerinin bu çılgınlığa bir son vermesini beklerken hafifçe nefes nefese kaldılar. Yavaşça içeri girdi, yapmaması için dua ederken bile ona bunu durdurma şansı verdi. Ağzı tekrar onunkine dokunduğunda, bu çekingencilikten başka bir şeydi. Bu öpücük ateşli, vahşi ve sahipleniciydi. Kelimeler onları aşırıyordu. Robert, göğüsleri göğsüne daha sıkı bastırılana kadar onu kendine çekti.

Elizabeth parmaklarını onun saçlarında gezdirdi ve saçlarının yumuşak hissinin tadını çıkardı. Ağzını onunkinden uzaklaştırarak kulağını ve boynunu ısırdı. Parmaklarını Elizabeth'in elbisesinin üst kısmının altından geçirdi ve yavaşça aşağıya doğru çekerek göğüslerini ona gösterene kadar elbisesini de aşağıya indirdi.

Yine de ikisi de konuşmadı.

Dilini boynundan göğüslerine doğru gezdirdi ve arkasında ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan ıslak bir iz bıraktı. Elizabeth ellerini onun sırtında gezdirirken inledi, onu itmesi ve bacaklarının onu topun güvenliğine taşıyabileceği kadar hızlı koşması gerekirken devam etmesi için onu cesaretlendirdi. Sert çakıl taşını ağzına çekmeden önce dilini gergin bir meme ucunun etrafında dairesel hareketlerle gezdirdi ve Elizabeth'in buna bir son verme düşüncesini etkili bir şekilde öldürdü.

Uzandı ve diğer göğsünü avuçladı. Elinde tarttı, sıktı ve başparmağını sert meme ucunun etrafında gezdirdi. Memeyi ağzına götürdü ve taptığı meme ucunu son bir kez yaladıktan sonra, ağzı açgözlülükle sunuyu kabul etti. Kadın daha yüksek sesle inleyene ve daha fazlası için çaresizce parmaklarını onun omuzlarına geçirene kadar büyük göğsü yaladı ve emdi.

Elizabeth adamın ona verdiği zevkten öleceğini düşündü. İnanılmaz bir histi. Hayal ettiğinden bile daha iyiydi ama bir şey eksikti. Bir süre sonra o şeyin ne olduğunu anladı. Ona dokunmaya da ihtiyacı vardı. Bir davet beklemeyeceğine karar vererek, temas için çaresizce gömleğini çıkarmaya çalıştı.

Kadının ellerinin ceketinin düğmelerini çözdüğünü hissettiğinde şaşırdı ama yine de son derece memnun oldu. Göğüslerini serbest bırakarak kravatını çıkardı ve dış giysilerini silkti, geriye sadece gömleği kalmıştı.

Elizabeth titreyen elleriyle uzandı ve parmaklarını onun göğsünde gezdirdi, sıcak pürüzsüz teninin sert kaslar üzerindeki hissinin tadını çıkardı. Parmaklarını belli etmeden yassı bir meme ucunun üzerinde gezdirdi ve adamın inlemesine neden oldu. Elleri aşağı doğru inerek düz karnını oluşturan kasların izini sürdü. Adam tekrar inledi ama onu durdurmak için bir şey söylemedi ya da yapmadı.

Ona dokunmaya devam etmek istiyordu ama kolları elbisesi tarafından etkili bir şekilde yanlarına sabitlenmişti ve hareketlerini kısıtlıyordu. Kollarını çekip elbisesini ve vardiyasını belinden aşağı doğru iterken alt dudağını endişeyle ısırırdı. Adamın aç gözlerini üzerinde gezdirmesini izledi. Adamın tepkisi ona devam etme cesareti verdi. Gerginliğini bir kenara iterek eğildi ve onu öptü. Robert onun belini kavradı ve neredeyse çaresizce öpüşürken onu sıkıca tuttu.

Öpüşmeyi hiç kesmeden, ikisi de ayağa kalkana kadar onun ayağa kalkmasına yardım etti. Arkasına uzandı ve dağınık elbisesinin düğmelerini çözdü. Yavaşça aşağıya doğru itti ve kız elbisesini çıkarıp çorapları ve terlikleri dışında çıplak kalana kadar sabırla bekledi. Onu daha önce sadece bir kişi çıplak görmüştü ve o da hizmetçisiydi. Utanması gerekirdi ama garip bir şekilde onun yanındayken utanmıyor ya da kendini mahcup hissetmiyordu. Kendini güzel, arzulanmış ve el üstünde tutulmuş hissediyordu.

Adamın önünde diz çökmesini izledi. Çoraplarını nazikçe indirdi ve bu sırada terliklerini çıkardı. Ağızına doğru ilerlerken tenine sıcak öpücükler kondurdu. Onu kollarına çekti ve aklıkla öptü, ona doyamadı.

Elleri vücudunun üzerinde dolaşüyor, kollarına, göğüslerine, karnına, sırtına, poposuna ve bacaklarına dokunuyordu. Her dokunuş karnının gerilmesine ve bacaklarının arasının ağrmasına neden oluyordu. Daha fazlasını istiyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

Biliyor gibiydi. Ağızını boynuna götürdü ve göğüslerine giden yolda tenini emdi. Meme ucunu bulduktan sonra eli bacaklarının arasına doğru ilerledi. Onu kavradı ve parmaklarını kaygan buklelerin arasından geçirdi. Kadın kendini tutamayarak yüksek sesle inledi.

Bir parmağını onun içine soktuğunda, onu sıcak, ıslak ve hazır buldu. İnledi ve bir parmağını onun içinde ve dışında çalıştırırken ağızını onunkine geri getirdi. Kısa süre sonra parmağına karşı hareket ediyordu, vücudu serbest kalmak için çaresizdi. Adam bekleyemedi. Onun içine girmekten başka bir şey düşünemiyordu bile.

Diğer eli çılgınca pantolonunun üzerinde çalışıyordu. Bir iniltiyle öpüşmeyi kesti ve elini keşfetmek için sabırsızlandığı ballı cennetten çekti. Aşağı uzandı, pantolonunu indirdi ve kendisi de çıplak kalana kadar botlarını çıkardı.

Dudakları hızla onunkilere doğru yol aldı. Bu, inkâr edemeyeceği umutsuz bir ihtiyaçtı. Parmaklarının merakla ereksiyonunun üzerinde gezindiğini hissettiğinde nefesi kesildi ve sonra yüksek sesle onun ağzına doğru inledi. Bir milyon yıl geçse bile onun bu kadar tutkulu olabileceğini düşünmemişti, bunun mümkün olduğunu bilmiyordu.

Aralarına uzandı ve elini nazikçe uzunluğunun etrafına sardı ve ona neyi sevdiğini göstererek hareket ettirdi. Kadın bunu yaptı, adamın nefes nefese kalmasına ve inlemesine neden oldu. Elini tekrar kadının bacaklarının arasına kaydırды ve ikinci parmağını da kadının içine soktu, ta ki kadın inlemeye başlayıp usulca ağzına doğru ağılayana kadar. Zevk vücutlarında yükselirken birkaç dakika boyunca orada durdular.

Bu akıllı başında bir erkeğin kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Elini çekti ve onu nazikçe uzun minderli bankın üzerine itti, vücudu elini fırçalayarak uzaklaştırdı. Kendini konumlandırırken onu derinden öptü. Bir yanı büyük olasılıkla onun bekâretini almak üzere olduğunu farkındaydı ama umurunda değildi. Ne kız bir şey söylüyordu ne de adam. Şu anda kurallar, adab-ı muaşeret ya da büyük olasılıkla hayatlarını paramparça edecek sonuçları umursamayacak kadar uzaklaşmışlardı.

Robert nişan aldı ve daha fazla bekleyemeyerek içeri itti. Kızın acı dolu nefesini duydu ve dikkatini dağıtmaya çalışarak onu derinden öptü. Şaftının ucu onun masumiyetinin kanıtıyla temas etti. Kız itiraz etmediğinde, çılgılık atmadığında ya da üstünden inmesini istemediğinde, geri çekildi ve içine gömülene kadar itti.

İçindeki her şey hareket etmesini isterken bir şekilde kendini tutmayı başardı. Kadının güzel yüzüne bir kez baktı ve kık üstü yere yığıldı. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken bile ona güven verici bir gülümseme vermeye çalışırken yürek parçalayıcı derecede güzeldi. Ona şefkatli öpücükler kondurdu.

yanaklarından öperek gözyaşlarını sildi ve ona iyi bakacağına dair güvence vermek istedi.

Ağzını tekrar onunkine götürdü ve yavaşça öptü, onunla birlikte olmanın kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermeye çalışıyordu. Hayatı boyunca bir başkası için hiç bu kadar çok şey hissetmemişti ve tanımadığı biri için bu onu şaşırtmıştı. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermez, kimseye güvenmezdi. Onun her isteğini ve arzusunu nasıl tükettiğini anlayamıyordu. Bütün gece ona sarılmak ve onu zarar görmekten korumak istiyordu, başka bir kadınla asla yapmak istemediği bir şeydi bu.

Kısa süre sonra, istilaya alıştı ve kontrolünü test ederek onun altında kıpırdanmaya başladı. Onun için gerçekten hazır olduğundan emin olmak için kalçalarını yavaşça yuvarladı. Ağzının onunkinin altında bir gülümsemeye dönüştüğünü hissedebiliyordu ve işte o zaman kendisinin de gülümsediğini fark ederek kıkırdamasına neden oldu. Uzun zamandır ilk kez kendini kaygısız hissediyordu. Yavaşça içine girerken onu derinden öptü, ıslak ipeksi duvarların sikini okşadığı hissini tadını çıkardı.

Elizabeth içgüdüsel olarak bacaklarını Robert'ın beline doladı ve onu içinde tutmaya çalıştı. Robert onun göğsünü avuçladı, başparmağı sert meme ucunun üzerinde gezinirken nazikçe sıktı. İnlemeler, ateşin çıtırtıları ve birbirlerine hafifçe çarpan vücutların sesleri loş ışıklı portakal bahçesinde yankılandı.

Robert onun vücudunun etrafında bir mengene gibi gerildiğini hissedebiliyordu. Daha sert ve daha hızlı hareket ettikçe inliyor, kadının zevkle haykırmasına neden oluyordu. Tırnakları sırtına batıyordu ama umurunda değildi. Gözlerini açtı ve onun dünyasının patlamasını izledi. Kendisi çekilmeden önce onun serbest kalmasına ihtiyacı vardı. Bunu onun için iyi yapmaya kararlıydı.

Vücudu onunkinin etrafında acımasızca sıkılmaya başladı. Onun sikini bu şekilde kavraması ne kadar iyi hissettiriyorsa, ona bu zevki verenin kendisi olduğunu bilmek daha da iyi hissettiriyordu.

Kahretsin, gülmek ve bu güzel fingirdek onunla birlikte olduğu için sevinç çığlıkları atmak istiyordu. Onun minx'i.

O anın gerçekliği ona sertçe çarptı. Hâlâ onu sıkıyor ve inliyordu. Ağzı boynunu buldu ve ağzllkle öptü, emdi ve yaladı ve onu lanet olası aklından çıkardı. Kendini tutamıyordu. Umutsuzca çekip gitmesi gerekiyordu. Çok yaklağmığtı. Sadece bir kez daha, dedi kendi kendine, sadece bir kez daha.

Serbest bırakılması ona doğru koğarken, nefesi kesildi ve ondan çekilecek gücü bulmaya alığtı. Bir Şekilde dığarı çekecek iradeyi bulduğunda, onu tekrar sıkmaya bağladı ve direncini tamamen paramparça etti. Bağı geriye dğt ve kendi salıverilmesini bulduğu için bir zevk kkremesini ısırdı. Bu hayatının en yoğun anıydı. İçinin bittiğinden emin olana kadar hareket etmeye devam etti. Duvarlarının son bir kez etrafını hafifçe sıktığını hissettiğinde, üzerine dğt, tembelce boynunu, çenesini ve ağzını öptü. Hâlâ ikisi de konuğmuyordu.

Robert konuğamayacak kadar güçsüzdü. Bir kadının bekâretini almanın en tuhaf yolu bu, herhangi bir söz ya da açıklama yapmadan. Her zaman nazik bir açık olmuğtu, serbest kalmasını uzatmak için bir kadını yavağa alıyordu. Daha önce kendini hiç zorlamamığtı bile. Şu anda vücudu bitkin ve sırlıslıklamdı. Bu hayatının en yoğun cinsel deneyimiydi ve onun adını bile bilmiyordu.

Daha önce bir masumla seviğtiğinden değil, ama kesinlikle bir Şeyler sylenmeliydi. En azından isimler değiğ tokuğ edilmeliydi. Hiç Şüphesiz hayatının en tutkulu gecesiydi. Daha önce hiç Őehvet ya da ihtiyaç onu bir kadınla seviğmek için bu kadar çaresiz bırakmamığtı.

Ona bakmak için geri çekildi, ağlamasını, çığlık atmasını ya da ona vurmasını bekliyordu. Onun masumiyetini almakla bir alçaklık yapmığtı. Ama onun beklediği, hak ettiği Şeyi yapmak yerine

ona tatlı tatlı gülümsedi ve ağzına şefkatli bir öpücük kondurdu. Robert öpücüğünü yavaş, derin bir takdir, tutku ve ihtiyaç gösterisine dönüştürdü. Hâlâ onun içindeydi ve yeniden sertleştiğini fark edince şaşırdı. Onu bir kez daha, umutsuzca istiyordu ama bunu ona yapamazdı.

Sakinleştirici bir nefes aldı ve yavaşça çekmeye başladı, ancak bacakları beline sıkıca sarıldı ve onu hapsetti. Adam soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı. Sonra başladıklarından beri ilk kez konuştu. "Tekrar yapabilir miyiz?" diye sordu utangaçça.

Bölüm 8

Robert sadece kıkırdayabildi. Eğildi ve onu öptü. "Evet, minx, bunu tekrar yapabiliriz." Her kelimeyi sertleşen şaftını yavaşça iterek noktaladı.

Bu sefer onu yavaşça aldı, vücudunun içindeki her bir itişin tadını çıkardı. Kadın tutkuluydu, çok tutkuluydu. Adam onu yatağa atarken orada uzanmakla yetinmiyordu. Ağızını, çenesini ve boynunu açgözlülükle öperken, elleri saçlarında, sırtında gezindi ve sonunda kışını avuçladı. Kadının sadece ona dokunmaktan bile zevk alarak inlediğine yemin edebilirdi.

Öpüşmeyi kesti ve kızın yüzünü izleyebilmek için yeterince geri çekildi. Kız utangaç bir şekilde ona gülümsedi. O kadar güzeldi ki. Ritmini yavaşlattı ve her hareketi vurgulayarak itişlerini daha sık hale getirdi. Kadının açlıkla dudaklarını yaladı.

"Hoşuna gidiyor, değil mi, küçük hanım?" "Evet, lütfen durma."

Başını iki yana salladı. "Asla."

Yavaşça ellerini tuttu ve başının üstünde tuttu, onunla sevişirken parmaklarını birbirine doladı. Bu hareket yaptıkları şeyi daha yoğun hissettirdi. Kısa süre sonra başını geriye atıp inlemeye başladı.

Robert onun ağızını tuttu, içindeki itişlerini hızlandırırken onu derinden öptü. Kadın onun ellerini sıkıca kavradı. Vücudunun bir kez daha onun etrafında gerildiğini hissetti. Artık geri çekilmenin bir anlamı yoktu. Hasar çoktan verilmişti. Aynı anda patladılar. Bu sefer aldığı zevki saklamaya çalışmadı. Birbirlerinden çok uzaktaydılar.

Herkesin duyabileceği kadar gürültülü bir balo salonu. Duymasalar bile artık onu durdurmanın bir yolu yoktu.

"Aman Tanrım!" diye kükredi.

Terli ve doygun bir halde onun üzerine yığıldı. Üstünde terli bir adamın olmasından hoşlanan pek fazla kadın tanıımıyordu, bu yüzden küçük, sıcak kolları omuzlarına dolandığında ondan kurtulmak için hamle yaptı.

Küçük kız onun ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu. Elleri onun nemli sırtında yatıştırıcı bir hareketle gezdirirken onu kendine doğru çekti. Adam onun yanağını öptü ve kadın zevkle iç çektiğinde şaşırdı. Kadınların nasıl bu kadar farklı olabildiğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Elizabeth onun gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye doğru çekti. "Bu gece için teşekkür ederim. Bunu her zaman hatırlayacağım." Öyle minnettar görünüyor ve öyle minnettar görünüyordu ki. Onun için, sormadan masumiyetini almaktan başka ne yaptığını hayal bile edemiyordu. Ona teşekkür edilmemeliydi. Vurulmalıydı.

İçini çekti, başını salladı. "Minx,-"

"Şşşt," parmağını onun ağzına bastırdı. "Bu konuda kendini suçlu hissetmeni istemiyorum. Mükemmeldi. Bu her zaman hayatımın en tutkulu gecesi olacak ve her zaman değerini bileceğim. Lütfen kızma. Kızgın değilim."

"Minx," diye yeniden başladı, "kızgın olmalısın... yaptığımız.... yaptığım şey affedilemezdi. I-"

"Hayır, söz yok, özür yok. Bırakın bu, birbiriyle huzur bulan iki yabancı arasındaki mükemmel an olarak kalsın."

Rahatlık mı? Rahatlıktan çok daha fazlasıydı. Yoğun, tarif edilemez ve muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en aptalca şeydi. Kendini bu güzel yabancıya zincirletmişti.

Gerçek bir pişmanlıkla kollarından çekildi ve giyinmeye başladı. "Dinle, konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" diye sordu çoraplarını çekiştirerek. Kendini içinde bulundukları durumu düşünmeye ve onun o çok güzel bacaklarını görmezden gelmeye zorladı.

Kendini salladı. "Minx, ben sadece senin masumiyetini aldım. Artık evlenmemiz gerekiyor. Bence en azından düzgün bir tanışma faslı olmalı. Benim adım-"

Küçük eli hızla adamın ağzını kapattı. "Lütfen, yapma. Anlamamı istiyorum. Evlenmek gibi bir planım yok." Adam itiraz etmek için geri çekildiğinde, kız tekrar sözünü kesti. "Seninle evlenmek gibi bir niyetim yok. Bu gece benim için yaptığın şey özel bir hediye idi. Bunun için her zaman minnettar olacağım. Lütfen bu güzel anıyı saklamama izin verin."

Uzun bir duraksamadan sonra isteksizce başını salladı. Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Bir kadını istemediği bir şeyi yapmaya asla zorlamazdı. Bu kadına hayatının en güzel gecesi için teşekkür ederken, onu gerekçesiz bir şekilde özgürlüğünden mahrum bırakacak değildi.

"Eğer istediğin buysa, ama her ihtimale karşı sana adımları vermeliyim," bakışları karnına kaydı, "sen ve ben bu gece bir çocuk yaptık," diye sessizce bitirdi.

Hafifçe nefesi kesildi. Bunu hiç düşünmemişti. Bir bebek mi? Umutsuzca çocuk istiyordu. Ama bu hiç gerçekleşmeyecekti. Annesi ona ilk seferde hamile kalmanın imkânsız olduğunu söylemişti. Bu duyulmamış bir şeydi. Yani korkacak bir şey yoktu.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi saçını bitirirken, onu rahatlatmaya çalışarak.

Tek umudu düzgün görünmesiydi. Bunun bir önemi yoktu. Baloya döner dönmez baş ağrısıyla oradan ayrılıyordu. Böylesine harika bir zamandan sonra

Onunla olan anısını, kendisini beklediğini bildiği yavan erkeklerle mahvetmek istemiyordu.

O da giyinmeyi bitirdi. "Endişelenecek bir şey yok mu? Minx, eğer çocuğumu taşıyorsan kesinlikle endişelenirim. Çocuklarımdan herhangi birinin bensiz büyümesine asla seyirci kalmayacağım. Ben öyle bir adam değilim."

Hayır, bir şekilde öyle olmadığını biliyordu.

Ceplerini karıştırırken aniden "İşte," dedi. Ceketinin cebinden küçük bir kalem koçanı ve küçük bir parşömen parçası çıkardı ve üzerine adını yazdı, o zamana kadar muhtemelen ülke dışına çıkmış olacağını biliyordu.

Bir an için hamile olmadığından emin olmak için seyahatini birkaç ay ertelemeyi düşündü ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Eğer onu ararsa, ailesinin kim olduğunu hemen öğrenebilir ve James'ten yardım isteyebilirdi. James onu kendisine getirmek için elinden geleni yapacaktı, böylece bebeğin iyiliği için hemen evlenebileceklerdi. Bu gece balodan ayrıldıktan sonra kardeşini bir kenara çekip bu konuyu konuşacaktı.

Notu ona uzatmadan önce birkaç kez katladı. "Al bunu."

"Hayır."

"Bunu mahvetmeye çalışmıyorum. Eğer çocuk sahibi olursan, aç ve benimle ya da kardeşimle iletişime geç, lütfen." Kadın almadığında, adam devam etti. "Eğer almazsan, ismini öğrenene kadar gitmene izin veremem."

Ağır bir iç çekişle katlanmış parşömen parçasını aldı ve retikülüne yerleştirdi. "Mutlu musun?"

Gülümsedi. "Son

derece." "Saçım nasıl?"

Öne doğru eğilip kızın alnına bir öpücük kondurduğunda gülümsemesi farklı bir anlam kazandı. "Mükemmel."

"Önce ben gidip ayrılmak için bahanelerimi hazırlayayım mı?"

Sırasıyla başını salladı. "Bu harika akşam için teşekkür ederim, minx."

"O zevk bana aitti efendim," dedi ve utangaç bir şekilde gülümseyerek arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Oh, hayır sevgili minx, kesinlikle benimdi, diye düşündü onun uzaklaşmasını izlerken.

Elizabeth kendini hoş bir şekilde gülümsemeye ve kalabalık balo salonunda yavaş adımlarla yürümeye zorladı, oysa tek yapmak istediği kalabalıktan kaçmak ve hızla atan kalbini sakinleştirebileceği sessiz bir yer bulmaktı. Her nasılsa istenmeyen taliplerinin ve daha da önemlisi annesinin dikkatini çekmeden kalabalığın arasından sıyrılmayı başardı ve bir dinlenme odasına doğru ilerledi. Hiç tereddüt etmeden kapıyı kapatıp arkasından kilitledi ve yere çöktü.

Gerçekliğin kafasına dank etmesi sadece birkaç saniye sürdü. Kalbi göğsünde hızla çarpıyormuş gibi hissetti. Bekâretini kalabalık bir baloda tanımadığı bir adamla kaybetmişti. Her ne kadar harika olsa da, biri onları bulsaydı ya da adam bir servet avcısı çıksaydı neler olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Tam şu anda tanımadığı bir adamla nişanlandığını açıklamak zorunda kalabilirdi.

Tüm geleceği birkaç dakika içinde mahvolabilirdi, çünkü bir anlık zayıflığına kapılıp gitmesine izin vermişti. Çok aptalca davranmıştı ve inanılmaz derecede şanslıydı.

Nasıl bu kadar mantıksız bir şey yapmış olabilirdi? Hayatı için bir planı vardı ve bu plan kesinlikle tanımadığı bir adamla, herkesin tesadüfen karşılaşabileceği iyi aydınlatılmış bir portakal bahçesinde sevişmeyi içermiyordu. Birkaç ay içinde yirmi dört yaşına girecek ve mirasının kontrolünü ele geçirecekti. Sonra da kuzeydeki malikânesine taşınacak ve hayatının geri kalanını tonlarca saçmalıktan uzakta geçirecekti.

Bu gece, derin ve çekici bir sesin, yakışıklılığın, güzel gözlerin ve yanlışı bir şey yapmak için duyduğu karşı konulmaz ihtiyacın kendisini alıp götürmesine izin vererek ne kadar da aptal bir kadın olmuştu. Onu reddetmek için çaresizdi. Dudakları onunkilere dokunduğunda, vücudunda bir ateş yanmış gibi hissetmiş ve ona doyamamıştı. Yanakları utançtan yanıyordu. Onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı!

Yaptıkları şeyler!

Yaptığı şeyler!

Aklına oldukça rahatsız edici bir düşünce geldi. Ya başka bir baloda ya da partide karşılaşırlarsa? Bu gecenin tekrarlanması bekler miydi? Kız buna izin verir miydi? Bu soruya bu kadar çabuk cevap verebilmesi onu korkutmuştu.

Evet, yapardı.

Eğer onun kollarında olmak için bir fırsat daha verilirse, bir dakika bile tereddüt etmezdi. Onunla bir an daha birlikte olmak için her şeyi riske atabilirdi. Yakışıklı yabancı söz konusu olduğunda ne kadar zayıf olduğunu ve neleri riske attığını bildiğinden, geriye tek bir hareket tarzı kaldığına karar verdi. Londra'dan planladığından daha erken ayrılmak zorundaydı.

"İşte buradasın!" dedi annesi parlak bir sesle, çok parlak bir sesle.

Robert hatununu bulma umuduyla geniş balo salonuna göz gezdirdi. Sözüne sadık kalarak gitmişti. Şimdi bu korkunç baloda onun anılarıyla baş başa kalmıştı. Etrafta onu sorabilirdi ama bu onları garip bir duruma sokardı. İnsanlar neden onunla ilgilendiğini bilmek isteyecek ve dilleri dolaşacaktı. Belki de önümüzdeki birkaç hafta boyunca annesiyle birlikte kasabaya gitmeye devam ederse onunla karşılaşabilirdi. Bu mümkündü.

"Oh, Robert, Lord ve Leydi Norwood seni görmek için bekliyorlar. Çok heyecanlılar. Seni çocukluğundan beri görmediler -"

"On beş," diye cevap verdi sıkılmış bir iç çekişle. Nihayet o zaman ayak diremiş ve Elizabeth Stanton'a yaklaşmayı reddetmişti. O yıl aynı zamanda küçük veledin güzel Eleanor Tidsby'nin önünde lanet çay fincanına mürekkep döktüğü ve onun kara ağzını görünce bayılmadan önce avazı çıktığı kadar bağırdığı yıld. O küçük veledi neredeyse orada öldürüyordu.

"Kulağa doğru geliyor. Gel bakalım," dedi elini adamın koluna koyarak. Bu balo salonundaki hiç kimse onun kolunu ölümcül bir şekilde kavradığından şüphelenmeyecekti, bu da şüphesiz büyük bir çürük bırakacaktı. Bu onun umurunda değildi. Onun yüzünden vücudunda başka izler de kalacaktı. Aptal gibi sırtıtmamak için kendini zor tuttu. Leydi Stanton'ın birkaç genç kadının yanında durduğunu görüp gülümsemesinin anında kaybolmasına neden olmadan hemen önce, gerçekten de harika biri, diye düşündü.

"Annesiyle birlikte beklemiyor, değil mi?" diye sordu.

"Kim?"

"Elizabeth Stanton," dedi sertçe, hiç havasında değildi Annesinin hiçbir maçına gitmedi, bu gece değil.

Onun kolunu okşadı. "Hayır, canım. Buralarda bir yerde. Bu çok kötü. İkiniz de birbirinize çok benziyorsunuz."

"Onu geri al yoksa benden asla torun sahibi olamazsın," diye tehdit etti, annesinin kendisi hakkında bu kadar korkunç bir şey söylemesinden dolayı hakarete uğramıştı.

Gözlerini devirdi ve içini çekti. "Peki. Bir daha ondan bahsetmeyeceğim. Çok alıngan," dedi sessizce Lord ve Leydi Norwood'a ulaştıklarında.

"Robert, oğlum," dedi Lord Norwood sıcak bir gülümsemeyle ve uzanıp Robert'ın elini sıkıca kendi elinin içine aldı. Adamın saçları ağarmıştı ama yine de etkileyici bir görüntüsü vardı.

"Sizi tekrar görmek bir zevk Lordum."

Göz ucuyla Leydi Norwood'un Heather'ın kulağına bir şeyler fısıldadığını gördü. Kadının ne kadar büyük olduğuna inanamıyordu. Belki küçük velet de öyleydi. Keşke, diye düşündü iç çekerek. Heather annesine sinirli bir bakış attıktan sonra reverans yaparak uzaklaştı, annesinin söylediklerinden hoşnut olmadığı her halinden belliydi. Bir süre sonra babası ve erkek kardeşi de gelip onlara katıldı.

Annesinin memnun ifadesine bir kez baktığında bir şeylerin peşinde olduğunu anladı. Beklentiyle kalabalığa bakmaya devam etti ve sonra James'e döndü, sonra sessiz bir soruya cevap verir gibi hafifçe başını sallayan babasına baktı. Ah zavallı James. Görünüşe göre ebeveynleri çöpçatanlık yapıyordu. Annesinin yüzündeki bu ifadeyi biliyordu ve aslında kendisine odaklandığı günden korkuyordu, bu da gitmesinin bir başka nedeniydi.

"Robert oğlum, baban bana yeni malikânenden bahsediyordu. Tebrikler," dedi Lord Norwood, karısının şu anda yüzüne yapıştırdığı sahte gülümsemeye hiç benzemeyen sıcak bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim Lordum," dedi, artık o mülkün sahibi olmadığından bahsetme zahmetine girmeden.

Göz ucuyla Lord ve Leydi Norwood'un ayrıldığını gördü. Bir saniye sonra genç bir kadın neredeyse aralarına itilmişti. James'in nefesinin kesildiğini ve gözlerinin açıldığını gördü. Annesi de babası gibi çok memnun görünüyordu. Robert onların neye baktığını görmek için arkasını döndü ve gülümsedi.

Onun minx.

"James, Robert, en küçük kızımız Elizabeth'i hatırlıyor musunuz?" Leydi Norwood gururla söyledi.

Oh, lanet olsun.

Bölüm 9

Elizabeth gözlerini önünde duran adamın üzerinde gezdirdi. Sakin kalmaya çalışırken bayılmayacağına ya da çılgılık atmayacağına karar verdi. Elini retikülünün içine soktu ve küçük kâğıt parçasını çıkarıp açtı, gözlerini önündeki küçük gruba odakladı ve tüm bunların bir hata olması için dua ederken çekici bir şekilde gülümsedi. Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde elindeki parşömen parçasına baktı. İçten içe inledi. Kâğıtta açıkça Robert Bradford'un adı yazıyordu.

Bu gerçekleşemezdi.....

Robert'ın gülümsemesi kayboldu ve yerini ona doğru keskin bir kaş çatmaya bıraktı. Tam ona birkaç kelime söylemek üzereydi ki James bir adım öne çıktı. Tanrım, adam hâlâ görülmeye değer bir manzaraydı.

"Leydi Elizabeth." Elini tuttu ve eğilerek selam verdi. "Çok güzel bir genç kadın olmuştun." Gözleri Robert'a dönerken bile reverans yaptı. Yaptıkları şeyi düşündükçe yüzü utançtan yanıyordu. Kızardığını fark ettiğinde kaşları daha da çatıldı.

"Akşam yemeği valsine başlamak üzereler," dedi annesi çok da imalı olmayan bir sesle ve bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmediği halde utancını daha da artırdı.

"Ah, Leydi Elizabeth!"

Robert arkasına baktı ve neredeyse gülecekti. Lord Dumford onu almaya geliyordu. Güzel. Bunu bu kadından daha fazla hak eden kimse yoktu. Kadının zihninde bu kadar çabuk onun fingirdek kızından bu iğrenç kadına dönüşmesi onu şaşırtmıştı. Bütün o anılar gözünün önüne geldi.

Tanrım, ondan nefret ediyordu. Onu hâlâ istiyor olması önemli değildi. Ondan nefret ediyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

"Akşam yemeği valsinin zevkine varabilir miyim ve sonra belki size akşam yemeğine kadar eşlik edebilirim?" Lord Dumford o lanet olası kendini beğenmiş ses tonuyla sordu.

"Özür dilerim Lordum. Başka bir beyefendiye bu gece onunla dans edip yemek yiyeceğime dair söz verdim bile," dedi tatlı tatlı, aslında çok nazıkçe.

"Kim?" Lord Dumford oldukça kaba bir şekilde sordu. "Ben," dedi James kararlılıkla.

Lanet olsun!

James elini uzattı. "Sanırım bu bizim dansımız Leydi Elizabeth," dedi James yumuşak bir sesle. Ebeveynlerinin neredeyse başı dönüyordu. Bu planlanmıştı! James ve Elizabeth'in birlikte olmasını istiyorlardı.

Ne olacaktı ki! Buna katlanamazdı.

Elizabeth'in onun teklifini kabul etmekten başka çaresi yoktu. James'le dans ederek bir çocukluk fantezisini gerçekleştirmeyi umursamasa da Robert'la konuşup hikâyelerini netleştirmesi gerekiyordu. Bunu yaptıktan sonra, kitabıyla onun kafasına seve seve vurabilirdi, diye düşündü gülümseyerek.

"Sanırım haklısınız Lordum," dedi Robert'ın uzattığı kolu tutarken ve Robert'ı arkalarından bakması için geride bırakırken.

Dans pistindeki diğer çiftlerin arasında yerlerini aldılar. James ona gülümsedi. "Söylemeliyim ki Elizabeth, hatırladığım çocuğa hiç benzemiyorsun."

"On dört yıl bunu yapacaktır Lordum," dedi soğukkanlılıkla ve adamın gözle görülür bir Şekilde irkilmesine neden oldu.

"Ouch. Sanırım Şimdi yokluğum için özür dilemeliyim. Bunu zalimlik olsun diye yapmadım canım. KardeŐime destek olmam gerekiyordu."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Aileme her zaman yakın oldun. Yokluğunuzun kardeŐinizi desteklemek için olduğunu düşündüm."

"ocuğu suçlayamazsın. Belli ki onu Bedlam'a giden yola srklyordun," dedi sırtarak.

Bununla gurur duyuyordu. Aslında duymamalıydı ama duyuyordu. "Hatırladığım kadarıyla o kadar da melek değildi," diye belirtti vals başlarken.

Kıkırdadı. "Hayır, kesinlikle öyle değildi. Saçını keŐtiėi bir olayı hatırlıyorum."

"Evet, sanırım birisi eyerine katran ya da yapıŐkan bir madde sürmüŐ," dedi masumca.

James içtenlikle güldü. "Evet, sanırım bunu hatırlıyorum. Pantolonunu geride bırakmak ve kaŐındıran bir at battaniyesine sarınarak eve koşmak zorunda kalmıştı."

Dnerlerken nazikçe omuz silkti. "Birinin böyle yapıŐkan bir eŐyayı dikkatsizce yerleŐtirmesi yüzünden beni nasıl suçladığını hâlâ anlamıyorum."

Gözleri neşeyle parlıyordu. "Sana nasıl ulaştı? Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, ikiniz de birbirinizin yanında çok temkinliydiniz ve sürekli tetikteydiniz."

"Meryem'le bir ağacın altında yürüyorduk ki Meryem uzanıp sa rgm yakaladı. Aptal sersem bir dalda baş aşağı asılı duruyordu. Mary'nin tokatlarına aldırmadan sıkıca tutundu ve kr bir akıyla rgm keŐti."

Yüzünü buruŐturdu. "Bu acıtmıŐ olmalı."

Tatlı tatlı gülümsedi. "Babanın daha sonra Robert'a attığı şaplak kadar değil."

"Eminim." Güldü. "Siz ikiniz korkunçtunuz."

"Ben daha kötüydüm," dedi gözlerinde bir parıltıyla. Adam onu dans pistinde dolaştırırken kıkırdadı.

Dans sona erdiğinde onu pistten çıkarıp yemek odasına doğru götürdü. Onunla birlikte uzak duvarın yanındaki masaya doğru yürüdü ve ona bir sandalye uzattı.

Robert masalarındaki fazladan koltuklardan birine oturarak, "İşte buradasınız," dedi. Masanın üzerine yemekle dolup taşan bir tabak ve bir bardak punç koydu.

James kuru bir sesle, "Lütfen bize katılın," dedi.

Robert neşeyle, "Teşekkür ederim, sanırım yapacağım," dedi.

"Bize yiyecek bir şeyler getireyim," dedi James, Robert'a doğru kısa bir bakış fırlatmadan önce ona hoş bir şekilde.

Elizabeth, James'in uzaklaşmasını endişeyle izledi. Robert bisküvisini ısıtırken, "Böyle bir şey asla olmayacak," dedi.

"Ne?"

"Sen ve kardeşim. James seni her zaman peşinde dolaşan o küçük şişko baş belası olarak görecek."

"Ve sen her zaman evin etrafında köpeğimden daha fazla su birikintisi bırakan sinir bozucu küçük çocuk olarak kalacaksın."

Öfkesi alevlendi. "Neden seni küçük-"

"Ah, Leydi Elizabeth, size katılabilir miyim?" diye sordu Robert'ı rahatsız eden hevesli bir ifadeye sahip bir adam.

Robert adama ters ters bakarak, "Hayır, git buradan," dedi.

Adam ağzını açtı ama koşarak uzaklaşırken hemen kapattı.

"Bu çok kabaydı!" Elizabeth usulca tısladı.

Yemeğini yerken sadece omuz silkti.

"Buyurun." James onun önüne küçük bir tabak yemek ve bir bardak punç koydu.

"Teşekkür ederim, Lordum."

"James. Lütfen bana James de. Ne de olsa ailelerimiz eski dostlar."

"James, teşekkür ederim," dedi hoş bir şekilde.

Robert gözlerini devirdi ve tekrar tabağına baktı. Kahretsin, bisküviler gerçekten sıcak ve oldukça güzeldi. Top yemeği için normal değildi. Uzandı ve tabağındaki bisküviyi kaptı. "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Elizabeth basitçe gözlerini devirdi. "Robert," diye tısladı James.

"Oh, çok iyi." Uzandı ve kardeşinin bisküvisini de kaptı, ne de olsa uygunsuz bir şey yapamazdı.

"Bu sezon eğleniyor musun Elizabeth?" James onu görmezden gelerek sordu.

Gözleri Robert'a kaydı. Yine o kızarıklık vardı. Robert ondaki bu kızarıklıktan hoşlanmıştı. "Evet, teşekkür ederim."

"Manzaraları görme şansın oldu mu?" James sordu.

İkisi de onun hayatı boyunca her yıl Londra'ya geldiğini biliyordu. Robert, James'in yemek sohbeti üzerinde gerçekten çalışması gerektiğine karar verdi.

"Henüz değil," dedi kibar bir gülümsemeye.

"Gerçekten de limonlukları kontrol etmelisin. Çok ilginçler," dedi Robert kendini durduramadan. Ah, en azından yine kızardı.

"Ne?" James bakışlarını ikisi arasında gezdirirken kafası karışmış gibi bir sesle sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. Bu kadın onun düşmanıydı. Aptalca şeyler söylemeye devam ederse, ortaya çıkacak ve sonsuza kadar onunla birlikte kalacaktı. Bu düşünce onu ürpertti. Yemeğin geri kalanında sessiz kaldı, gözünü kadından ayırmamak için tabağını her zamanki on yerine beş kez doldurmakla yetindi. Yemeklerini bitirdiklerinde aileleriyle buluştular. Gecenin geri kalanı için planlar çabucak yapıldı. Her iki ailenin de kağıt oynamak ve bir şeyler içmek için babasının evine gitmesine karar verildi.

Robert, ebeveynleri ve James önlerine geçene kadar bekledi ve Elizabeth'i kolundan tutup büyük merdivenin arkasındaki küçük koridora doğru sürükledi. Karanlıktı ve en önemlisi özeldi.

"Çek ellerini üzerimden!" diye bağırdı.

"Konuşmamız gerek," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum." Kendini onun yumuşak ve sıcak bedenini görmezden gelmeye zorladı. Kadın onu itmeye çalıştı ama adam buna izin vermedi. Onu nazikçe duvara doğru itti.

"Robert, bırak gideyim! Yokluğumuzu fark edecekler." "Çok kötü. Beni neden kandırdığını bilmek istiyorum."

"Kimse kimseyi kandırmadı. Bu sadece bir hataydı, unutulması daha iyi oldu."

Hata mı? Hayatının en tutkulu gecesi bir hata mıydı? İlk seferiydi ve o da böyle düşünüyordu. Bu onu en kötü şekilde rahatsız etti. "Böyle mi düşünüyorsun, Beth?"

"Bana öyle deme."

"Neden, Beth?"

"Bu isimden nefret ettiğimi biliyorsun."

"Çok özür dilerim, Beth. Gerçekten özür dilerim, Beth." Küçüklük ediyordu ve bunun farkındaydı ama umurunda bile değildi. Beth her zaman onun içindeki en kötü şeyi ortaya çıkarmıştı.

Uzandı ve adamın kulağını büktü. "Ow!"

"Çekil yolumdan Robert Lemonade," dedi kayıtsızca, onu en kötü şekilde kızdırarak.

Boş olduğundan emin olduktan sonra fuayeye geri adım atarken kulağını bıraktı. "Seni tekrar görmek güzeldi, Robert."

Bölüm 10

Şehrin içinden geçerlerken dalgın dalgın kulağını ovuşturdu. Annesi ve babası Elizabeth hakkında yeterince iyi şeyler söyleyemiyordu. Hıçkırmak istiyordu. James de onlarla aynı fikirde görünüyordu. Sık sık başını sallıyor ve gülümsüyordu. Yüce Tanrım, adam bu küçük kıza vurulmuştu.

James ve Elizabeth, bu fikir korkunçtu. Onun baldızı olması James'i içkiye sürükleyecekti. Zavallı James, gece gündüz onunla takılıp kalacaktı. Gece. James'in küçük kızını deneyimleme fikri rahatlatıcı değildi. Onun minx'i mi? Onun hiçbir şeyi değildi. Bu, onun aileye katılmasını istediği anlamına gelmiyordu, çünkü istemiyordu ve o da olmayacaktı. Kıskançlık yüzünden buna bir son vermeyecekti. Ne de olsa endişelenmesi gereken gelecek nesil Bradford'lar vardı. Onun başka bir adamla birlikte olma fikrinin kanını kaynatması kıskanç olduğu anlamına gelmiyordu. Aslında tam tersi. Hiçbir erkeğin böylesine korkunç bir kadına bağlanmasını istemiyordu.

"Neler oluyor?" James aniden sordu ve balodan ayrıldıklarından beri kardeşine ters ters baktığını fark etti.

"Yangın!" diye bağırdı arabacıları, araba aniden durup hepsini sarsınca.

"Harold, burası bizim evimiz!" Danielle ağladı.

Harold eğilip küçük kare pencereden dışarı bakarken, "Saçmalık," diye homurdandı.

"Öyle!"

Robert daha babasının ağzından son söz çıkmadan arabadan atlayıp koşmaya başlamıştı bile.

Önünde Lord Norwood ve lanet olsun ki Elizabeth de büyük yangına doğru koşuyorlardı.

Elizabeth ağlayan hizmetçilerin önünde durdu. "Johnny içeride!"

"Johnny kim?" Elizabeth kendisine en yakın hizmetçinin dikkatini çekerek sordu.

"O aşçının torunu. Ziyarete gelmiş. Çok küçük!" diye bağırdı hizmetçi, dehşete kapılmış bakışları alevlerin yavaşça sardığı konağa sabitlenmişti.

Hizmetçinin omuzlarını tuttu, duman ve alevleri bir anlığına görmezden geldi. "Nerede o?"

"Arka tarafta! Hizmetçinin odasında!"

"Elizabeth, geri çekil!" diye bağırdı babası su kovalarını taşıyan adamların arasından.

"Dışarı çıkmadığından emin misin?" diye sordu hizmetçiye, babasının taleplerini görmezden gelerek.

"Evet! Beni dışarı çıkardıklarında ağlıyordu!"

"Tamam, arka taraf mı dedin?"

"Evet!"

Elizabeth oradan geçen bir kova suyu kaptı ve üzerine döktü. "Leydim?" diye sordu hizmetçi, bu garip davranış karşısında afallamıştı ama Elizabeth çoktan kalkıp dumanla dolu eve doğru koşmaya başlamıştı.

"Elizabeth!"

"Beth!"

Bağırışları duymazdan geldi ve ıslak şalını ağzına bastırarak yoğun dumandan nefes alabildi. Eğildi ve ilerlemeye başladı. Ön basamağa ulaştığında gözleri yanmaya başlamıştı bile. Yangının nerede başladığına dair hiçbir fikri yoktu ama iyi bir fikri vardı

ikinci katta başladığını düşündü çünkü yoğun dumanın arasında herhangi bir alev izi görememişti. Bunun gibi eski evler alev aldığında hızla havaya uçardı, bu yüzden tahmin etmek için fazla zamanı olmadığını biliyordu. Evin arka tarafına doğru ilerledi, molozların üzerinden atladı ve doğru yöne gittiğine dua ederken yol boyunca çökmekte olan tavandan kaçındı.

"Johnny!" diye bağırdı, dumanlı mutfaktan arka odalara doğru ilerlerken öksürüyordu. On yılı aşkın süredir bu eve gelmemişti ama yönünü bulabiliyordu, kendi evi kadar iyi biliyordu.

"Johnny!" diye tekrar bağırdı hizmetçilerin odasına ulaştığında. Aşçının küçük koridorun sonundaki odada kaldığını hatırladı ve buraya son gelişinden bu yana hiçbir şeyin değişmemiş olması için dua ederek yürümeye devam etti.

Küçük koridorun yarısında bir el koluna dolandı ve onu durdurdu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Robert, ateşin gürültülü çatırtısı ve yakındaki kerestelerin çarpma sesleri arasında duyulabilecek şekilde bağırarak talep etti.

Küçük çocuğu bulmak için çaresizce, onu bırakana kadar kolunu itti ve neredeyse aşçının odasına koştu. Kapıyı fırlatıp açtı. Dumanların arasından odanın bir tarafında küçük bir yatak, diğer tarafında da yerde küçük bir palet olduğunu zar zor seçebildi. Oda burasıydı. Öyle olmalıydı.

"Johnny!"

"Burada," dedi küçük bir ses, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Yatağın altında!" Robert bağırdı.

İkisi de hemen dizlerinin üzerine çöktü. Elizabeth eğilip yatağın altına baktı ve neredeyse ağlayacaktı

yatağın altına kıvrılmış küçük çocuğu görünce rahatladı.

Duman onu boğmak üzereyken Elizabeth öksürerek, "Buraya gel tatlım," dedi.

Küçük çocuk başını salladı. "Gel buraya, büyükannenini endişelendiriyorsun. Bunu yapmak istemezsin, değil mi?"

"Hayır," dedi Johnny başını sallayarak. "Korkuyorum."

"Ben de öyleyim. Buraya gelip bana yardım etmeni istiyorum Johnny," dedi kararlılıkla ve bu talebin onu dışarı çıkmaya ikna etmeye yeteceğini umdu.

Çocuk isteksizce başını sallamadan önce düşündü. Tereddütle uzandı ve kızın elini tuttu. Birkaç saniye sonra yüksek sesli bir çatırtı odanın içinde yankılandığında, korkmuş çocuk geri çekilmeye çalıştı, ancak Robert kolundan tuttu ve geri çekilemeden çocuğu yolun geri kalanından dışarı çekti. Johnny şaşkınlıkla çığlık attı.

"Güzel, hadi gidelim," dedi Robert, arkasına uzanıp onun koluna girdi. Onu mutfığa doğru çekti ve ikisi de dehşet içinde donup kaldı. Geldikleri yol şimdi alevler içindeydi.

"Arkadan çıkın!" Elizabeth bağırdı. Robert'ın elinden tutup onu küçük bahçeye açılan kapıya doğru çekti. Kapıyı çekerek açmayı başardı ve Robert'ı da yanına alarak evden kaçtı.

"Büyükannemi istiyorum!" Johnny hıçkırığa hıçkırığa ağıladı.

Robert sempatik bir şekilde başını salladı. "Seni doğruca ona götüreceğiz." Tekrar eve baktı. Neyse ki ev kalın taşlardan yapılmıştı. Bu, alevlerin diğer evlere yayılmasını yavaşlatacak ve adamlara yangını söndürme şansı verecekti. Diğerleri korku içinde çığlık atarken, adamların daha fazla su için bağırdıklarını duyabiliyorlardı.

"Sokağın etrafından dolaşmamız gerekecek," dedi Elizabeth, sesi dumandan boğuk çıkıyordu.

"Gidelim," diyerek onayladı.

Johnny küçük kollarını onun boynuna dolamış, ara sokağa dolan yoğun dumanın içinden geçiyorlardı. Yangının yayılmasını önlemek için komşu çatılara atılan sular üzerlerine damlıyordu. Serin su aşırı ısınmış, külle kaplanmış tenlerine iyi geldi.

Elizabeth ellerini sıktı, onları dumanda kaybetmekten korkuyordu. Onları sokağa çıkarmak için fazla nazik olmayan bir şekilde çekiştirdi ve ikisi de öksürük krizleri içinde yere yığıldı. Ciğerleri temiz hava ihtiyacından dolayı kasılmıştı.

"Bu tarafa!" diye bağırdı bir adam.

Güçlü eller aniden Elizabeth'i kollarından kavradı ve ayağa kaldırdı. Saniyeler içinde birinin güçlü kollarına sarılmıştı. Babasını görmeyi umarak başını kaldırdı. Onun yerine Robert'ın isle kaplı yüzüne bakıyordu. Kendisine bakarken çenesindeki bir kasın atışını izledi.

"Hadi, seni buradan çıkarmalıyız," dedi kısık sesle.

"Johnny nerede?" diye sordu, küçük çocuğu göremeyince neredeyse paniğe kapılacaktı. Çocuğu dumanın içinde mi kaybetmişlerdi?

"Sakin olun. O iyi. Ben kaldırım taşına çarpmadan önce büyükannesi onu kollarımdan aldı."

"Daha fazla adama ihtiyacımız var! Daha fazla adam!" diye bağırdı biri.

Baktıklarında su kovası sırasındaki geniş boşlukları gördüler. Kız tek kelime etmeden adamın kollarından kurtuldu ve sıranın önündeki boşluğu doldurmak için koşmaya başladı. "Elizabeth!"

Onu görmezden geldi. Bir yer bulur bulmaz su kovalarını ilk gelenlere verme ritmine kapıldı.

Merdivendeki adamın elinden boş kovaları alıp geri veriyordu. Göz ucuyla Robert'ın sıraya atladığını gördü. Sıkı ve hızlı çalışıyordu ama gözlerini ondan ayırmıyordu. Babası ve James sıranın daha aşağısındaydı ve çoktan iliklerine kadar ıslanmışlardı. Partilerindeki kadınlar, ailesinin arabasıyla birlikte gitmişti. En iyisi de buydu. Etrafta durup baygınlık geçirmeleri hiçbir işe yaramazdı.

Onu gören diğer evlerden çoğu hizmetçi olan birkaç kadın da sıraya katıldı. Kısa süre sonra su daha hızlı akmaya başladı. Kolları ve sırtı sürekli zorlanıyordu ama o devam etti. Hiç kimseden onu rahatlatmasını istemedi ve asla yavaşlamadı. Evlerin çoğu taştan yapılmıştı ve aralarında epey mesafe vardı ama bu yangını söndürmezlerse, ahşap bir binayı bulana kadar yangının çatıdan çatıya yayılmasını engelleyecek hiçbir şey olmayacaktı. O zaman başları büyük belaya girecekti.

Yedi saat sonra yangın alabildiği her şeyi tüketmişti. Adamlar evin içinde hatlar oluşturuyor ve küçük yangınları söndürüyorlardı. Yangın yayılmadığı için çok şanslıydılar. Ev tamamen harabeye dönmüştü ama birkaç yanık dışında kimse ciddi şekilde yaralanmamıştı.

Elizabeth ve tepeden tırnağa ıslak isle kaplı dört adam Lord Bradford'un arabasıyla ailesinin Londra'daki evi Bethany House'a gittiler. Salonun meraklı kadınlarla dolu olduğunu görünce kimse şaşırmadı. Kibarca başlarını salladılar ama hiçbir soruya cevap vermediler. Aç, yorgun ve ağrılıydılar. Robert'ın o anda tek istediği sıcak bir banyo, sıcak bir yatak ve belki de sarılabileceği sıcak bir vücuttu. Robert'ın bakışları Elizabeth'in bakışlarıyla aynı anda Elizabeth'e kaydı. Adamlardan biri boğazını temizleyene kadar bakıştılar.

Lord Norwood, "Sizin için odalar hazırlattım ve hepimizi sıcak banyolar bekliyor olmalı," dedi.

Onları gibi cızırtılı. "Yemekleri getirtirim. Biraz dinlenin ve sonra oturup bazı şeyleri çözelim." James'in dikkati Elizabeth'e kaydı. Elizabeth endişeyle yutkundu ve eliyle dirseğini kavrayarak onu sabitleyen James'e doğru geri adım attı.

"İyi misin?" diye fısıldadı. Kız başını salladı.

"Yardıma için teşekkürler Elizabeth. Sanmıyorum ki Eğer kadınlar katılmasaydı yangını bu kadar çabuk söndürebilir ya da yangında kimseyi kaybetmeme şansına sahip olabilirdik," dedi James içtenlikle.

"Rica ederim," dedi, tüm bu ilgiden biraz utanarak.

"Aynı fikirdeyim. Teşekkür ederim, hayatım," dedi Lord Bradford ve onun önünde eğildi.

Robert konuşmadı. Gözleri James'in dirseğini tuttuğu yere kaydı, sonra arkasını dönüp uşağa odasını göstermesini işaret etti.

Babası hem gururlu hem de üzgün görünüyordu. Eğildi ve kızının yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni bir daha asla böyle korkutma. En küçük kızının yanan bir binaya doğru koştuğunu görmek yaşlı bir adamın kalbine iyi gelmez."

"Üzgünüm baba," diye mırıldandı adam onu alnından öperken. "Hadi git ve temizlen."

"Evet, baba." Zorla gülümsedi ve üst kata çıktı. Sıcak bir yatak kulağa çok hoş geliyordu. Kıvrılıp yatacağı sıcak ve güçlü bir beden kulağa daha hoş geliyordu. Misafir kanadına doğru baktı ve iç çekti. Bu gerçekten de çok güzel olurdu.

Bölüm 11

"Günaydın, Leydi Elizabeth," dedi uşak, portakal bahçesinde göz göze geldikleri andan beri aklından çıkmayan kadını selamlarken.

Çiğnemenin ortasında durakladı, acaba ikisine de bir iyilik yapıp hizmetçilerin kapısından gizlice çıkıp bugünlük gitsem mi diye düşündü ama taze bir tabak yumurta getiren hizmetçi kararını elinden aldı.

İçini çekerek ayağa kalktı ve boş tabaklardan ikisini alıp büfeye yöneldi. Göz ucuyla Elizabeth'in kahvaltı salonuna girdiğini, onu fark edince aniden durduğunu, yüz hatlarını kararlı bir ifade kaplamadan önce endişeli bir adım geri attığını ve kendini odaya girmeye zorladığını gördü. Demek korkak değilmiş, diye düşündü bir hayranlık kıvılcımıyla, bunu bilmek güzeldi.

Kendine engel olamadığı için her iki tabağı da yemekle doldurmak için acele etmedi. Yanında durup boş bir tabak tutarak onun yoldan çekilmesini bekleyen kadının kendisine gönderdiği oldukça sevimli cinayet bakışlarını görmezden geldi. Kız sabırsızca ayağını vurmaya başlayınca, daha sonra zaman kazanmak ve küçük veledi kızdırmak için belki de şimdi üçüncü bir tabak eklemesi gerektiğine karar verdi. Ona bağırmaya başlamadan ya da tabağını kafasına fırlatmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğini merak ederek seçimlerini yapmakta acele etmedi, ama onu bekletirken tek kelime etmemesi onu şaşırttı.

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi hissederek, tek bir lezzetli lokmayı bile düşürmemeye dikkat ederek tabaklarını aldı ve masadaki koltuğuna geri taşıdı. Yemeğini yerken, onun seçimlerini yapmasını izledi ve ne yapacağını merak etti.

Odayı tamamen terk edecek ya da ondan uzaklaşmak için masanın uzak ucuna oturacaktı. İkisini de yapmadı ve onu bir kez daha şaşırttı.

Kadın karşısına oturduğunda "Benden uzak kalmaya dayanamadın mı?" diye sordu, çünkü görünüşe göre aptalın tekiydi. Bu kadından uzak durmalı ve karşısında oturan kadını gazlamak ya da masanın üzerine yatırmak, açık pembe elbisesinin eteklerini kaldırıp bacaklarının arasında kendini belli eden ağrıyı dindirmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce annesini gitmesi gerektiğine ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı.

Ona cevap vermek yerine, sanki onu duymamış gibi davranarak sessizce yemeğini yemeye devam etti. Bunun onu neden kızdırdığından emin değildi ama kızdırmıştı. Geçmişleri göz önüne alındığında, birbirlerini görmezden gelmeleri muhtemelen en iyisi olurdu, ama ondan gerçekten bir tepki almak istiyordu. Onun tepki vermesini gerçekten seviyordu, diye düşündü, dün gece onun altında olduğu zamanı hatırladı, inanılmaz derecede sıkı kılıfına girip çıkarken tırnakları sırtını kazıyordu.

Mırıldandığı bir lanetle dikkatini tekrar yemeğine verdi ve sandalyesinde kayarak zaten çok dar olan pantolonunu düzeltmeye çalıştı. Baş belasının peşinden koşmak ona yardımcı olmayacaktı. Hayatını mahvetmişti ve kollarında ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin bunu hatırlaması akıllıca olurdu.

"Günaydın Elizabeth," dedi kardeşi odaya girerken, sesi gerçekten memnun görünüyordu ve Robert'ın bakışlarını üzerine çekti.

İhanet eden piç, diye düşündü, kardeşinin piç kurusuna gülümseyen Elizabeth'e doğru yürümesini ve elinin arkasına bir öpücük kondurmasını izlerken.

"Günaydın James," dedi gülümseyerek ve onu kızdırmadan.

Değil. Hiç. Hiç.

Ağabeyi büfedeki tabağı doldurmak için isteksizce Elizabeth'in yanından uzaklaştığında Robert'ın gözleri ona dikildi, üzerine tam oturan ceketini ve pantolonunu, sonra da şu anda giydiği ve nefret ettiği ödünç kıyafetlerini inceledi. Çok küçük, çok dar ve ne yazık ki çok kısaydılar. Kendisi gülünç görünürken, ağabeyi her santimiyle bir lord gibi görünüyordu.

Yangında tüm giysileri mahvolmuştu ve dün gece giydikleri de kurtarılamaz durumdaydı. Bu sabah, Tanrı bilir kimden ödünç aldığı giysileri giymek ya da yeni giysiler yapıp kendisine teslim edilene kadar çekmecelerini giyerek odasında kalmak seçenekleriyle karşı karşıya kalmıştı. Odasında kalması gerektiğini, dikkatini tekrar yemeğine verirken sinirli bir homurtuyla fark etti.

"Bu sabah için planların nedir?" James sordu.

"İş," diye homurdandı, piç kurusuna cevap verirken başını yemeğinden kaldırmaya zahmet etmedi.

"Elizabeth'le konuşuyordum," dedi ağabeyi, Robert'a aptal herifin küçük baş belasına aşık olduğunu hatırlatarak.

Elizabeth cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Çok güzel bir gün olduğu için parkta yürüyüşe çıkabileceğimi düşündüm."

"Hava yürümek için çok soğuk," diye açıkladı kardeşi hafif bir azarlama tonuyla. "Neden öğleden sonra seni benim arabamla gezdirmiyorum?"

Ah, demek kur yapma faslı başlamıştı, diye düşündü Robert dehşetle, iştahı aniden kesilmişti. Bir şekilde zorladı

Orada oturup onun cevabını beklerken ağzına bir çatal dolusu yemek daha tıktırdı.

"Kulağa çok hoş geliyor James. Teşekkür ederim," dedi Elizabeth kibarca, memnun bir sesle ve onu aniden ayağa kalkmaya zorladı, bu sırada sandalyesini yere vurdu ve gerçekten pişman olabileceği bir şey yapmadan önce odadan çıktı.

"Hava çok soğuk leydim," diye yakındı Jane bir kez daha dişlerini gıcırdatarak.

"Birkaç dakika sonra daha sıcak gelecektir," dedi Elizabeth dalgın dalgın ve hizmetçisine güven verici bir gülümseme gönderirken, temiz havaya ve yürümenin verdiği huzura ihtiyaç duyarak adımlarını hızlandırdı.

Aslında hava düne göre biraz daha soğuktu. Güzel bir gündü, güneş parlıyordu, gökyüzünde tek bir bulut yoktu ama ne yazık ki hava hemen her şeyin üzerinde buz sarkıtları oluşturacak kadar da soğuktu. On dakika önce dışarı adımını attığında soğuk bir hava dalgasıyla karşılaştığında, içeri girip günü ateşin başında iyi bir kitapla geçirmeyi düşünmüştü ama bu sabah Robert'ı gördükten sonra kafasını boşaltmaya ihtiyacı vardı.

Bu sabah, yorgunluğuna rağmen yatak odasında volta atarak geçirdiği huzursuz bir gecenin ardından giyinmek için kendini zorladı ve gecenin geç saatlerini kendi avantajına kullanmayı ve gün boyunca kütüphanede inzivaya çekilmeden önce orucunu tek başına açmayı umarak aşağı indi. Kahvaltı salonunda kendisini neyin beklediğini bilseydi odasının güvenliğinden asla ayrılmazdı.

Onu orada dikilirken, tabağını delicesine yemekle doldururken ve üzerinde kendisine dar gelen gülünç bir takım elbise varken gördüğünde, kalbinin küt küt attığını hissetmiş ve ona doğru yürüyüp kollarını sarmak için dayanılmaz bir istek duymuştu.

boynuna sarıldı ve onu öpmek için aşağı çekti. Onun dokunuşunu hoş karşılamayacağını bilmek, James'in hayatından çıkıp genç kalbini kırdığı zamandan bin kat daha kötü hissettirmişti.

Odasına koşmak, bir şeyler fırlatmak ve belki de içinde bulunduğu durumun adaletsizliğinden yakınırken yastığına sarılıp ağlamaktan başka bir şey istemiyordu ama kendini o odaya girmeye ve kalbi kırılmıyormuş gibi davranmaya zorladı. Bir zamanlar çekmecelerini yılanlarla dolduran o korkunç çocukla, Robert Bradford'la karşı karşıya olduğunu kendine hatırlattıktan sonra, onun varlığı kendisini rahatsız etmiyormuş gibi davranmayı başardı.

Ama oldu.

Babasını Londra'dan tek başına ayrılmasına izin vermesi için ikna etmek istiyorsa, onu tekmelemek ya da öpmek arasında kaldı, ikisi de iyi bir seçenek değildi.

"Hanımefendi?" Jane takırdayan dişlerinin arasından konuştu.

"Özür dilerim Jane," dedi, düşüncelerini Robert'tan uzaklaştırmaya çalışarak. "İşte," dedi ve şalını omuzlarından çıkarıp hizmetçisine uzattı.

Jane şala özlemle baktı ama dudakları morun ilginç bir tonuna dönüşmeye başlamasına rağmen eğitimi onu kabul etmekten alıkoydu. "Hayır, teşekkür ederim leydim," diye mırıldandı, gözlerini kaçırmak için kendini zorladı.

Elizabeth titreyen kadının arkasına geçip şalı omuzlarına sardıktan sonra uzaklaştı ve egzersiz yapma ihtiyacıyla hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

"Teşekkür ederim leydim," diye mırıldandı Jane, Elizabeth'e ayak uydurmak için elinden geleni yaparken şalı omuzlarına sıkıca sarmıştı.

"Rica ederim," dedi Elizabeth ve omzunun üzerinden bakarak diğer kadına özür dileyen bir gülümseme verdi. "Bu soğukta benimle dışarı çıkmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Her ikisi de kadının başka bir şey yapmayı tercih edeceğini bildikleri halde Jane itaatkâr bir tavırla, "Sorun değil leydim," dedi.

Jane yürüyüşe çıkmaktan nefret ederdi, bu yüzden Elizabeth taşrada oturdukları zamanlarda ona eşlik etmesini hiç istemezdi. Orada bir hizmetçinin korumasına ihtiyaç yoktu. Günlerini babasının arazisinde endişelenmeden özgürce dolaşarak geçirebilirdi ama Londra'da bir akrabasının koruması olmadan evden uzaklaşmaya kalkıştığı her an yanında bir hizmetçi olması gerekiyordu. Bu saçma bir kuraldı, her mevsim babasıyla tartıştığı ama bir türlü içinden çıkamadığı bir kural.

Beş dakika sonra sıcak şalını bıraktığı için pişmanlık duyuyordu çünkü soğuk nihayet kemiklerine kadar işlemiş, yürümek ya da nefes almak bile acı verici hale gelmişti. Ah, neden evde kalıp James'in onu daha sonra gezintiye çıkarmasını beklememişti? Çünkü inatçı ve aptaldı, diye karar verdi şiddetli bir ürperti vücudunu yırtarak dişlerini soğuk saldırıya karşı gıcırdatmasına neden olurken.

"Bu soğukta dışarıda ne halt ediyorsun?" Robert tersledi, tam da omuzlarına oldukça sıcak bir şey sarıldığı sırada onu irkiltti.

Yere baktığında kendini kalın bir yün paltoya sarılmış olarak buldu. Tartışmaya başlamadan önce, ki bunu sadece prensipleri gereği yapmak istiyordu, Robert önünde durmuş, paltoyu üzerine çekmeyi bitirip düğmelerini iliklerken ona yürümeyi bırakmaktan başka seçenek bırakmamıştı.

"Ben gayet iyiyim," diye yalan söylerken bile paltosunun iç kısmını kavrayarak onu daha sıkı bir şekilde kendine doğru çekti.

"O zaman dudakların neden mavi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Mavi değiller," diye itiraz etti, adam uzanıp bir tutam saç nazikçe kulağının arkasına iterken soğuktan başka bir şeyden dolayı titrediğini hissetti.

"Neden kardeşimi beklemedin?" diye sordu, parmaklarının arkasını hafifçe yanağına sürerken.

Çünkü James tarafından kendisine kur yapılmasını istemiyordu ama bunu ona itiraf edecek değildi. Bunun yerine ceketini kullandığı için ona teşekkür etti ve etrafından dolaşmak için hamle yaptı ama James buna izin vermedi. O-

"İndir beni!" diye inledi adam onu kaldırıp bir patates çuvalı gibi omzuna atarken, arkasını döndü ve geldikleri yoldan geri yürümeye başladı.

"Evine varır varmaz baban sana bir şaplak atsın da aklın başına gelsin," dedi ve özgürlüğüne kavuşmak için tekmelemeye çalışan kızın bacaklarına oldukça büyük bir kol doladı.

"Beni hemen yere indir Robert!" diye bağırdı ve talebini vurgulamak için adamın poposunu yumrukladı.

"Gerçekten şaşırmamalıyım," diye düşündü kendi kendine, kadının şu anda özgürlüğüne kavuşmak için savaşıma çalıştığını umursamadan.

"Efendim?" Jane'in sesi emin değil gibiydi.

"Beni aşağı indirmeye yardım et!" Elizabeth, hizmetçiye yalvaran bir bakış gönderebilmek için kıpırdanırken yalvardı ama hizmetçi Robert'ın cüssesini ve kararlılığını fark edince bunu hemen görmezden geldi. Yutkunduğu her halinden belli olan Jane başını salladı, bir adım geri çekildi ve tüm dikkatini önündeki yere odakladı.

"Hain," diye mırıldandı, ancak kadını gerçekten suçlayamıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam etti Robert, "şimdiye kadar babanın seni hapse attıracağını düşünmüştüm."

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırarak adamın poposunu yumrukladı. Saldırısı canını yaktıysa da belli etmedi.

"Umarım kocan daha mantıklı davranır ve seni kilit altında tutar. Belki de bir manastırda, rahibeler sana biraz akıl verebilir."

"Robert Bradford, beni hemen yere bırak!" diye bağırdı, parkın neredeyse boş olmasından ve mallarını satmaya çalışan birkaç sokak satıcısı dışında aşağılanmasına tanık olacak kimsenin olmamasından memnundu.

"Elbette," dedi, adımlarını hızlandırarak, ama onu yere bırakmadı. Bunun yerine, her yerde zıplamasını engellemek için onu giydiği ince çim gömleğin arkasına tutunmaya zorladı.

Birkaç dakika sonra, babasının evine giden taş basamakları koşarak çıkarken gömleğini sıkıca tutmak zorunda kaldı. Antrenin yeni cilalanmış zeminini görünce rahat bir nefes aldı ama bu kısa sürdü.

"Eve varır varmaz beni yere bırakacağını söylemiştin," diye hatırlattı ona, adamın elinden kurtulmaya çalışırken.

"Aklıma bir fikir gelene kadar bunu planlıyordum," dedi, sesi eğlenmiş gibiydi ve onu anında savunmaya geçirdi.

"Neden bahsediyorsun?" diye sormaya neredeyse korkuyordu.

"Baban muhtemelen hâlâ yatakta olduğu için, o çok ihtiyacın olan şaplak için daha sonraya kadar beklemen gerekecek," dedi arka koridor gibi görünen bir yere doğru yürürken. "Etrafta koşuşturup ölümünü yakalamana izin veremeyeceğimize göre, korkarım ki bunu yapmaktan başka seçeneğim yok."

Seni kendi iyiliğın için hapsediyorum," dedi, ses tonuna tam olarak uymayan uzun bir iç çekişle.

"Yapma. Sen. Cüret etme," diye ısırdı, paniklememeye çalışarak ve sefil bir şekilde başarısız olarak.

"Keşke başka bir seçeneğim olsaydı Beth. Gerçekten isterdim ama korkarım bana başka seçenek bırakmadın," dedi ve kulakları bir kilit tıkırtısı ve bir kapının açılma sesini kaydederken kıkırdadı.

"Şaka yapmıyorum, Robert!"

"Şimdi bir süre burada otur, eminim sonunda biri seni dışarı çıkaracaktır," dedi onu hızla sallanan bacaklarının üzerine yatırırken.

Kadın onu itip geçmeden ya da serbest bırakılmasını talep edemeden, adam eğildi ve sersemlemiş dudaklarına bir öpücük kondurdu. Adamın kapıyı kapattığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı ve onu orada aptal aptal bakarken bıraktı. Kilidin klik sesi onu kendine getirdi. Kapı koluna uzandı ve çevirmeye çalıştı ama kapı sağlam ve kilitliydi.

Bir an sonra, adamın onu eski müzik odasına kilitlediğini fark etti. Evin arka tarafındaydı ve evde kimse enstrüman çalmadığı için yıllardır kullanılmıyordu. Ayrıca evin geri kalanından yeterince uzakta olduğu için yardım çığlıklarını kimsenin duyamayacağını fark etti homurdanarak.

"Seni piç!" diye bağırdı, kapıyı tekmelerken bu ifadenin bir hanımefendiye yakışmadığını umursamadan. "Bunu ödeyeceksin!"

Bölüm 12

"Yangının nasıl başladığına dair bir fikriniz var mı?" Lord Norwood dört bardak Porto şarabı doldururken sordu.

Üç Bradford erkeği, ailelerinin terzisi Edmondson sayesinde iki gün sonra temiz ve yeni dikilmiş kıyafetler giyiyordu. Edmondson yangını duyar duymaz tüm erkeklerin yeni gardıroplarını hazırlamaya başlamıştı. Beden ölçüleri zaten dosyadaydı, bu yüzden uzun sürmemişti. Büyük büyük büyükbabalarından beri hiçbir Bradford erkeği giysi için başka bir yere gitmemişti.

"Adamım yangının ikinci kattaki koridorda başladığını düşünüyor. Bir mumun devrildiğini ya da duvara çok yakın bir yere bırakıldığını ve ipeği tutuşturduğunu düşünüyorlar," diye açıkladı Harold.

Adamlar portolarını aldılar ve yudumladılar. Robert kendini rahatsız koltuğa bıraktı. Lord Norwood'un çalışma odası fazla kadınsıydı. Sandalyeler çok küçük ve zarifti. Duvarlardaki ipekten döşemelere ve halılara kadar her şey çiçek resimleriyle tasarlanmıştı. Burada kimin sözünün geçtiği ya da en azından evle ilgili tüm kararları kimin aldığı belliydi. Fairford'da sattığı malikânedeki eski çalışma odası hiç kuşkusuz ona aitti.

Bu odanın tam tersiydi. Maun ağacından geniş bir masa ve rahat bir sandalye odanın bir ucunu kaplıyordu. Duvarlar sadeydi. Mobilyalar büyük, sağlam ve rahattı ve her rafta kitaplar vardı. Bu odanın aksine, odanın içinde sadece birkaç kitap vardı. İçinden bir ses bu odadaki kitapların sadece dekorasyon amaçlı olduğunu söylüyordu.

Lord Norwood güller ve dantellerle kaplı oldukça gülünç görünümlü bir sandalyeye oturdu ve içkisini yudumladı. "Farkındayım

Yeniden inşa ederken şehirde kalabilmek için kiralık bir yer bulmayı planladığınızı biliyorum ama bence sizin ve ailenizin burada kalması en iyisi olacaktır."

"Çok cömertsin Richard. Rahatsızlık vermek istemeyiz," dedi Harold.

Richard elinin tersiyle itti. "Lütfen Harold, biz kardeş kadar yakınız. Aksini yapmanın hiçbir anlamı yok. Ayrıca, Danielle ve Margaret birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanacaktır. Gerçekten bize iyilik yapmış olursun. Heather çok kısa bir süre sonra büyük teyzesine refakat etmek üzere ayrılıyor ve eşinizin arkadaşlığı Margaret'in kaybını atlatmasına yardımcı olacaktır."

Harold boğazını temizledi. "Evlenmemeye mi karar verdi? Zavallı kız."

"Biliyorum. Onun için çok büyük umutlarım vardı. Tanrı'ya şükür Elizabeth için endişelenmeme gerek kalmayacak."

James de babaları gibi öne doğru eğildi. Robert hareket edemiyordu. "O zaman birini buldu?" Harold sordu.

Lord Norwood elinin tersiyle itti. "Hayır, bu konuda bir endişem yok. Eminim yakında evlenecektir. Hiçbir zaman saray erkeği sıkıntısı çekmedi. Vaftiz annesi ona.... küçük bir mülk bıraktı." Konuşurken gözleri sola kaydı. Robert o anda onun bir şey sakladığını anladı ama ne? "Yani evlenmese bile kendine ait bir evi ve geliri olacak."

"Mirasını idare edecek bir erkeğe ihtiyacı yok mu? Onun adına sen mi idare ediyorsun?" James ilgisini gizleme zahmetine girmeden sordu.

Richard ve Harold güldüler. "Hayır, sevgili oğlum. Ben kendi işlerimi bile halletmem. Bunun için bir adamım var. Hayır, emlak işlerini çalışma odasından hallediyor."

"Çalışma odası mı var?" Robert kendi kendine sorduğunu duydu. Fiziksel olarak mümkün olsa bile muhtemelen bundan daha kadınsıydı.

"Evet, kütüphane onun. Ondan başka kimse oraya girmiyor, bu yüzden kütüphaneyi ona bırakmak mantıklı geldi. Ona yardımcı olması için bir sekreter tutmayı teklif ettim, ama yardımı reddediyor. Bu konuda hiçbir şey yapmak istemiyorum ama yine de mülkünün dizginlerinin bir erkeğe geçtiğini görmek güzel olurdu. Ona iyi bakıldığını bilmek beni daha rahat hissettirirdi." Konuşurken gözleri James'e kaydı. Robert'a doğru bakmadı bile. İlginçti. Elizabeth'le olan geçmişinden sonra beklenmedik bir şey değildi.

"Sezonun geri kalanında Londra'da olmamız gerekebilir, Richard. Yolumuza çıkmayacağımıza emin misin?" Harold konuşmayı tekrar kalacakları yere getirerek sordu.

Gülümsedi. "Elbette eminim. Kadınlar için iyi olacak ve rahatlamanıza yardımcı olacak. Başka bir ev olmadan da yeterince işiniz var zaten. Hayır, hepiniz burada kalacaksınız ve bu son sözüm."

Robert ve James hep bir ağızdan, "Teşekkür ederim, Lordum," dediler.

Başını salladı ve bu iş bittiği için mutlu bir şekilde portosunu yudumlamaya devam etti. Kapı açılmadan önce kapıdaki bir çizik onlara misafirleri olduğunu haber verdi. Alexander ofisten içeri adımını attı.

"Bay Bradford için bir Bay Jenkins, Lordum," dedi uşak saygılı bir selamla.

Robert ayağa kalktı. "Bu benim sekreterim olmalı. Kullanabileceğim bir oda var mı? Korkarım ki Londra'da planladığımdan daha uzun süre kalacağım için onunla konuşmam gereken birkaç konu var."

Richard elinin tersiyle itti. "Elbette, buradayken Elizabeth'in çalışma odasını kullan. O aldırmaz." Robert bu konuda bahse girmezdi.

Bu. Onunla aynı çalışma odasını paylaşmanın Elizabeth'i son derece rahatsız edeceğinden emindi. O küçük baş belasını kızdırma düşüncesiyle yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Teşekkür ederim, Lordum. Bu çok cömertçe. Bunun onu rahatsız etmeyeceğinden eminseniz?" diye nazikçe sordu, her ne kadar rahatsız edeceğini umsa da.

Babası kıkırdadı. "Devam et. Ne de olsa burası hâlâ benim evim." Elizabeth'in bundan hiç hoşlanmayacağını bilen diğer adamlar da güldüler.

Elizabeth'in nihayet eski müzik odasından kaçmayı başardığı geçen geceden sonra, ki o hâlâ bunu merak ediyordu, ailenin geri kalanıyla birlikte yemek yediği yemek odasına dalmıştı. Annesinin yanından hışımla geçerken ondan bir bardak kırmızı şarap kapmış ve kafasından aşağı dökmeye başladığında kendi işine bakıyordu. Bu onu, küçük veledin uzanıp elmalı tartlarla dolu tabağını kapması ve değerli ikramlarını alıp gitmek için arkasını dönmesi kadar rahatsız etmemişti.

Lezzetli lokmalarını kurtarmak için hamle yaptığında, babası, erkek kardeşi, Lord Norwood ve evdeki tüm uşaklar, muhtemelen şarap yüzünden küçük veledi öldürmek istediğini düşünerek onu yere yatırdılar. Şarap daha az umurunda olabilirdi ama kızın kapı aralığında durup elmalı tartlarından birini yerken ona kendini beğenmiş bir bakış atması ve onu durdurmak için çaresiz kalması çok umurundaydı.

O anda pembe dantellerle kaplı bir masada çalışmak zorunda olup olmaması umurunda değildi. O odayı sadece onu kızdırmak için kullanacaktı. Onu kızdırmak hastalıklı bir zevkti ama yine de bir zevkti.

Alexander onu sıradan beyaz bir kapıya götürdü. Robert kapıyı açtı ve şaşkınlıktan nefesini tutmak zorunda kaldı.

Oda çok erkeksi ve eski ofisine çok benziyordu. Masa aslında onunkinden daha büyüktü. Kitaplar iyi okunmuş görünüyordu ve bu odada zarif hiçbir şey yoktu. Aslında her şey oldukça yeni görünüyordu. Bu odayı Elizabeth mi dekore etmişti? İmkânsız.

Gregory, onun işlerini yürüten adam, köşedeki küçük masada oturmuş çalışıyordu. Robert'ın odaya girdiğini görünce ayağa kalktı. "Ailenizin yaşadığı talihsizliği duyduğuma üzıldüm efendim."

Robert hâlâ odaya bakıyordu. "Önemli değil. Ailem yeniden inşa edilecek ama korkarım sezonun geri kalanında da burada kalacağız Gregory."

"Kalıyor musunuz efendim? Üç hafta içinde Amerika'ya yelken açacağınızı sanıyordum."

"Planlar değişti. İdare edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Gregory'ye.

Başını salladı. "Evet, efendim."

"Güzel. Hadi işe koyulalım." Masanın arkasına geçti. Temiz ve iyi düzenlenmişti. Sandalyeyi geri çekti, oturdu ve yüksek sesle iç çekti. Şimdiye kadar oturduğu en rahat sandalyeydi. Arkasına yaslandı. Mükemmeldi. Yapımcısını bulup kendisi için de bir tane yaptırması ya da bunu çalması gerektiğine karar verdi. Kafasını kaldırdığında Gregory'nin kaşlarını çatarak onu izlediğini gördü.

"Güzel sandalye," dedi basitçe. Gregory bilerek başını salladı ve dikkatini defterlere verdi.

Robert bacaklarını önüne uzattı. Alan derin ve genişti. Masanın altına bakmak için başını eğdi. Üstü de örtülüydü, muhtemelen bir kadın için iyi bir fikirdi, böylece karşısında oturan kimse ayak bileklerini göremezdi. Bu hoşuna gitmişti.

"Rahat mı?"

Robert başını kaldırdı ve çok sinirlenmiş olan Elizabeth'e sırtıttı. "Hem de çok. Teşekkür ederim."

Gregory hemen ayağa fırladı ve garip bir selam verdi. "Leydim," diye mırıldandı endişeyle.

Ona doğru hoş bir şekilde gülümsedi ve Robert'a kaşlarını çattı. Robert rahatça kıkırdadı ve kızın pek de beceremediği mağrur bir bakışla karşılaştı. Robert'ın önünde durana kadar neredeyse masanın etrafında yürüdü. Adam oldukça rahat bir şekilde arkasına yaslandı.

"Evet?" diye sordu, kızın ifadesiyle eğlenerek.

Elizabeth içini çekti. "Benim sandalyemdesin."

Dikkatle etrafına bakındı. "Hmm, üzerinde adını göremiyorum."

İnledi. "Orasının benim sandalyem olduğunu çok iyi biliyorsun.

Şimdi hareket edecek misin?"

"Hmm....no."

"Çekil."

"Hayır."

"Sinir bozucusun!"

"Evet." Kıkırdadı. "Sadece buna alışman gerekecek."

"Neden?" diye temkinli bir şekilde sordu.

Dudakları yavaşça kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Çünkü baban evimiz onarılana kadar bizi yanına almaya karar verdi."

"Ne?" diye sordu şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Görünüşe bakılırsa aynı ofisi paylaşacağız," dedi göz kırparak ve ardından dikkatle kâğıtlarına baktı. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, yapmam gereken işler var," dedi göz ucuyla onu izleyerek.

Gözlerini devirdi ve Gregory'nin yüzüne dönerek ona arka tarafının oldukça güzel bir görüntüsünü verdi. Gregory yutkunmakta zorlandı. Vücudunun o kısmının ellerinde nasıl hissettiğini çok iyi hatırlıyordu. Ona ne yaptığını biliyor muydu?

Gregory'ye, "Efendim, size en derin sempatilerimi sunuyorum," dedi.

"Ne için leydim?" Gregory endişeyle sordu. Adam kadınlarla, hatta kendi karısıyla bile konuşurken hep sorun yaşırdı. Güzel bir kadın adamı neredeyse kekeleyerek öldürecekti. Gregory adama acıyordu, çünkü karısından göreceği herhangi bir ilgi onu erkenden mezara gönderecekti.

"Bu adam gibi biriyle birlikte olduğum için."

Gregory yüksek sesle yutkundu, nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Elizabeth'i üzmemek istemiyordu ama işverenini de kesinlikle kırmak istemiyordu. "Bay Bradford mükemmel bir işverendir leydim."

Elizabeth omzunun üzerinden Robert'a baktı, gözlerinde muzip bir ifade vardı. Kız Gregory'ye dönüp tekrar dokunmak için yanıp tutuştuğu o güzel poposunu bir kez daha gösterdiğinde Robert merak etti.

"Adınız nedir, efendim?"

"Bay Gregory Jenkins, Leydim."

Başını salladı ve bu isim onu memnun etmiş gibi gülümsedi. "Bay Jenkins, sizin pozisyonunuzda bir adama ihtiyacım var. Diyelim ki ayda iki pound ek ücret karşılığında benim için çalışmaya ne dersiniz?"

Robert ayağa fırladı. İyi bir çalışanı çalmaya çalışmak kabalık sayılırdı ama bunu mevcut işverenin önünde yapmak yüzüne bir tokat gibi inmişti. "Ne oluyor lan?" Robert küfrettiğini umursamadan tersledi.

kadının varlığı ya da Gregory'nin zaten birkaç hafta içinde hizmetinden ayrılacak olması.

Gregory endişeyle ikisinin arasına baktı. "Leydim, ben..."

"Ayda beş pound daha. Sizi temin ederim, efendim, bu gerçek bir teklif."

"Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz leydim," dedi sinirli bir şekilde kıpırdanarak.

Elizabeth gözünü bile kırpmadan, "On pound," dedi.

Robert onun önüne geçti. Gregory'nin böyle bir teklifi reddetmek için aptal olması gerektiğini biliyordu, özellikle de yolda bir çocuğu olduğu için. Gregory yalvarırcasına ona baktı. Ne yapacağını bilmiyordu ama Robert onun baştan çıktığını gördü. Kahretsin, şimdiye kadar sahip olduğu en iyi çalışanı ona kaptıracak değildi.

"Teklifi karşılayacağım," dedi ve Gregory'ye anlamlı bir bakış atarak, Gregory'yi işe alacağından emin olduğu babasının Amerika'ya gittiğinde teklifi karşılayacağından emin olduğunu söyledi. Adam buna değerdi. Zaten bebek yüzünden yakında ona iyi bir zam yapmayı planlıyordu.

Elizabeth sıkılmış bir ses tonuyla, "Sana bunu artı yılda bir hafta ücretli izin vereceğim," dedi.

Robert neredeyse umutsuzca, "Ben de buna bir hafta ekleyeceğim," dedi. Kaybetmeyecekti, lanet olsun! Gregory'nin yüzü kızardı. "Ama şu anda benim hizmetimden ayrılmamayı kabul etmek zorundasın, özellikle de ona."

"Kabul ediyorum efendim. Teşekkür ederim efendim," dedi Gregory, gülümsememek için kendini zor tutarak.

"Güzel. O zaman bu saçmalıklar artık olmayacak."

"Hayır, efendim."

"Güzel," dedi kendini beğenmiş bir tavırla, bunu Elizabeth'in yüzüne vurmak için arkasını dönerken, ama Elizabeth artık onun arkasında durmuyordu.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle onun koltuğunda oturuyordu. "Görünüşe göre sandalyemi geri aldım," dedi sırtarak ve Gregory'ye göz kırptı.

Küçük fingirdek göz kırptı!

O zaman ne yaptığını anladı. Gregory'yi ondan çalmayı hiç planlamamıştı. Bir hamlede sandalyesini geri almış, onu küçük düşürmüş ve en azından önümüzdeki bir iki ay boyunca ayda fazladan on sterline mal olmuştu. Omzunun üzerinden baktığında Gregory'nin Elizabeth'e doğru gülümsediğini gördü. Lanet olası adam da anlamıştı.

Elizabeth mutlu bir iç çekişle sandalyesinde döndü ve onun kâğıtlarını bir kenara itti. "Sakıncası yoksa Robert, benim ve muhtemelen Bay Jenkins'in de gözüne batıyorsun. Eğer zavallı adamın çalışabilmesini istiyorsan, o zaman gerçekten taşınmalısın."

Adam cevap vermeyince sinirlendi. Yavaşça başını kaldırdığında onun neredeyse öfkeden titrediğini gördü. Yutkundu. Ona belli belirsiz bir gülümseme vererek, "Çok mu uzak?" diye sordu.

Yavaşça başını salladı.

Bölüm 13

"Ah canım." Ayağa fırladı ve adam ona doğru uzanırken eğildi. Nedense onun söz konusu olduğu yerlerde hep fazla ileri giderdi. Yine de elden bir şey gelmezdi, vazgeçilemeyecek kadar eğlenceliydi.

Eteklerini yukarı kaldırdı ve sanki hayatı buna bağılıymış gibi koşmaya başladı. Omzunun üzerinden bir bakışla bunun olabileceğini fark etti. Adam onu kovalıyordu. Çığlık attı ama durmadı. Babası, James ve Lord Bradford'la birlikte onun önündeki koridora çıktı.

"Elizabeth?" diye sordu, sersemlemiş görünüyordu.

"Çok uzak!" dedi, sanki bu iki kelime yetişkin bir adamın kızını neden kovaladığını açıklayacakmış gibi. Belli ki açıklıyordu, çünkü üç adam da güldü ve bilerek başlarını salladı. Babasının ona yardım edip etmeyeceğini görmek için etrafta dolaşmadı. Ne de olsa onu kovalayan deli bir adam vardı.

"Beth!" Robert kükredi.

Mutfağa doğru koşarken bağırdı. "Durdurun onu!" diye yalvardı hizmetçilere. Robert'ın bir bakışı hepsinin geri adım atmasına neden oldu.

Korkaklar.

Nefes nefese kalmıştı ve kuşkusuz korkmuştu. Robert çocukken zorlu bir rakipti. Bir erkek olarak Robert ise ölümcüldü. Onu diğer tarafta tutmayı umarak uzun meşe masanın etrafından dolaştı.

"Bizi yalnız bırakın," diye emretti

soğuk bir sesle. "Hayır, yapma!"

Elizabeth yalvardı.

Aptal değillerdi. Kaçtılar. Eğer ona seçenek sunsaydı o da kaçırdı. Hmm, belki de öyleydi. Eğildi

ve kaçan hizmetkârlara katılmaya çalıştı. Tam gizlice kaçabileceğini düşündüğü anda eli omzuna indi.

"Oh, sen değil, Elizabeth."

Sinirli bir şekilde güldü. "Pek açık konuşmadın." Ondan uzaklaştı.

"Çok ileri gittin, Elizabeth."

"Biliyorum," diye kekeleyerek masaya geri döndü. Adam yırtıcı bir hızla onu takip etti. Bu adam korkutucuydu. Bunu portakal bahçesinde neden fark etmemiştir?

Birden durdu ve soluna baktı. Aldatıcı bir şekilde sıkılmış bir ses tonuyla, "Bakın, bugün çamaşır günü," dedi.

Bakışlarını ondan ayırmak istemedi ama gözleri onu dinlemedi. Kendi istekleriyle onun bakışlarını takip ederek su, giysi ve sabun dolu büyük çamaşır teknesine gittiler.

Ne olduğunu anlayamadan adam onu kollarının arasına aldı. Adamın elinden kurtulmak için kıvranmaya çalıştı ama başaramadı. "Bırak beni!"

"Elbette leydim. Dileğiniz benim için emirdir," dedi onu serbest bırakmadan önce hoş bir şekilde.

"Robert, sen-"

Sözleri soğuk sabunlu suyun içine çekilmesiyle kesildi. Kendini yukarı çekerken nefesi kesildi. Bir anda iliklerine kadar ıslanmış ve donmuştu. Birkaç metre arkasındaki büyük ateş soğuğu kovmak için hiçbir şey yapmadı.

Robert'ın gülümsemesi, gözleri elbisesine dikilince yavaşça soldu. Aşağı baktığında açık mavi elbisesinin artık kendisine yapıştığını ve içinin görüldüğünü fark etti! Meme uçları soğuktan sertleşmişti ve ıslak malzemeyi dürtüyordu. Robert'ın aklıkla dudaklarını yalamasını izledi.

Küvetin içinden çıkmak ve o aç bakışlardan uzaklaşmak için çabaladı. Küvetin yanındaki yığından kuru, buruşuk bir çarşaf aldı ve onu sıkıca kendi etrafına sararak göğüslerinin üzerine sıkıştırdı. Adam sanki kendini durduramıyormuş gibi bir adım öne çıktı ve tam kadın kendini en kötüsüne hazırlamışken, adamın ağzı kadınının üzerine indi.

Sabunlu su ve kadınsı bir tadı vardı. Beklediği gibi ona tokat atmak yerine, onu kendine çekti ve öptü. Ağızları mükemmel bir dansla hareket etti. Adamın dili alt dudağında gezinerek giriş izni istedi ve kadın da verdi.

Hizmetkârların her an dönebileceğinden korkan adam, kız arkasını döndüğünde hâlâ yalnız olduklarından emin olmak için gözlerini açtı. Ona yaptıklarından sonra onu öptüğüne hâlâ inanamıyordu.

"Kimse geliyor mu?" diye mırıldandı.

"Hayır, hiç kimse," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı.

"Güzel." Ellerini göğsünden beline doğru götürdü ve pantolonunu çıkarmaya başladı. Adamın içinden endişe ve neşe fışkırdı. "Minx?" diye sordu nefes nefese, kadın öpücüğü derinleştirirken. Aman Tanrım, mutfakta sevişeceklerdi, öpücüğü devralırken sahiplenici bir hırıltıyla fark etti.

Bacaklarının arkasına sert bir şeyin çarptığını hissettiği anda pantolonunun botlarının etrafından aşağı indiğini hissetti. Geri çekildi, ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. Elleri tekrar göğsüne doğru ilerledi ve orada düzleşti.

"Sanırım biraz sakinleşmen gerekiyor," dedi onu iterken.

"Wh-"

Pantolonunun ayak bileklerine dolanması ve arkasındaki varilin kenarı sayesinde dengesini kaybetti. Yere düştü.

Buz gibi su dolu küvette pantolonu ayak bileklerindeydi, bu da dışarı çıkmasını zorlaştırıyordu.

"Artık ödeştüğimize inanıyorum efendim," dedi reverans yaparak.

"Seni velet!" diye kükredi.

Geri çekildi, gergin bir şekilde dudağını ısırdı. Belki de onu suya atmakla ödeşmiş olacaktı. Pantolonunu düşürmek çok fazla olabilirdi. Kısa bir mücadeleden sonra küvetten çıkmayı ve ıslak giysilerini büyük bir çabayla yukarı çekmeyi başardı. Pantolonunu da tam zamanında bağladı çünkü babaları saniyeler sonra hışımla mutfığa girmişti. İkisine de şöyle bir baktılar ve gülmeye başladılar.

"Kaç," dedi sert ve soğuk bir sesle.

Elizabeth dönüp babasının yanından hızla geçerken, "Ben de tam olarak böyle düşünüyorum," dedi.

"Çok mu uzak?" diye sordu babası gülerek. "Evet!" diye ciyaktı.

Robert onun gidişini izledi. Eğer onun ardından bir adım atarsa, onu seksle öldüreceğinden emindi. Buz gibi bir banyodan sonra bile ona duyduğu heyecan azalmayacaktı. Tanrım, kız harikaydı ve ondan intikam almaktan zevk alacaktı, diye karar verdi.

"Bu gülümsemeden hoşlanmadım, Robert. Onu öldürmeyeceğine dair bana söz ver," dedi Richard, hâlâ eğlenmiş görünüyordu.

"Söz veriyorum, Lordum," dedi. Elizabeth söz konusu olduğunda ondan alabileceği tek söz buydu.

Babası Lord Norwood'un omzuna bir tokat attı. "En azından burada geçireceğimiz zaman sıkıcı olmayacak."

Onlar odadan çıkarken Richard kahkahalarla güldü ve Robert'ı intikamını planlaması için yalnız bıraktı.

Hizmetçisi Jane, "Bu çok hoş, Leydim," dedi.

Elizabeth elbisesine baktı. Yakası düşüktü ama skandala yol açacak kadar düşük değildi. Açık yeşil rengini sevmiştir. Ona Robert'ın gözlerini hatırlatıyordu ama bu elbiseyi giymeyi seçmesinin nedeni bu değildi, hiç de değil. Ne de olsa adamdan nefret ediyordu.

Geçen hafta boyunca hasta numarası yaparak odasında saklanmak zorunda kalması onun suçuydu. Babası ayak direyip ona korkak demeseydi daha uzun süre kalabilirdi. O bir korkak değildi. Sadece dışarı çıkıp onu öldürmeyi bekleyen bir deliyle yüzleşecek kadar aptal değildi. Burada kendini korumak hataydı.

Yine de bu gece dışarı çıkması gerekiyordu. Blackward'ların yıllık balosuydu ve kaçırırsa annesi onu asla affetmezdi. En popüler balolardan biriydi ve sadece seçkinler davet edilirdi. Kimse kaçırmaya cesaret edemezdi, yoksa bir sonraki yıl reddedilme riskiyle karşı karşıya kalırlardı.

En azından bu gece için Robert'sız bir geceyi garantilemişti. Daha önce Jane ona bu gece bütün beylerin kulüplerine gideceğini söylemiş ve bir kart oyunundan bahsetmişti. Bu iyiydi. Bu, korku içinde yaşamadan birkaç saatin tadını çıkarabileceği anlamına geliyordu.

Geçtiğimiz hafta boyunca, yemeden önce tüm yiyeceklerini onun katmış olabileceği kötü bir şey var mı diye iyice kontrol etti. Ayrıca banyo suyunda kendisini maviye çevirmek için bekleyen bir boya olmadığından emin olmak için kontrol etti. Ne de olsa adam sinsiydi.

Tuzaklara karşı gözünü dört açarak hızla aşağıya indi. Sinirleri yıpranmıştı. Lanet olsun o adama. Aşağı iner inmez ve adamın onu beklemediğinden emin olur olmaz, doğruca kendisini bekleyen annesi ve Leydi Bradford'un koruyucu kucağına gitti

antrede sabırla bekliyordu. Heather çoktan gitmişti. Artık resmen evde kalmış bir kız kurusuydu. Bu utanç vericiydi ve her ne kadar onun da geleceği bu olsa da, asla kimsenin yoldaşı olmayacaktı. Kendi kendinin efendisi olacaktı.

"Gidelim mi?" diye sordu zoraki bir gülümsemeyle onları kapıdan dışarı çıkarırken.

Annesi onaylayarak, "Bu gece kesinlikle çok heyecanlısın," dedi. Normalde Elizabeth'i bu tür etkinlikler için evden çıkarmak dişlerini sıkmak gibi bir şeydi ama bu gece balonun sunduğu güven ortamı hoşuna gitmişti. Aslında, onu dışarı atana kadar kalmayı planlıyordu.

Annesi ve Leydi Bradford bir uşağın yardımıyla karanlık arabaya binerken endişeyle bekledi. Onun görevi, en azından ona göre, Robert'a göz kulak olmaktı. Ne de olsa sinsiydi.

"Leydi Elizabeth?" dedi uşak, sabırla onun da binmesini bekleyerek.

"Teşekkür ederim Anderson," diyerek yardımını kabul etti. Karanlık vagonun içine girdiğinde, bankı paylaşan diğer iki kadının ilerlediğini hemen gördü. İçini çekerek, kesinlikle bank gibi hissettirmeyen, oldukça sert ve sıcak bir şeyin üzerine oturdu.

Robert, "Sanırım bu koltuk dolu, Leydi Elizabeth," diyerek onu irkiltti ve kucağından atlamasına neden oldu. Bu sırada nasıl olduysa eteklerine takıldı ve Robert uzanıp onu belinden yakalamasaydı annesi ve Leydi Bradford'un üzerine düşecekti. Kız ellerini savuramadan, adam onu yanındaki koltuğa oturttu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu kabaca, onu gcendirip gcendirmediğini umursamadan.

"Elizabeth!" diye tısladı annesi, Leydi Bradford ise gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yapıyordu.

"İki çok güzel kadına baloya kadar eşlik etmek için buradayım," dedi ve arabanın diğer tarafına göz kırparak diğer kadınların kıkırdamasına neden oldu. Yan gözle ona doğru baktı ve sırtıttı.

Kızgınlığın ötesindeydi ama diğer kadınlar bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu. Bu iyiydi. Burada oturup onun sıcacık bedenini ve dokunuşunun vücudunu nasıl karıncalandırdığını görmezden gelebilirdi. Baloya gittiğinde ondan hep birlikte uzak duracaktı.

Eğer ağırlığını kullanarak onu duvara doğru itmeye başlamasaydı, onu görmezden gelmek kolay olurdu. "Kes şunu!" diye tısladı.

"Neyi durdurayım?" diye sordu

masumca. "Beni zorluyorsun."

"Hayal görüyor olmalısın. Hareket etmedim."

Gözlerini devirdi. "İyi. Zaten neredeyse vardık." Adam onu tekrar itti. Çenesini sıktı ve kabul etti. Eğer onun intikam anlayışı buysa, bu acınası bir şeydi. Bunu yapmasına izin verecekti. Bu sadece çocukçaydı. Yıllar geçtikçe kesinlikle dokunuşunu kaybetmişti.

"Geldik!" Leydi Bradford neşeyle söyledi. Güzel. Ondan ne kadar çabuk uzaklaşabilirse o kadar iyiydi.

Robert önce diğer kadınların arabadan inmesine yardım etmek için atladı. Sıra ona geldiğinde elini uzattı ve kadın isteksizce elini tuttu. İner inmez eteklerini düzeltti ve donakaldı. Hava akımı mı vardı?

Bölüm 14

"Elizabeth! Hemen arabaya dön!" diye tısladı annesi.

Annesi ve Leydi Bradford onu neredeyse içeri iterken "Ne?" diye mırıldandı. Koltuğa sırt üstü düştü. Aşağı baktığında şok içinde soluk soluğa kalmaktan kendini alamadı. Eteğinin tam Robert'ın oturduğu tarafında uzun bir yırtık vardı ve bacağına tüm ihtişamıyla gösteriyordu. Gözleri Robert'a dikildi. Çok eğlenmiş ve biraz da kendini beğenmiş görünüyordu.

Leydi Bradford hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "Eve gidip üstümüzü değiştirmemiz gerekecek," dedi.

Elizabeth elini kaldırdı. "Hayır, lütfen. Dikkatsizliğim yüzünden herkesin gecesini mahvetmeyi reddediyorum. Elbiseyi bir çiviye takmış olmalıyım, görünüşe bakılırsa çok keskin bir çiviye." Bakışları tuhaf bir şekilde muzaffer görünen Robert'a kaydı. "Özür dilerim," dedi sıkıca.

"Emin misin?" diye sordu annesi, onunla gitmekle yılın balosunun tadını çıkarmak arasında kalmış gibi görünüyordu.

"Evet, iyi olacağım. Lütfen siz gidin. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim," dedi sessizce. Üzgündü ama Robert'ın bunu bilmesini istemiyordu. Bu onun en sevdiği elbisesiydi. Aslında bir hafta önce değildi ama konu bu değildi. Bunun bedelini ödeyecekti.

Robert geri çekilen son kişiydi. "İyi akşamlar." Gitmek için dönmeden önce göz kırptı. Oh, ona da iyi eğlenceler. Araba uzaklaşır uzaklaşmaz intikamını planlamaya başladı.

Tam intikam almak için mükemmel bir plan hazırlıyordu ki, araba aniden durdu ve onu karşı koltuğa doğru uçurdu. "Henry?" diye seslendi

Çocukluğundan beri tanıdığı bu nazik adamın başına bir şey gelmiş olmasından endişeleniyordu. Bir silah sesi duyuldu, ardından bir tane daha. "Henry!"

Saniyeler sonra kapı sarsılarak açıldı ve dikkatini orada durup kendisine gülümseyen adama çekti. "İyi akşamlar canım, kaçamak için güzel bir gece, değil mi?"

Hayır, o değil. Geçen yıl borç tahsildarları tarafından Londra'dan kovulduğunda ondan kurtulduğunu sanmıştı. Bu çok kötüydü. Var olan en kötü servet avcısıydı. Ayrıca acımasızdı ve istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmasıyla tanınıyordu ve şu anda onu evliliğe zorlamak istiyordu. Kızın yumruğunu geri çekip kendini bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı ve o da aynen öyle yaptı.

Robert balo salonunu arşınlarken yüzündeki memnun sırtışı engelleyemiyordu. Ona davetkâr bakışlar gönderen, yatağını paylaşmaya hevesli dulları, benzer bakışlar gönderen sıkılmış eşleri, yerleşmek için her şeyi yapmaya hazır koca avcısı okul kızlarını görmezden geldi ve Elizabeth'in gelişini bekleyerek gözlerini girişten ayırmadı.

Bekleyemedi. Başı dönüyordu. Bu paha biçilemez olacaktı. Neredeyse, gardırobunun tamamen temizlenmiş olduğunu fark ettiğinde yüzünü görebilmeyi dileyecekti, sadece iğrenç bir şekilde kusmuk turuncusu olan yepyeni, şatafatlı bir elbise dışında. Bunu giymekten ve onun gecesini güzelleştirmekten başka çaresi yoktu. Hayat güzeldi.

Balo salonunun giriş merdivenlerini geçerken fuayede bir kargaşa koptu. Daha fazla silah için bağırان uşaklar koşarak geldiler. Robert düşünmedi, sadece koştu. İçinden bir ses ona kıcını kaldırmasını söyledi ve o da yaptı.

"Onları çalışma odasına götürün ve kapıya bir adam yerleştirin!" Lord Blackward emretti. "Herkesi silahlandırın ve

Yargıç. Biri hemen Whites'a gidip Lord Norwood'u getirsin!"

"Bir cerrah çağırın!" diye bağırdı bir adam çalışma odasından.

İçini dehşet kapladı. Uşakların ve sersemlemiş Lord Blackward'ın yanından koşarak geçti ve pahalı halıyı ıslatan kan izlerini takip ederek çalışma odasına girdi. Kadının kanlı açık yeşil eteklerini hemen gördü.

"Lütfen, Tanrım, hayır," diye mırıldandı koşarken. içeride

Elizabeth'in, "Henry, sakın ol!" dediğini duydu.

"İyi misiniz leydim?" Henry zarif kanepede doğrulmaya çalışarak sordu.

"Evet, çok iyi bir iş çıkardın," dedi Elizabeth, hizmetkârın üzerine titrerken ona sıcak ve güven verici bir gülümseme verdi.

Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz Robert onu omuzlarından tutup ayağa kaldırdı, böylece ona bakabilecekti. Elbisesinin önü kan içindeydi ama belirgin bir yara göremiyordu.

"Neren yaralı?" diye sordu. Yeterince hızlı cevap vermeyince onu salladı ve bağırdı. Onun titrediğini görene kadar ellerinin titrediğini fark etmemişti.

"Elim acıyor, hepsi bu," diye söz verdi. Ona elinin arkasını gösterdi. Çoktan şişmişti. Gözleri dağınık saçlarına, çıplak omzundaki birkaç kesige ve elbisesinin yırtıldığı, akıl sağlığının alamayacağı kadar çok göğüs dekoltesi gösteren yere kaydı. Ceketini çıkardı ve kadının omuzlarına koydu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Dizlerinin üzerine çöktü ve Henry'yle ilgilenebilmek için kollarını elbisesinin kollarından geçirdi. "Çok üzgünüm Leydi Elizabeth. Çok geç olana kadar neyle ilgili olduklarını bilmiyordum."

"Şşş, saçmalık. İyi iş çıkardın, Henry. İyi bir iş. Şimdi rahatla ve sana yardım etmemize izin ver."

Adam gözlerini kapadı ve başını salladı. Robert adamın büyük bir acı içinde olduğunu anlayabiliyordu ama Elizabeth'i daha fazla üzme istemiyordu. Bir uşağa, "Ona biraz konyak getir," diye bağırdı. Tekrar Elizabeth'e baktı. "Bir isim istiyorum. Bir isim," her kelimeyi eşit bir şekilde ısırdı.

"Edward Thompson, bir süredir hanımefendinin peşindeydi. Bu gece onu almaya çalıştı. O da karşı koydu," dedi Henry gururla ve Elizabeth'in fırsat bulmasına fırsat vermeden ona cevap verdi.

O piçi tanıyordu. Birlikte okula gitmişlerdi. O da ölü bir adamdı. Kimse onun küçük kızına dokunmamış ve yaşamıştı. Yoldan geçen bir uşaktan bir silah kaptı ve fazladan ateş etti. "Lord Blackward, ödünç alabileceğim iyi bir atınız var mı acaba?"

"Robert, ne yapıyorsun?" Elizabeth sordu.

"Edward Thompson'ı öldüreceğim tabii ki."

"Burada olduğundan emin misin?" Lord Blackward omzunun üzerinden fısıldadı.

Robert yaşlı adama başıyla işaret etti. "Ev sahibesini duydun. O burada."

"Bunu nasıl halletmek istersiniz?" Lord Blackward sordu. Neredeyse Robert'ın tepesindeydi. Biraz nefes alabilmek için tekrar yer değiştirmek ve kenara çekilmek zorunda kaldı.

"Adamlarınız ön ve arka kapıları tutsun. Biz birkaç adamla içeri girip onu yakalayacağız."

"Onu öldürme konusunda ciddi değildin, değil mi?" Lord Blackward gergin bir şekilde kıpırdanarak sordu.

Robert silahını iki kez kontrol ederek dolu ve hazır olduğundan emin oldu. "Eğer kaçmaya çalışırsa, dışarıya bir adım bile atmadan onu vurup öldüreceğim. Aksi takdirde, eminim Lord Norwood bu meseleyle bizzat ilgilenmek isteyecektir. Ne de olsa adam kızını kaçırmaya çalıştı."

"Tamam, tamam. Hadi gidelim." Lord Blackward onu dürttü.

Robert küçük pansiyona giden yolu gösterdi.

"Bu taraftan efendim," dedi ev sahibesi, adamlara kendisini ikinci kata kadar takip etmelerini işaret ederek.

Robert usulca, "Kapıyı çal," diye emretti.

Cevap yüksek sesli bir iniltiydi. Hafif bir duraksamadan sonra Robert kapıyı açtı. Tabancasıyla birlikte mumunu da yüksekte tutarak odaya girdi. Burnuna gelen taze kusmuk ve ter kokusu neredeyse öğürmesine neden olacaktı.

İnilti devam etti. Karyolaya baktı ama boş olduğunu gördü. Arkasından giren adamlarla birlikte odaya daha fazla ışık doldu ve oda neredeyse gün gibi aydınlandı.

"Aman Tanrım!" Lord Blackward'ın nefesi kesildi.

Edward Thompson yerde yatıyordu, iki eliyle kasıklarını tutarak bir top gibi kıvrılmıştı. "O... durmaz... dur.....kicking....." Tekrar kustu. Bu anons üzerine odadaki her erkek kıpırdandı ve dalgınca kendi kasıklarını kapattı.

Robert, küçük kızının bu iri adamı hakladığına inanamıyordu. Daha da kötüsü, onun böyle bir misilleme yapabileceğine inanamıyordu. Yıllarca ona çektirdiği onca saçmalıktan sonra bile, bir kez olsun onu tekmelemeye kalkmamıştı. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!

Adam Şimdi açıkça ağlıyordu.

"Ne yapmalıyız?" Lord Blackward endişeyle yer deđiŐtirerek sordu.

"Onu içeri  ekin. Normalde yeterince acı çektiğini söylerdim ama eğer onu hadım ettiyse, onu öldürmek isteyecektir. Bu işi babasına ve sulh hakimine bıraksak iyi olur."

"Ağlıyor," dedi Lord Blackward tiksintiyle.

"Biliyorum." Robert, sırtını diğer adamlara dönerek Edward'ın üzerine eğildi. "Edward, Leydi Elizabeth'i kaçırmaya mı çalıŐtın?" diye sordu zorlukla dizginlediği bir öfkeyle.

Edward çılgınca başını salladı. "Kabul ediyorum! Lütfen bir cerrah  ağırın. TaŐaklarımı kaybetmek istemiyorum!"

Robert onu ters çevirdi. "Bu Elizabeth için," diye fısıldadıktan sonra adamın çenesine sert bir yumruk indirdi, çene duyulur bir  atırtıyla kırıldı ve adam bayıldı.

"Bu ne içindi?" Lord Blackward sordu.

Robert, o piçi öldürmeye karar vermeden önce kapıya yönelirken umursamaz bir omuz silkmeye "Ağlıyordu," dedi.

Robert, babası, Lord Bradford ve James ile birlikte eve girdiğinde Elizabeth antrede volta atıyordu. Onları görünce volta atmayı hemen bıraktı. "Eee?"

Adamlar ona baktılar.  zerinde uzun beyaz pamuklu bir gecelik ve bir Şal vardı. Babası ve Lord Bradford onu onaylamıyor gibiydiler. James eğlenmiş görünüyordu. Robert a  görünüyordu, bu da onun gergin bir Şekilde kaymasına neden oldu.

"Yatağına git canım. Halledildi," dedi babası onu alnından öperken.

"Lütfen bana onun hâlâ hayatta olduğunu söyleyin."

"Keşke olmasaydı," dedi James kıkırdayarak.

"Biraz fazla abartılı değil mi?" Robert sordu.

Sahiplenici bir tavırla onu izlerken gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı. "Tekrar ayağa kalkmayacağından emin olmalıydım."

Robert onu izlemeye devam ederken adamların geri kalanı buna daha yüksek sesle güldü. Lord Bradford, "İnan bana canım, bir daha asla ayağa kalkamayacak," dedi.

Yüzü renklendi. Ne hakkında konuştuklarından tam olarak emin değildi ama portakal bahçesindeki o gece sayesinde bir fikri vardı. Onu oldukça sert tekmelemişti.

Tekrar tekrar.

"Şu andan itibaren seni izleyecek bir adam olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin. Şimdi yatağına git ve Jane sana çay getirsin."

"Onu saatler önce yatağına gönderdim. Ben yatmaya gidiyorum." Adamlara son bir kez daha baktı. Belli ki adam hayattaydı. Tek önemsedığı buydu. Bu ve Robert'ın güvende olmasıydı ama bu konuyu fazla derinlemesine incelemek istemiyordu.

Robert, diğer adamlar rahatlayıp kart oyunlarına dalana kadar bir saat bekledi ve gece için izin istedi. Üst kata çıktı. Üst kattaki koridora hızlıca bir göz attıktan sonra aile odasına gitti.

Hangi odanın Elizabeth'e ait olduğunu zaten biliyordu. Yatağına iğrenç ya da ölü bir şey koymak için odasına gizlice girdiği onca zaman sayesinde odanın yolunu ezbere biliyordu. Yavaşça açmadan önce kapıyı dinledi. Kulakları hafif horultularla doldu. Sevimli küçük horultular, diye düşündü.

Kapı yeterince sessizce kapandı. Hafif bir duraksamadan sonra botlarını çıkarmaya karar verdi. Yatağına doğru sürünürken onu uyandırmak istemiyordu. Odadaki tek ışık şömineden geliyordu, bu da nereye gittiğini görmesini zorlaştırıyordu. Üzerine bir kütük daha atıp yatağına gitti.

Elizabeth yan tarafına kıvrılmıştı. Bir meleğe benziyordu, onun meleğine. Onun minx'i. Ona sarılmak zorundaydı. Şimdi. Yorganı kaldırdı ve altına girdi. Onun bedenine doğru kıvrıldı ve nazikçe onu kendine doğru çekti, onu uyandırmamaya dikkat etti ve uyandırsa bile umursamadı. Sonunda tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Kız güvendeydi. Burada, onun kollarında güvendeydi. Bu düşünce zihninde tekrarlanırken uykuya daldı.

Bölüm 15

"Bu bakış benim üzerimde işe yaramayacak canım. Annene sor," dedi Richard başını haber kâğıdından kaldırmadan. "Sen gitmiyorsun."

Elizabeth surat asmayı hemen bıraktı. Genelde işe yarardı. Tabii annesi de aynı taktiği kullanmadıysa. Annesi bu sabah pembe oturma odasının yeniden dekore edilmesini istemiş olmalıydı. Yedek planı asla başarısız olmadığına göre sorun yoktu.

Elizabeth, "Haklısın, tabii ki baba," dedi.

Babası oflaya puflaya onayladı. Bir tabak alıp yan masaya yöneldi ve tabağı ağzına kadar et, peynir, tatlı ve ekmekle doldurdu, Bradfordlar onlarla kalmaya başladığından beri hizmetçilerin küçük bir orduyu doyuracak kadar büyük bir sofra hazırladıklarını fark etti.

Gerektiğinden en az üç kat fazla yemek vardı ama Robert burada kaldığı sürece tek bir kırıntının bile ziyan edilmeyeceğini biliyordu. Robert'ın her zaman oldukça iştahlı olduğunu hatırlıyordu, çocukken onunla bu konuda dalga geçmişti. Bir günde tükettiği yiyecek miktarı oldukça korkutucuydu. Ailesi bile onun yeme alışkanlıklarından rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Şimdiye kadar nasıl şişmanlamadığını merak etmekten kendini alamıyordu ama bu başka bir zaman düşünülecek bir konuydu. Şu anda başarması gereken bir görevi vardı.

Tabağı babasının yanına bıraktığında, tabağın babasının dikkatini çekecek kadar yüksek sesle tıkırdadığından emin oldu. Başka bir tabak almak için yan masaya döndüğünde, babasının tabağına bakmak için kâğıdının etrafından baktığını gördü. Gözleri genişledi

önemli ölçüde. Gülümsemesini gizlemek için başını hızla çevirdi ve ikinci bir tabağı puding, kahvaltıdan kalan kekler, birkaç çörek ve kalan ahududu reçeliyle doldurdu. İkinci tabağı birincinin yanına koydu ve oturdu. Babası sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Elizabeth bir parça kahverengi ekmeğin üzerine tereyağı sürerek büyük bir gösteri yaparken onu görmezden geldi. Ekmek dilimini yarısına kadar ağzına götürdü, başını hafifçe salladı ve bir kez daha dudaklarına götürmeden önce üzerine biraz daha tereyağı ekledi.

O daha tek bir ısırık bile alamadan babası konuştu. "Bu biraz fazla değil mi canım?" diye kayıtsızca sormaya çalıştı, ama başarısız oldu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Heather'ın evde kalmışlığa giden yolu tam da böyle başlamıştı. Diğer kadınların imrendiği bir vücuda sahipken, kısa bir süre içinde oldukça tombul bir kadın olmuştu.

Onun bir refakatçi hayatına itileceğinden endişe etmiyordu. Maddi durumu iyiydi ve hayatında bir gün bile para için endişelenmek zorunda kalmayacaktı. Babası onun için gerçekten endişeleniyordu. Ona iyi bakıldığını görmek istiyor ve daha fazla torun sahibi olmak için yanıp tutuşuyordu.

Derin bir iç çekti. Bu sadece birkaç haftada bir kullanabileceği bir numaraydı. Çok sık yaparsa etkisini kaybediyordu.

"Onun yerine yapmak istediğin bir şey yok mu canım?" diye sordu endişeyle, büyük yemek tabaklarına bakarak.

"Şey, evet," dedi ama sonra başını salladı ve derin bir iç çekti. "Hayır, sensiz ya da annem olmadan gidemeyeceğimi söylemiştin." Babasına tatlı bir gülümseme verdi. "Sorun değil baba. O işleri başka bir şekilde halledebilirim." Tekrar tabaklarına baktı. "Çörekler lezzetli görünüyor... hmm, acaba fazladan kek var mı?"

Elindeki kâğıdı bıraktı ve boğazını temizledi. "Tatlım, acele etmeyelim. Adam hapiste ve fazladan bir uşakla güvende olursun." Önündeki tabaklara endişeyle baktı. "Programımı düzenlemem ya da daha iyi bir alternatif bulmam için bana birkaç hafta verin. Eminim kuzeydeki malikanenizi ziyaret etmeniz için bir yol bulabiliriz."

Elini bir kez daha ağzına götürdü. "Emin misin?"

"Evet, evet bence dışarı çıkmalısın. Eminim yapacak çok işin vardır." Bir karar vermeden önce yemesinden korktuğu için tatlılarla dolu tabağı yavaşça ondan uzaklaştırdı.

Yavaşça nefes verdi ve ekmeği yere bıraktı. "Sanırım dışarı çıkabilirim."

"İşte ruh budur, canım," dedi neşeyle.

"Şey," diye masadan uzaklaştı, "Eğer işlerimi tamamlayacaksam, şimdi gitmeliyim."

Babası ensesini ovuşturdu, sanki bir felaketi önlemiş gibi görünüyordu. Eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu. Babası onu göndermeden önce bir şeyler mırıldandı.

Giderken gülümsemesini saklamak zorunda kaldı. Birkaç hafta içinde Robert'tan kurtulacak ve yeni bağımsız hayatına erkenden başlayacaktı. İşler gerçekten de çok iyi gidiyordu.

"Bu gülümsemenin tek bir anlamı olabilir," diye düşündü James ön kapıyı onun için açık tutarken ve kız ön sahanlığa çıkarken kenara çekilirken.

"Öyle mi? Neymiş o?" Elizabeth onun refakatini kabul ederken sordu. Adam büyük sepeti ondan alıp onunla birlikte bekleyen arabaya doğru yürürken elini onun pazusuna koydu.

"Kardeşimi sonsuza dek ortadan kaldırdın ve hatta cesetten kurtulmak için mükemmel bir yer buldun," dedi James göz kırparak, kızın arabaya binmesine yardım edip sepeti banklardan birine yerleştirirken.

Başını sallarken derin bir iç çekti, hâlâ gülümsüyordu, "Korkarım hayır."

James arabaya tırmanıp onun karşısına otururken kıkırdadı. Kadın yerleştikten ve bir hizmetçi onlara katıldıktan sonra duvara iki kez vurarak şoförün gitmesini işaret etti.

"Kendimi de davet etmemin bir sakıncası yok, değil mi?" diye sordu, eskiden küçük kalbini hoplatan ama şimdi sadece gülümseten o büyüleyici gülümsemesiyle.

Çocukluk aşkının işleyişi komikti. Bir gün tek düşünebildiği, istediği ve arzuladığı oyken..... ertesi gün farkına bile varmadan hayatına devam ediyordu. Ona duyduğu aptalca aşkı tam olarak ne zaman atlatmıştı? Büyük olasılıkla Robert'ın hatırı için hayatından çıkıyordu.

Sonunda onu unutabildiği için şükreliyordu. Bir daha bir erkeğe karşı bu kadar takıntılı olmaktan nefret ederdi. Aslında, eskiden onun yanında nasıl davrandığını düşünmek oldukça utanç vericiydi. Neyse ki Robert'ın aksine, onunla bu konuda dalga geçmeyecek kadar nazikti, diye düşündü iç çekerek.

Robert bunu anladığında, ki şimdi düşününce muhtemelen sandığı kadar ketum davranmadığını anlıyordu, bu bilgiyle ona eziyet etmişti. Parktaki o korkunç günden sonra, onu küçük düşürmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. James'e yavan aşk mektupları yazıp imzalıyor ve herkesin bulabileceği bir yere bırakıyordu. Ne zaman James etrafta olsa öpüşme sesleri çıkarıyor ve sanki James onun

o sesleri çıkaran kişi. James ve Robert ile aynı odada kalmayı reddedecek kadar kötüleşene kadar bu konuda onunla açıkça alay etti.

Robert'ın maskaralıkları muhtemelen James'in aniden hayatından çekilmesinin yarattığı darbeyi yumuşatmıştı. Zor olmuştu ve birden fazla kez ağladığını hatırlıyordu ama ona gizlice tapmakta özgür olsaydı muhtemelen daha kötü olurdu. Robert aslında bir bakıma ona yardım etmişti, niyeti bu değildi. Onun sayesinde burada, karşısındaki yıkıcı derecede yakışıklı adamın karşısında oturabiliyor ve gergin olma ya da aptalca bir şey söyleme konusunda endişelenmek zorunda kalmıyordu. James'e baktığında gördüğü tek şey iyi bir arkadaşın oluşmakta olduğuydu. Onu kesinlikle Ro'yu öptüğü gibi öpmek istemiyordu, aslında kimi öpmek istediğinin bir önemi yoktu. Yakında ayrılacaktı ve herhangi bir karışıklık istemiyordu. Robert'tan kesinlikle daha fazla ayak parmaklarını kıvıran öpücükler istemiyordu. Ondan zerre kadar hoşlanmadığı için dokunmasını da istemiyordu.

O yapmadı.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" James sordu, neyse ki onu Robert'ın kollarında olmak ve dudaklarının onunkilere dokunmasının ne kadar iyi hissettirdiğiyle ilgili oldukça rahatsız edici düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Bir arkadaşşıma sepet götürüyorum," dedi dikkati dağılmış bir şekilde, tanıdığı tüm erkekler arasında neden kendisini en çok geren, gülümseme isteği uyandıran ve ona dokunmak için yanıp tutuşmasına neden olanın Robert olduğunu bir kez daha merak ederken. Bu çok saçmaydı. Adamdan hoşlanmıyordu bile ama vücudunun ona verdiği tepkiye engel olamıyordu.

Tam bir çılgınlıktı!

"Peki bu arkadaş tam olarak kim?" James sordu

Ne hakkında konuştuklarını hatırladığında Robert'ın arkadaşı olmadığını söylemek için ağzını açtı.

Neden tahammül edemediği bir adamla ilgili hayaller kuruyordu, diye düşündü, adam hayatına geri döndüğünden beri ilk kez merak etmiyordu.

"Hizmetçinin hasta olan yeğenlerinden biri için," diye cevap verdi hizmetçisi burnunu çekerek.

"Bir hizmetçinin yeğeni mi?" Elizabeth hizmetçisine koca ağzı için ters ters bakarken James şaşkın bir ifadeyle sordu. Jane gözle görülür bir şekilde yüzünü buruştursa da ona özür dileyen bir gülümseme verdi. Kimsenin onun neyin peşinde olduğunu bilmemesi gerekiyordu. Heather'ın eski hizmetçisi ve artık bir ev hizmetçisi olan Annabel, yeğeni için çok endişeleniyordu ve ona söylenenlere göre haklı bir nedeni vardı, ama babası bir açıklama yapmadan kadına onu kontrol etmesi için izin vermeyi reddetti.

"Zaman zaman bana yardım ediyor," diye yalan söyleyerek Jane'i uyardı.

Annabel'in yeğeni kısa bir süre önce işvereni....well Kontu Jonathan tarafından sokaklara atılmıştı, hâlâ unvanını tam olarak hatırlayamıyordu ve umurunda da değildi. Umurunda olan tek şey o piçin kızı kendi çocuğunu taşıdığı ortaya çıkana kadar kullanmış olmasıydı. Çocuğu için bir kuruş bile düşünmeden onu sokağa atmıştı. Kız şimdi şehrin biraz tehlikeli bir bölgesinde, yıkık dökük bir pansiyonda yaşıyordu. Elizabeth bu sabah durumu fark ettiğinde, kıza kendisi bir sepet götürmeye ve ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmaya karar vermişti.

James kaşlarını çattı. "O zaman neden ona sepeti getirmesi için bir hizmetçi göndermiyorsun? Ya da en azından fazladan bir iki adam getir. Hizmetçilere teslimat yapmamalısın, Elizabeth. Bu hiç hoş değil."

"Yapmam gereken başka işler var ve meseleyi kendim halledebileceğimi düşündüm," dedi sıcak bir gülümsemeye, meselenin peşini bırakmasını umarak, ama tabii ki bırakmadı.

Onun sözlerini düşünürken bir an için hiçbir şey söylemedi, ama sonunda başını salladı ve derin bir iç çekerek, "Ben size diğer işlerinizde yardımcı olurken, adamlardan biri kızla ilgilenecek," dedi.

Her ne kadar tartışmak istese de yapamadı. Eğer bu konuda inat ederse, hiç şüphesiz ailesini uyaracaktı ve bu şu anda ihtiyacı olan en son şeydi.

Bu yüzden başını sallayarak James'e teşekkür etti. Kızın ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için James'in bu iş için seçtiği kişiye güvenmek zorundaydı.

"Şu Leydi Elizabeth'in yanındaki kardeşin değil mi?" Jenkins sordu.

Robert, toplantılarının sonunda avukatının kendisine verdiği parşömenden başını kaldırdı ve dükkânların önünden geçen kibar hanımların bayılmadan önce soluk soluğa kalmalarına neden olacak bir dizi küfrü güçlkle zapt etti.

Parşömeni Jenkins'in eline tutuşturup işlek caddenin karşısına geçerken sıkılmış dişlerinin arasından, "Yine iş başında," dedi.

"Neye, efendim?" Jenkins arkasından seslendi.

"Kardeşimi küçük parmağında oynatıyor," dedi Jenkins'in onu duyup duymadığını umursamadan, bir kitapçının önünden geçerken kardeşinin Elizabeth'e gülümsemesini izlerken. Bakışları kardeşinin koluna kaydı ve çenesinin o kadar sıkıldığını hissetti ki dişlerinin bu baskı altında kırılmamasına şaşırdı.

Yine James'e dokunuyordu. Aklının bir köşesinde kardeşiyle ilgili uygunsuz bir şey olmadığını biliyordu.

Elizabeth'e kolunu uzattı ama bu, onlara doğru ilerlerken kırmızı görmesini engellemedi.

"Biraz ikolata ister misin Elizabeth?" diye sorduğunu duydu ağabeyinin, bir tatlıcıya yaklaşırlarken.

Elizabeth muhtemelen kabul etmek için ağzını açtığında Robert parlak bir sesle, "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," dedi. İki iri yarı serserinin ve onları takip eden mutsuz görünümlü hizmetçinin yanından geçip Elizabeth'in sağına doğru ilerledi ve elbette ona sürtünmeyi ihmal etmedi. O güzel kızarıklığın Elizabeth'in boynundan yukarıya tırmanıp yanaklarını yaktığını görünce neredeyse inleyecekti.

"İyi misin?" diye sordu kardeşi, o da kızın yanaklarını boyayan derin allığı fark ettiğinde.

"Evet, ben iyiyim. Teşekkür ederim," dedi ve Robert'ı görmezden gelirken James'e gülümsemeye zorladı.

şimdi bu asla olmaz, diye düşündü i çekerek. Ayrıca kızın kendisinden uzaklaşıp James'e yaklaşması da hoşuna gitmemişti. Hayır, bu da olmazdı ama elbette bu kolayca dzeltilebilirdi.

"Burada ne yapıyorsun Robert?" James, Elizabeth'in başının üzerinden ona kaybolmasını işaret eden bir bakış atarak sordu. Kardeşi başka bir kadınla birlikte olsaydı, ipucunu alıp onları yalnız bırakabilirdi ama bu Elizabeth'ti, onun fahişesiydi ve kardeşiyle evlenmesine izin vermesi için cehennemde soğuk bir gün olması gerekiyordu.

"Canım ikolata çekti," dedi ve tatlıcı dükkânının kapısında durup Elizabeth'e kendisinden önce gelmesini işaret etti.

Onu sulayamayacağı temkinli bir bakış attıktan sonra James'in kolunu bıraktı ve dükkâna girdi. Kardeşi ona katılmak için hareket ettiğinde, Robert onun nn kesti

Elizabeth'in yanına gitti, kolunu uzattı ve onu reddedemeyeceğini çok iyi biliyordu.

Kız uzanıp adamın uzattığı kolu tutarken gözleri tehlikeli bir şekilde ona dikildi. Sıraya girdiklerinde ona bir göz kırptı. Kız tırnaklarını adamın koluna geçirdiğinde, adam sadece kıkırdayabildi; kızın tırnaklarını adamın kolunun daha da derinlerine geçirmesine bakılırsa bu onu daha da sinirlendirmiş görünüyordu. Bu onun için gayet iyiydi çünkü kız eldiven giymiyordu ve o da cennetteydi. Küçük kızın ona sıkıca tutunmasının ne kadar iyi hissettirdiğini tarif etmeye başlayamazdı bile.

Çatık kaşlı kardeşi onlara katıldığında Robert adamı görmezden geldi. Ne de olsa kardeşinin Elizabeth'le evlenmemesini sağlayarak ona bir iyilik yapıyordu, ki bu adam için tam bir sefalet olurdu. Dürüst olmak gerekirse Elizabeth'le evli olmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu. Her gün ve her gece onunla uğraşmak zorunda kalacak, güzel vücudunu ağzı ve elleriyle keşfetmek için zaman ayıracak, sonra da-

Dükkân sahibinin karısı "Defolun buradan ve bir daha geri gelmeyin!" diye bağırarak dikkatini süpürge sopasıyla dükkândan kovalanan iki çocuğa çekti.

"Sadece biraz limon damlası istedik," dedi giysilerini kaplayan kir yüzünden bir arada duruyormuş gibi görünen küçük çocuk, gümüş bir parçayı havaya kaldırırken.

Yanındaki küçük kız, eğer mümkünse giysileri daha kötü durumdaydı, süpürge yolundan kaçmak için hamle yaptığı anda ayağı takıldı ve Elizabeth'in bacaklarına çarparak Elizabeth'in açık mavi eteklerinde büyük, koyu bir leke bıraktı.

"Bakın hanımefendiye ne yaptınız!" diye bağırdı dükkân sahibinin karısı, süpürgeyi kaldırıp sinmiş çocuğa doğru indirirken.

Süpürgeyi almak için uzandığında bile kendini Elizabeth'in patlamasına hazırladı. Elbisesi tamamen mahvolmuştu ve daha azı için histeriye kapılan kadınlar görmüştü. Bununla uğraşmak istemiyordu ama belki de James'e tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu göstermesi en iyisi olurdu diye düşündü.... süpürgeyi çarpmadan önce elinde tutarken

Elizabeth döndü mü?

Dükkân sahibinin karısına ve süpürgeye o kadar odaklanmıştı ki Elizabeth'in yere düşüp ağlayan çocuğu bedeniyle sardığını görmemişti. Süpürgeyi kadının elinden çekip alırken, bir zamanlar bencil bir velet olarak gördüğü kadının çaresiz bir çocuğu koruduğunu görünce yumuşamamak için kendini zor tuttu. Bu hiçbir şeyi değiştirmede, diye hatırlattı kendi kendine, şimdi bir nedenden dolayı onu James'le evli görmektense ölmeyi tercih ediyordu ve bunun ondan nefret etmekle bir ilgisi yoktu.

James dükkân sahibi ve karısıyla yüksek sesle konuşmak için harekete geçtiğinde, Robert Elizabeth'in ayağa kalkmasına yardım etti ve onu kollarının arasına alma isteğini görmezden gelmek için kendini zorladı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kadın ağlayan çocuğun ayağa kalkmasına yardım etmek için uzanırken, ama adam Elizabeth'i kenara çekip küçük çocuğu kucağına aldı. Kapıya yöneldi ve kız kardeşini tehdit ettiği için kadının kulaklarını çekmeye giderken küçük çocuğu ensesinden tutacak kadar durakladı.

"Hey! Bırak beni!" diye bağırdı çocuk, adamın elinden kurtulmak için dönmeye çalışırken.

Robert, "Uslu dur," dedi ve Elizabeth onlara katılıp küçük çocuğun elini kendi elinin içine alırken derin bir iç çekti.

"Bakalım miden için limon damlasından daha doyurucu bir şeyler bulabilecek miyiz?" diye sordu.

Küçük çocuk ona ayak uydurmak için koşarken ve muhtemelen onun da kendisini kucak köpeği gibi takip etmesini beklerken neşeli bir gülümsemeyle caddeye doğru ilerliyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu kucağındaki küçük kız, sesi hem temkinli hem de meraklıydı.

Nefret ettiği ama uzak kalmaya dayanamadığı aşırı neşeli kadına yetişmek için adımlarını hızlandırdığı için kendine küfrederken bile, "Sebebi yok, tatlım," dedi.

Bölüm 16

Bu tüyler ürpertici olmaya başlamıştı, gerçekten de çok ürpertici. Son üç haftadır üst üste uyandığında kendini yalnız hissediyordu. Yatağa yalnız girdiği düşünülürse bu garipti, bu yüzden sabah uyandığında elbette yalnız hissetmeliydi. Bu farklıydı. Sanki gece boyunca bir noktada yalnız değilmiş gibi hissediyordu. Bu çok garip bir histi. Tabii ki bu sadece sinirlerinden kaynaklanıyor olabilirdi.

Babası son bir aydır onun ayrılma taleplerini erteliyor ve onu evde tutmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Bunun nedenini anlamak pek de zor değildi. Onu doğum gününden önce evlendirmeyi umuyorlardı ve bunun gerçekleşmesini sağlamak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlardı; buna onu evde tutmak ve talipleri aradığında onlara hazır olmak da dahildi.

Bu kararında muhtemelen Annabel'in yeğenini onun izni olmadan ziyaret etmeye çalıştığını öğrenmesinin de etkisi vardı. Şehrin kendisine kesinlikle yasak olan bir bölümünü ziyaret etmeyi planladığını öğrenmesi, onun malikânesine kendi başına gitmesine izin verme fikrine pek de sıcak bakmasına neden olmamıştı. Annesi, eski işverenin piçini taşıyan bir hizmetçiye yiyecek ve giyecek götürme planlarını öğrenip Elizabeth'in hizmetçilerle arkadaşlık ederek onları utandırdığı için sinir krizleri geçirmeseydi muhtemelen o kadar da kötü olmazdı.

Sonra, bir süredir onu ailesine ihbar ettiğinden yüzde doksan dokuz emin olduğu Jane, tatlıcı dükkânının hikâyesini ve Elizabeth'in iki çocuğu sıcak bir yemek için bir hana nasıl götürdüğünü anlatmaya karar verdi. Hizmetçi kız tabii ki hikâyeyi süslemiş ve her şeyi herkesin gördüğünü vurgulamıştı.

şey. Oldukça olaylı geçen o günden sonra babası, bir sonraki emre kadar eve ve araziye girmesinin yasak olduğunu duyurmuştu.

Şimdi onun dışında herkesin yapacak bir işi varmış gibi görünüyordu. Aslında bu tam olarak doğru değildi. Yapacak çok işi vardı ama itirazlarına rağmen evde tutuluyordu. Zamanının çoğunu sıkılmamaya çalışarak geçiriyordu. Neyse ki James gün boyunca onunla vakit geçiriyor, onunla kitap okuyor ve onu gül bahçesinde yürüyüşe çıkarıyordu ki bu çok güzeldi. Birkaç yıl önce olsa James'in ilgisi karşısında kızarır ve muhtemelen nefes nefese kalırdı. Şimdi başka bir arkadaşına sahip olmak güzeldi.

Bunca yıl sonra, çocukken çok derinden hissettiğini sandığı duyguların, aşkın, karasevdadan başka bir şey olmaması komikti. Onun iyi bir koca olacağından hiç şüphesi yoktu. Nazik, komik ve konuşması kolay biriydi. Eğer onunla o gece portakal bahçesinde tanışmış olsaydı, hiç kuşkusuz ona gerçekten aşık olurdu.

Ne yazık ki olaylar bu şekilde gelişmedi. Evlenmek gibi bir planı olmasa da, hayatını sevgili edinerek yaşamayı hiç planlamamıştı. O geceyi her hatırladığında, bir zamanlar olduğunu düşündüğü değerli hediye yerine şimdi aşağılanma duygusuyla doluyordu. O geceden önce hayatında sadece bir erkekle öpüşmüştü ve o da dudaktan hızlı bir öpücüktü ve o sırada kimi öptüğünü biliyordu. Tanımadığı bir adamı öpmekle kalmamış, aynı zamanda ona masumiyetini de özgürce vermişti.

Yeryüzündeki her şeyden daha çok nefret ettiği çocuk olan Robert'ın ortaya çıkması durumu daha da kötüleştirdi. Robert'ın onun hakkında ne düşünebileceğini ya da onu çok zorlarsa bu bilgiyle ne yapabileceğini düşünmemeye çalıştı. Bunu sık sık yaptığını mı düşünüyordu?

Ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, onun ne düşündüğünü önemsiyordu. Birbirlerine yabancı olarak konuştukları o an, hayatının en keyifli anlarından biriydi. Başka bir canlının yanında hiç o gece onunla olduğu kadar rahat ve huzurlu hissetmemişti. Birbirlerine bağlanmışlardı, o gece gerçekten bağlanmışlardı ve onunla seviştiği zamanı düşünmüyordu, o çok zevkliydi, ama onunla konuşma, gülümseme ve dinleme şekli kalbini eritmişti.

Ondan hoşlanmak ya da dokunuşunu arzulamak istemiyordu. Ne de olsa Robert'tı. Çocukken bir keresinde yastığına bal koyan ve onu çamurlu bir gölete iten küçük çocuktu. Her şeye rağmen onunla birlikte, onun yakınında olmayı arzuluyordu. Sık sık kendini gecenin geç saatlerinde onun derin sesini duyabilmek umuduyla üst katın sahanlığında volta atarken buluyordu. Acınacak haldeydi, tamamen acınacak halde.

En azından duygularıyla savaştı, diye kendini rahatlattı. Ne zaman evde olsa ondan bilerek uzak duruyordu, ki bu çok sık olmuyordu. Görünüşe göre o sadece uyumak için buradaydı. Sık sık onun nereye gittiğini merak ediyordu. Bir kulübe mi gitmişti? Arkadaşlarını mı ziyaret ediyordu? Bir kadınla mı? Son düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Onu kesinlikle kendisi için istemese de başka kadınlarla birlikte olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu. Hem de hiç. Onu sinirlendiren bu aptal "hayalet"ti.

Kendi yastığının yanındaki yastığı kontrol etti. Üzerinde uyunmuş gibi görünüyordu. Aklına gelen tek açıklama, gece boyunca bir ara o tarafa yuvarlanmış olmasıydı, çünkü o taraftaki yatak örtüleri de kırıışmıştı. Mantıklı olan tek şey buydu.

Çarşafı geri çekerken gözüne bir şey takıldı. Kaşlarını çatarak eline aldı ve çakıyı inceledi. Nefesi boğazında düğümlendi ve midesi bulandı. Midesini rahatlatmak için çaresizce Jane'in bıraktığı ılık çaya uzandı ve küçük bir yudum aldı. O küçük

Yudum midesinde kötü bir şeyi tetikledi. Fincanı bıraktı ve hemen lazımlığa koştu.

Birkaç dakika sonra dik oturmayı başardı. Midesi endişeyle burkuldu. Geç kalmıştı. Tam olarak üç hafta gecikmişti. İlk hafta bunun içinde bulunduğu durumun stresinden kaynaklandığını düşünmüştü. Daha önce de olmuştu ama hiç bu kadar uzun sürmemişti. Artık sabahları ve bazen de gün içinde hastalanıyordu. Saklamak için elinden geleni yapıyordu ama yakında biri bunu fark edecekti. O zaman hayatı sonsuza dek değişecekti.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Elizabeth kendi kendine, bunu söylemenin bir şekilde onu doğru kılacağı umuduyla. Babası kuzeydeki malikânesini ziyaret etmesine izin vermeyi erteliyordu ama artık izin vermiyordu. Birkaç gün içinde gitmesine izin verecekti. Söz vermişti ve bu sefer kız onun sözünü tutacaktı. O zamana kadar kendini tutması gerekiyordu.

Yatağa doğru yürüdü, midesinin sakinleşmesi için birkaç dakika uzanabileceğini umuyordu. Daha uzanamadan, dökülen çayın kokusu bir kez daha yüzüne çarptı. Koşarak demliğe gitti ve midesini boşaltmayı bitirdi. O iyiydi. Her şey yoluna girecekti. Her şey yoluna girecek, dedi kendi kendine, buna bir an bile inanmadan.

Robert masanın kendi tarafındaki çekmecelerden birini açtı. O ve Elizabeth kütüphaneyi paylaşma konusunda sözsüz bir anlaşmaya varmışlardı. Her ikisinin de masanın kendi tarafı vardı ve kimse bakmıyordu. Oldukça rahattı. Elizabeth de en az onun kadar düzenliydi, bu yüzden alanı paylaşmayı sorun etmiyordu.

Önündeki deftere gerçekten görmeden baktı. Vücudu ikiye bölünmüş gibi hissediyordu. Umutsuzca istiyordu ki

yukarı çıkıp Elizabeth'le tekrar yatağa girmeye karar verdi. Dört haftadır ona bağımlıydı. Kendi yatağında uyuyamıyordu. Birkaç kez denemiş ve her seferinde başarısız olmuştu. Bunu kanıtlamak istercesine, elini Elizabeth'in kalçasına koyduğunda neredeyse anında uykuya dalıyordu.

Bu kötüydü. Bu çok kötüydü. Ona çok fazla ihtiyacı vardı. Vücudu mümkün olan her şekilde onu arzuluyordu. Onun kıvrak zekâsından ve sivri dilinden hoşlanıyordu. Komik olabiliyordu ve nazik olduğunu biliyordu. Bu korkunç ötesiydi. Kadından nefret ediyordu. Onun düşmanıydı.

Onun düşmanı.

Tam bir pislikti. Bu durum tahammül edilemezdi. Daha fazla dayanamadı. Her gün gelen talipleri yumruklama dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyordu. Arkasına yaslanıp James'in ona kur yapmaya çalışmasını izlemek zorundaydı. Bu onu öldürüyordu. Bazen bütün gün ve gece ortadan kayboluyor, sonra da bir denizcinin sirene sarılması gibi geri dönüp ona sarılıyordu. Ona bir sonraki nefesinden daha fazla ihtiyacı vardı ve bunun için ondan nefret ediyordu. Onun üzerinde sahip olduğu bu güçten nefret ediyordu. Kendi akıl sağlığı için yakında onu terk edecekti.

Kütüphane kapısı aniden çarparak kapandı. "Deli misin sen?" Başını kaldırdığında Elizabeth'in çakısını tuttuğunu gördü.

Ayağa kalkarken bakışları hızla kapalı kapıya kaydı. Git aç. Onunla birlikte kapalı bir odada bulunmak kiliseye gitmekle sonuçlanabilirdi ve o buna katlanamazdı, hele de kendisinden nefret eden bir kadınla.

"Öyle misin? Kapıyı kapatmanın nesi yanlış?" Masanın önüne kadar gelmişti ki, kadın hışımla ona doğru yaklaştı ve bıçağını kaldırdı.

"Bilin bakalım bunu nerede buldum?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok," dedi elini uzatırken, ama o alamadan kadın elbisesinin cebine attı.

"Geçtiğimiz üç hafta boyunca bir hayalet tarafından rahatsız edildim," diye açıkladı.

Hmm, ondan bahsediyor olamazdı, çünkü son dört haftadır onun yatağına giriyordu. Elbette bunu o kadar uzun süredir yaptığının farkında olmayabilirdi. Muhtemelen en iyisinin onu zaman dilimi konusunda düzeltmemek olduğuna karar verdi.

"Oh?" diye sordu sıkılmış bir ses tonuyla.

"Mmhmm, görünüşe göre yatağımda benimle birlikte sürünen bir hayalet var. Garip, değil mi?"

"Ben öyle derdim. Hayaletin daha iyi seçenekleri olduğunu düşünebilirsiniz."

Omzuna biraz sert bir tokat attı. "Ow!"

"Güzel! Şimdi bana neden odama geldiğini açıkla!"

Kapının çalınması, yakalanmak üzere olduklarına dair tek uyarıydı. "Saklanın!" diye tısladı.

Kapalı bir odada onunla yalnız kalmak bir seçenek olmadığından, bunu yapmak için çabalamadan önce ona öfkeli bir bakış fırlattı. Ona son bir bakış fırlattıktan sonra hızla masanın etrafından dolaştı ve o kendisini durduramadan masanın altına eğildi.

"Oraya değil!" diye tısladı.

Elizabeth onu görmezden geldi ve masanın altına girdi. Sinirli bir iniltiyle sandalyeye oturdu ve bacaklarını masanın altına çekti. Bu masa gerçekten de büyükmüş, diye düşündü. Uzun boylu bir adamdı ve bacakları masanın altında rahatça duruyordu ve onu zar zor hissedebiliyordu.

Elbette onun orada olduğunu biliyordu. Ondan akan öfkeyi neredeyse hissedebiliyordu. Şu anda etkin bir şekilde kapana kısılmıştı, diye düşündü küçük bir sırıtışla, bu avantajı muhtemelen olması gerekenden daha fazla seviyordu.

"İçeri gel," dedi, çalışıyormuş gibi yaparak. James

içeri girdi. "Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

"Sizin için ne yapabilirim? Bir işletmeyi nasıl yöneteceğinizi öğrenmek için gelin.

emlak?" o şaka yaptım, kıkırdama at
onun kardeşinin dehşete düşmüş bir
ifadeyle.

Varis olan kardeşinin ikinci bir oğul gibi yaşaması onu hep eğlendirmişti. Hiçbir şeyi ciddiye almıyor, bir gün kendisine miras kalacak mülkü nasıl yöneteceğini öğrenmekle kesinlikle ilgilenmiyor ve tüm zamanını kadınlarla, kartlarla ve kesinlikle hiçbir amacı olmadan yaşayarak geçiriyordu. James, Robert'ın peşinden gitmesi gereken hayatı yaşıyordu ama bu onun içinde yoktu. Kendi mülkünü işletmeyi, ter dökmeyi ve elleriyle bir şeyler yaratmayı seviyordu. Topluma ya da ailesine asla uyum sağlayamazdı. Bir kontun oğlu gibi davranmıyordu ve muhtemelen hiçbir zaman da davranmayacaktı. Kendi başına olmayı seviyordu. Sadece bazen bu kadar yalnız olmamayı diliyordu.

James'in rengi soldu. "Yüce Tanrım, hayır! Bunun için birini tutacağım." James'in bunu sanki bir malikâne yöneticisine ihtiyacı varmış gibi söylemesi Robert'ın dikkatini çekti.

"Neler oluyor?" diye sordu temkinli bir şekilde.

James masanın önündeki sandalyeye oturdu ve ayak bileğini dizinin üzerine attı. "Ben evleniyorum."

"Ah?" Anında içini bir korku kapladı.

"Kim?" "Kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Sadece söyle bana."

"Leydi Elizabeth, seni ahmak. Son bir aydır başka kime kur yapıyorum?"

Bölüm 17

Elizabeth kıpırdandı ve dinlemek için açıklığa yaklaştı. Masa o kadar kalındı ki bazı sesleri boğuyordu. Robert'ın bacaklarının arasına girdi ve bekledi. Robert, Elizabeth'in rahatça oturabilmesi için bacaklarını kendiliğinden açtı.

"Elizabeth'e sordun mu?" Robert sordu. Onun vücudundaki gerginliği hissedebiliyordu.

James kıkırdadı. "Hayır, babasına sordum ve o da onayladı. Geriye bir tek hanımefendinin kendisine sormak kaldı."

"Onu seviyor musun?" Robert sordu. Bilmek zorundaydı.

James buna daha çok güldü. "Hayır! Düşünebiliyor musun? Ben metresimi bile sevmiyorum!"

Robert yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Kız tırnaklarını bacaklarına geçiriyordu. James'in bu hareketi fark etmemiş olmasını umarak uzandı ve kadının ellerini bacaklarından nazikçe itti.

"Eğer evet derse, metresini bırakacak mısın?" diye sordu, kendisinden çok onun iyiliği için.

James kıkırdadı. "Çok komik. Andrea'dan vazgeçmek mi? Sen delisin. Onu elde etmek için diğer üç adamı beklemek zorunda kaldım. Hayır, onu yanımda tutacağım."

"Peki ya Elizabeth?" Robert sordu. Elizabeth de bunu merak ediyordu. Bunu yapacağından değil. Yapmayacaktı. James artık onun için bir kardeş gibiydi. Onunla evlenmek çok rahatsız edici olurdu.

Omuz silkti. "Onu bir varis ve yedekle birlikte alacağım elbette. Canım istediğinde yatağımı ısıtması benim için sorun değil. Oldukça güzel olduğunu kabul etmelisiniz."

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Robert. "Ow!" "Sen iyi misin?" James sordu.

Robert parmağını ağzına götürdü. "Kağıt kesiği," diye mırıldandı. Dizi zonklamaya başlamıştı. Kahretsin, çok güçlü bir kızdı.

"Bunlardan nefret ediyorum," dedi James tiksintiyle. "Ben de öyle," dedi sert bir sesle.

"Neden onunla yetindiğini hâlâ anlamıyorum," dedi iğrenmiş bir ses tonuyla. James'in kendisini Elizabeth'in önüne gömmesine ihtiyacı vardı. Bu onu daha sonra bir sürü ayak işinden kurtaracaktı. Öylece oturup James'in bu fingirdek kızla evlenmesine izin vermeyecekti.

Adamı sakatlayacaktı. Onun hakkında böyle konuşmaya cüret mi ediyordu? James umurunda değildi ama Robert'ın onun hakkında hiçbir şey olmamış gibi davranması onu rahatsız ediyordu. Küçük alanda etrafına bakındı. Kahretsin, burada ona yapabileceği hiçbir şey yoktu. Şey, doğru değil, bıçağı vardı ama bu biraz fazlaydı. Tekrar ona baktı ve gülümsedi. Ona karşı takındığı o kendini beğenmiş tavrından vazgeçmesi için yapabileceği bir şey vardı.

Vücudundaki her kas dondu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu sıkıca, masanın altında saklanan fingirdekten korktuğunu itiraf ederek.

James küçük büfeden arkasına baktı. "Bir içki alıyorum. Sen de ister misin?"

"Lütfen!" dedi James'ten çok Elizabeth'e. Elizabeth onun pantolonunu çözmüş ve erkekliğini dışarı çıkarmıştı. Birkaç saniyeliğine gözlerini kapadı ve James'e sessiz bir dua gönderdi.

Tanrım, eğer bıçağını onu çözmek için kullanmazsa hayatını tamamen değiştirmeye yemin etti. Kadın onu okşayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İyi misin?" James onun önüne bir bardak viski koyarken sordu.

"Çok iyi, teşekkür ederim." Bardağı aldı ve yudumladı. Hayatta hiçbir şey onu olayların bu şekilde gelişmesine hazırlayamazdı. James'i burada konuşturmaya devam etmek zorundaydı, aksi takdirde fingirdek durabilirdi ve bunu kesinlikle istemiyordu.

"Anlamıyorum, madem Elizabeth'i güzel buluyorsun, neden Andrea'ya ihtiyacın var?" Konuşmak her zaman bu kadar zor muydu? Hatırlayamıyordu.

James bilerek güldü. "Sanırım malikânende bir keşiş gibi yaşadığın için bunu bilemezsin. Dört küçük kelimeyle açıklayacağım, o ağzını kullanıyor." Göz kırptı ve arkasına yaslandı.

"Gerçekten mi? Bunu hiç yaptırmamıştım." Şimdiye kadar. Elizabeth bu fikrin denemek için yeterince değerli olduğuna karar verdiğinde elleri masayı kavradı. Sıcak, ıslak ağzı ereksiyonunun ucunu çevreledi. Eğer şu anda ölürse, mutlu ve tatmin edici bir hayat yaşadığını dürüstçe söyleyebilirdi.

Bu farklı ve çok heyecan vericiydi. James bundan bahsetmemiş olsaydı bunu yapmayı asla düşünmezdi. Elini kullanmaktan daha kolaydı, yardımcı olduğu için hâlâ kullanıyordu. Bunu bir oyuna dönüştürmeye ve onu çıldırtmak için ağzına ne kadar sokabileceğini görmeye karar verdi. Bu ona ders olmalıydı. Şu anda kendini utandırdığını umuyordu. Ne yazık ki bu aynı zamanda o gece portakal bahçesinde onu çaresiz bırakan o ihtiyacı da uyandırıyordu. Robert'ın eli aşağı indi ve nazikçe yanağını kavrayarak devam etmesi için onu teşvik etti.

James'in konuşmaya devam etmesi gerekiyordu yoksa onu öldürecekti. "Karın da muhtemelen bunu yapardı," dedi, James'in uzun bir açıklama yapacağını umarak, Elizabeth'in bakımının tadını çıkarırken.

Homurdandı. "O konuda iyi şanslar. Elizabeth gibi kadınlar yatakta frijittir. Hiçbir erkek ona sadık kalmak istemez. Hayatının geri kalanını geceliğini çıkarmayı, hatta hareket etmeyi bile reddeden bir kadınla yatarak geçirdiğini hayal edebiliyor musun? Tanrım, çok sıkıcı. Orada öylece yatar, işinizi bitirip odanıza gitmenizi bekler. Hayır, teşekkürler. Metreslerim, fahişelerim ve sevgililerim bende kalsın."

Büyük bir çabayla konuştu. "Tekrar soruyorum, neden Elizabeth'le evlendiniz? Küçük bir mülkü olduğunu biliyorum ama dışarıda daha fazla parası ve toprağı olan başka varisler de var."

James başını salladı. "Hayır, ondan hoşlanıyorum. O iyi bir kız. Çok güzel, ama beni boynuzlaması konusunda endişelenmeme gerek olduğunu sanmıyorum. O çok iyi biri. Ayrıca, küçük mülkle ilgili hikâyenin saçmalık olduğunu düşünüyorum."

"Hiç parası olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu onun yanağını okşarken. Kadının işini kolaylaştırmak için kendini sandalyeye bıraktı.

Harikaydı.

"Hayır, aslında tam tersini düşünüyorum. Sen iyi misin?" James aniden sordu.

Başı bir elinin üzerinde dururken diğer eli ona dokunuyordu. Yığılmış görünüyordu. "Biraz başım ağrıyor, neden?"

"Biraz terliyor ve nefes nefese kalıyorsun," dedi James, eliyle onu işaret ederek.

Çok yaklaşımtı, inanılmaz derecede yaklaşımtı. Çıkardığı seslere engel olabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

James'in odada olmasından memnunum.

"Babamla konuştun mu? Bunu yapmalısın. O daha fazla bilgiye sahip olacaktır." Kelimeler ağzından hızla döküldü. James'in gitmesi gerekiyordu. Hemen.

James ayağa fırladı. "Bu iyi bir fikir." Kapıya doğru yürüdü. "Biraz uyu dostum. Berbat görünüyorsun." Bununla birlikte gitti.

Robert masadan geriye doğru itti ve küçük kızını da yanında getirdi. Görmeliydi, görmesi gerekiyordu. Güzel inci elbisesi içinde onu ağzına alan Elizabeth'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Başını geriye attı, gözlerini ondan hiç ayırmadı ve yüksek sesle inledi.

Ona çok ihtiyacı vardı. Sızlanmaya ve onun önünde kaymaya başladı. Bacaklarının arasındaki yer onun için ağrıyordu.

"Yeter!" Adam kadının ağzından çekildi.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordu adam onu ayağa kaldırırken. Bir koluyla evrakları ve defterleri yere süpürdü. Saniyeler içinde onu bacaklarını açarak masanın kenarına oturttu. Dirseklerine dayanana kadar arkasına yaslandı. Robert eteklerini beline kadar itti.

Bakışları bacaklarının tepesine kaydı ve uzun ve yüksek bir sesle inledi. Koyu renk bukleleri çoktan uyarılmışlığıyla kayganlaşmıştı. Sandalyeye oturdu ve onu masaya doğru çekerek yemeğine hazırlandı.

"Robert?" Sesi ihtiyaç ve utançla titriyordu.

Ellerini kadının kalçalarına koydu ve bacaklarını nazikçe birbirinden ayırdı. "Şşşt," dedi güzel, dolgun, pembe kıvrımlara bakarken. "Bunu hep yapmak istemişimdir," dedi boğuk bir fısıltıyla.

Elizabeth onun ses tonundan tedirgin olarak daha da eğildi. Robert'ın başının bacaklarının arasına düşmesini izlerken gözleri şok içinde açıldı. "Nesin sen.....oh benim...." Robert'ın sıcak, ıslak dilinin ucunun yarığının dikişini izlediğini hissettiğinde gözleri zevkle başının içinde geriye yuvarlandı. Dirseklerinin üzerine düştü.

"Mmmm," diye homurdandı Robert, dilini küçük sert yumrunun üzerinde gezdirirken, daha iyi bir tat aldığı merkezine doğru. Bu şimdiye kadar yaşadığı tüm fantezilerden daha iyiydi. Dilini göbeğinin etrafında gezdirdi ve sonra içine daldırdı. Birkaç saniye içinde Elizabeth ıslak yarığını ağzına dayayıp serbest kalmak için çıldırırken daha fazla sıvıyla ödüllendirildi.

Parmakları saçlarının arasından geçerek onu bacaklarının arasında tutsak etti. Başparmağı kıvrımlarının arasındaki küçük, şişmiş çıkıntıyı ovarken dilini daha da içine kaydırды. Onun altında çırpınırken inlemeleri çılgınca bir hal aldı.

Gözlerini kapatmak ve o anda boşalmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Bir dakika içinde, kendi kendine söz verdi. Onu sınırın ötesine iterken hareketleri daha acil hale geldi, şimdi onun için çaresizdi. Kadının inlemeleri ve pantolonu onu aklından çıkarıyordu.

Kapının kilitli olmadığını ve her an yakalanabileceklerini bilmek bile onu durdurmayacaktı. Bir aydan uzun bir süredir vücudu acı verici bir kargaşa içindeydi ve onunla tekrar birlikte olmak için yanıp tutuşuyordu. Gece gündüz onu avlama, duvara yaslama ve onu alma dürtüsüyle savaşmak zorundaydı. Her gün bununla savaştı. Onu kollarında tuttuğu geceler en kötüsüydü, ama bir şekilde kendisine sadece ona sarılma hediyesini vermeyi başardı.

Artık umurunda değildi. Ona sahip olmak zorundaydı. Bu dünyada onu tekrar elde etmesini engelleyecek hiçbir şey yoktu. Bu evdeki bütün uşakların onu yırtması gerekecekti.

ve o zaman bile ona geri dönmek için savaşıacaktı. Şu anda portakal bahçesindeki küçük kızına geri dönmüştü ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Elini ağzına götürdü ve onun adını haykırdı. Robert'ın boğazından, güzel dudaklarından dökülen adının sesiyle yüksek sesli bir inilti koptu. Orgazmı hâlâ vücudunu yırtarken, ayağa kalktı ve zonklayan duvarlarını geçerek kendini içeri itti ve çok uzun sürmeyeceğini bilerek itmeye başladı.

Gözleri açlıkla birbirine kilitlendi. Robert şehvetli bir hareketle Elizabeth'in dudaklarındaki son uyarılma damlasını da yaladı. Elizabeth kendini, bacakları ve kolları ona sarılmış bir şekilde oturana kadar kendini yukarı iterek karşılık verirken buldu.

Robert hiç vakit kaybetmeden kollarını ona doladı ve aç bir öpücükle ağzını onun ağzına bıraktı. Elleri yukarı kaydı ve Robert'ın öpücüğüne karşılık verirken onun saçlarını yumruk yaptı.

O gecenin anısı onun hakkını vermiyordu. Onun için çok ıslak ve ateşliydi, inanılmaz derecede sıkı olduğundan bahsetmiyorum bile. Burası cennet gibiydi. Onun etrafında zonklamaya başladığını hissedebiliyordu. Ağzı boğazına doğru hareket ederken hızını artırdı, tenini öptü ve yaladı, inlemesine bayıldı.

Adını haykırırken başını çevirip yüzünü onun omzuna gömdü. Bu ve onun sıcak, ıslak ve dayanılmaz derecede sıkı kılıfının sikini sağma hissi onu çıldırtmaya yetti, ama dudaklarındaki isim onun sonunu getirdi "Minx! Tanrım, Elizabeth!" diye yüksek sesle inledi.

Bölüm 18

Bitkin bir halde ve bacaklarının onu daha fazla taşıyacağından emin olmadan, onu da yanına alarak sandalyede geriye doğru çöktü. Bir koluyla onu tuttu. Diğeriyile de sevişmelerinin kokusunu silmek için arkaya uzandı ve bir pencere açtı.

Elizabeth yüzünü onun boynuna gömüp gömleğini küçük yumruklarıyla sıkıca kavrarken başını arkaya yasladı ve ikisi de nefes nefese kaldı. İkisinden birinin hareket edebilmesi ya da konuşabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Robert gözlerini sıkıca kapattı ve başının üstüne bir öpücük kondurdu. Yine her şeyi berbat etmişti. Daha önce hiç bir kadının içinde işini bitirmek istememişti. Çocuk yapmamayı garantilemek için kılıf kullanmadan ve çekilmeden hiçbir kadının içine girmemişti. Bu, hiçbir önlem almadan Elizabeth'in içine üçüncü kez girişiydi.

Portakal bahçesindeki o geceden bu yana beş hafta geçmişti. Onun çocuğunu mu taşıyordu? Ona söylemiş olabilir miydi? Alnına bir öpücük kondururken gözlerini daha da sıktı. Bu konudan ne kadar kaçınmak istese de, bilmek zorundaydı. Elizabeth akıllı bir kadındı. Eğer çocuklarını taşıyor olsaydı, ona söylerdi. Kesinlikle söylerdi. Ondan nefret etse bile, ona söylerdi, değil mi? Öfke yüzeye çıkmadan önce onu bastırdı.

Cevabı zaten biliyor olsa bile en azından sorması gerekiyordu. Onun çocuğunu taşımıyordu. Muhtemelen bu sefer de çocuk sahibi olması için yeterli olmayacaktı. Bu bir hataydı, zevkli bir hataydı ama yine de bir hataydı. Bir daha olmayacaktı, olamazdı. Adam yakında ülkeden ayrılıyordu ve kadın da kuzeyde bir yerde bir malikâneye gidiyordu. Bundan sonra muhtemelen birbirlerini bir daha hiç görmeyeceklerdi. Bu düşünce adamın kollarını kadının etrafında sıkılaştırdı.

Elizabeth derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Onu bu şekilde hatırlamak istiyordu, onu tutuşunu, ona dokunuşunu, ona dünyadaki en değerli şeymiş gibi bakışını. Tüm o çocukluk anılarının artık bir önemi yoktu. Onu sıkıca tutan ve portakal bahçesinde şefkatle öpen adamı hatırlamaya ihtiyacı vardı.

Çocukları babasını sorduğunda, ona iyi şeyler söyleyebilmek istiyordu. Çocukları mı? Kendini durduramadan onun boynuna sarılıp usulca hıçkırdı. Hamile olduğunu nihayet ne zaman kabul etmişti?

Ona söylemesi gerektiğini fark etti ama nasıl? Sevişmişlerdi ama erkeklerin kalpleri işe karışmadan da seks yapabildiklerini biliyordu. Robert'ın ondan nefret ettiğini de kuşkusuz biliyordu. Bunu her zaman biliyordu ve bu aptalca hatalar hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ona söylediğinde kendisinden daha çok nefret edeceğini de biliyordu, çünkü doğru olanı yapacaktı.

Ne kadar kötü bir çocuk olursa olsun, artık hiç şüphesiz onurlu bir adamdı. Onunla evlenecek ve hayatlarının geri kalanında, kendisini sevgisiz bir evliliğe hapsettiği için ona kızacaktı. Derinden değer verdiği bir adamla yaşamak zorunda kalacak ve onun özgürlüğünü, seçimini çaldığını bilecekti. Kendinden nefret edecekti. Bunu anlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Keşke onun kendisi hakkında ne hissettiğini anlayabilseydi ve kendisinden gerçekten nefret ettiğini keşfederse, o zaman çocuklarını korumak için ne yapması gerekiyorsa yapardı. Ona söyleyecek ve sevgisiz bir evliliğin sonuçlarına katlanacaktı. Sadece ona nasıl söyleyeceğini bulmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Ona şimdi söylemeliydi, bunun farkındaydı ama o sadece.....

Korkmuştu, gerçekten dehşete düşmüştü.

Ya Robert doğru şeyi yapmak için kendini zorlayamazsa? Ya ona olan nefreti çok güçlüyse? Ya onu sevmeyen bir adamla evlenmeye devam edemezse? Bu durumda çok fazla "eğer" vardı ve bu, ona güvenebileceği birinin olmasını diletliyordu ama kimse yoktu.

Annesi küplere binerdi. Büyük ihtimalle ailelerine utanç getirdiği için ona sırtını dönerdi. Mahvolmuştu, bekârdı ve hamileydi. Annesi babasına söyleyecek, o da ya Robert'ı vuracak ya da onu kendisiyle evlenmeye zorlayacaktı ve bu işin bu şekilde halledilmesini istemiyordu. Hemen Mary'ye gidip durumu ona anlatmayı çok istiyordu ama bu da aynı trajik şekilde sonuçlanacaktı. Sadece Robert'ı vuran muhtemelen babası değil Anthony olacaktı.

Belki de bunu iyice düşünmek ve bir çocuk taşıdığından emin olmak en iyisi olacaktı. Daha önce hiç hamile kalmamıştı ve ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Soracak kimsesi de yoktu. Bu son düşünce midesini bulandırdı. Hâlâ birbirlerine sıkı sıkıya bağlı olduklarını fark ederek dikkatle adamın üzerinden indi. Adam onu bırakmakta tereddüt ediyor gibiydi ama hafif bir duraksamadan sonra bıraktı.

Tek kelime etmeden ikisi de ayağa kalktı ve kıyafetlerini düzeltti. Robert parmaklarını saçlarında gezdirdi, onu bir kez daha kollarına almanın bir hatırlatıcısı olarak olduğu gibi kalmasını tercih etmesine rağmen düzeltmeye çalıştı.

Elizabeth boğazını temizledi. "Yukarı çıkıp çaydan önce kendime çeki düzen vermeliyim."

Robert gözlerini kaçırmadan önce kısa bir süre onunla göz göze geldi. "Elizabeth?"

"Evet?" Eteklerini düzeltmekten başını kaldırmadı, yıkılıp hazır olmadan önce ona söylemekten çok korkuyordu.

Sessiz ve sert bir sesle, "Portakal bahçesindeki geceden beri dersleriniz geldi mi?" diye sordu.

Yanaklarına yoğun bir sıcaklık doldu. Ŗaşırtıcı bir şekilde utanarak değil, korkarak ondan uzaklaştı. Eğer öğrenirse ne yapardı? Elini karnına götürmemek için kendini zor tuttu. Adam onun bekâretini almıştı ve karnındaki de onun çocuğuydu. Teknik olarak artık ona ait olduğunu fark etti. Bu fikir karşısında içinde öfke yükseldi. Ona ya da başka bir erkeğe ait olmayacağına isyankâr bir şekilde karar verdi. Bir adamın malı olmayı, her şey için yalvarıp yakarmak zorunda kalmayı reddediyordu. Onu sevse bile sevmeyen bir adamla evlenmek istemiyordu.

"Bu senin için bile kaba bir soru," dedi kızgınlıkla, soruya bildiği tek yolla cevap vermekten kaçınarak.

Robert'ın gözleri ona dikildi. Çocukken yaramazlık yaparken yakalandığında yaptığı gibi soruya cevap vermekten kaçınmıştı. Ama bu çok saçmaydı. Hamile olsaydı ona söylerdi. O akıllı bir kadındı. Evlilik dışı bir çocuk sahibi olmanın sonuçlarını biliyordu. Dışlanacaktı ve çocuk hayatının geri kalanında bu utancın yükünü taşıyacaktı. Unless....

Bakışları kapalı kapıya yöneldi. Çocuğuna bir baba vermek için James'le evlenmeyi mi planlıyordu? Çenesindeki kaslar baskı altında yanana kadar dişlerini sıktı.

"Çocuğumu mu taşıyorsun?" diye ısırđı ve kadının oynadığı oyuna son vermeye karar verdi.

"Hayır." İçindeki isyankâr duyguları dizginlemeye çalışırken, "Çocuğumu taşıyorum," diye düşündü. Yalan söyleyebilmesinin tek yolu buydu. Herkes onun berbat bir yalancı olduğunu biliyordu, bazen de

Eğer cevabı farklı bir şekilde düşünürse yalan söyleyebilirdi. Aşktan başka bir şey için evlenme fikrinden ne kadar nefret etse de, onu tuzağa düşürme fikrinden de o kadar nefret ediyordu. Ona bunu yapamayacak kadar çok değer veriyordu ve onu incitmek istemiyordu. Sadece ondan nefret etmeden bunu ona nasıl söyleyeceğini bulmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Tek bir şey açıktı, başka biri hamile olduğunu anlamadan ve ona nasıl söyleyeceği kararını elinden almadan önce gitmesi gerekiyordu.

Robert bir süre daha onun yüz ifadesini inceledi. Kötü bir yalancıydı, o kadarını hatırlıyordu. Bunu anlayabileceğini umuyordu ama anlayamadı. Derin bir iç çekti. "Dinle, biz.....yapmam gerekeni yapmadım ve belki de..." devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Bugün yaptıklarımızın sonucunda bir çocuk olabilir. Bir ay içinde bunu öğrenmeliyiz."

Gözleri dehşet içinde açıldı. "Burada olmayacağım, Robert. Hafta sonuna kadar ayrılıyorum."

Başını iki yana salladı. "Hayır, biz emin olana kadar kalıyorsun." Eliyle masayı işaret etti. "Ve kesinlikle bunu bir daha yapmayacağız." Son kısım ona acı vermiş gibiydi ama muhtemelen en iyisinin bu olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Elizabeth ellerini sıkıca kalçalarının üzerine koydu. "Hayır, ben gidiyorum. Eğer bu yüzden başıma bir şey gelirse sana yazarım," dedi ve bunu yapmanın korkakça bir yol olduğunu fark etti. Ömür boyu onunla kapana kısıldığını öğrendiğinde adamın gözlerindeki dehşeti görmek için orada olmamayı tercih ederdi.

"Hayır, sen kalıyorsun," dedi kararlılıkla. Tam olarak anlayamadığı bir nedenden dolayı onunla iletişime geçeceğine güvenmiyordu. Ayrıca, onun gitmesine de hazır değildi, henüz değil.

Gözlerini kapadı ve devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Robert, ben gidiyorum. Gitmek için haftalardır bekliyorum ve bunu daha fazla ertelemeyi reddediyorum."

"Kalacaksın," diye emretti. "Ayrıca, baban yakın zamanda ayrılmana izin verecek gibi görünmüyor. Görünüşe göre senin için planları var," diye tersledi, kızının James'le evleneceği düşüncesiyle öfkesi bir kez daha yükselmişti.

"Bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip değilsin!"

Ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Kalacaksın!" "Ben gidiyorum!" diye bağırdı.

"Cehennemliksin! Bütün bu karmaşayı çözene kadar burada kalacaksın. Bu iş bittiğinde, ailemden uzak durabilirsin!" Aralarında sadece birkaç santim mesafe kalana kadar bir adım daha attı. Ellerini göğsüne bastırdı ve onu itti ama adam yerinden kıpırdamadı.

"İstediğim kişinin yanına giderim ve kiminle evlendiğim sizi ilgilendirmez. Eğer James'le evlenmeyi seçersem, bu da seni ilgilendirmez!" James'le evlenmek gibi bir planı kesinlikle yoktu ama şu anda onun yüzüne vurulabilecek en iyi şey bu gibi görünüyordu.

Adam ona ters ters baktı. Belki de çok ileri gitmişti çünkü şu anda onun kırmızı gördüğünden oldukça emindi.

"Kardeşimle asla evlenemeyeceksin," dedi alçak ve sert bir ses tonuyla. "Eğer denersen, seni ilk kimin doğurduğunu herkesin öğrenmesini sağlarım. Onlara beni nasıl bedenine ve ruhuna aldığını anlatırım."

Yüzüne sert bir tokat atarak sözünü kesti. Ses, normalde sessiz olan kütüphanede yoğun görünüyordu. Bu sefer onu geri ittiğinde adam hareket etti.

"Senden nefret ediyorum!" diye haykırdı sıkılmış dişlerinin arasından, gözlerinden akan yaşları çılgınca silerken

Yanakları. Elini cebine soktu ve bıçağını çıkardı. Adam elinden alamadan bıçağı açık pencereden dışarı fırlattı. "Benden uzak dur yoksa Tanrı yardımcım olsun, sana bunu ödetirim," diye haykırdı odadan kaçmadan önce.

Bir elini midesine bastırarak, odasına ulaşmasına yetecek kadar sakinleşmesi için yalvarırken, yanlarından geçerken hizmetçilerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek üst kata koştu. Odasına girer girmez midesiyle olan savaşını kaybetti. Odanın öbür ucuna koştu, elbise asmakta olan Jane'in yanından geçti ve lazımlığı kaptı. Midesinin içindekileri bir kez daha kaybetti, kendini durduramadı ve bunu yaparken odasındaki hizmetçinin kaderini pekâlâ belirleyebileceğini biliyordu.

Bölüm 19

Robert defterleri yerden aldı ve masanın üzerine fırlattı. Elleri saçlarının arasından geçirdi ve birisini, herhangi birisini yumruklamayı diledi.

Buna dayanamıyordu. Dünyada istememesi gereken tek kadın, onsuz yaşayamayacağını keşfettiği tek kadındı. Kadın onun için bir saplantı haline geliyordu ve bu konuda bir şey yapabilecek gücü yoktu.

Yarım saat sonra bile, bir parçasının ona çocuğunu taşıdığını söyleyeceğini umduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Hamile olmadığını öğrendiğinde, bir parçasının hiç olmamış bir çocuk için öldüğünü hissetmişti.

Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca hayatını bir plana göre yaşamıştı ve şu ana kadar her şey yolunda gidiyordu. Bu süre, hayatının geri kalanında sevdiği şeyi yapabilmesi için mal varlığını ve yatırımlarını geliştirmesi içindi. Burada durup öfkelenmek yerine, kadının planlarına müdahale etmediği için rahatlamalıydı.

İhtiyacı olan şey bir metres edinmekti. Hayatına müdahale etmeyecek ve rahatlamaya ihtiyacı olduğunda yanında olacak birine ihtiyacı vardı. İsteddiği buydu, kontrolünü kaybetmesine neden olmayacak biri. Sıcak bir vücudu olduğu ve yerini bildiği sürece güzel olması umurunda bile değildi. Kimin müsait olduğunu görmek için kardeşiyle daha sonra konuşacaktı.

Başka bir kadınla birlikte olma düşüncesiyle midesinin aniden sıkışmasını görmezden geldi. Bu işler böyleydi. Onun konumundaki erkeklerin sevgilileri ve metresleri olurdu. Onun bile

Babası metres tutardı ve karısını önemserdi. Tanıdığı her erkek bunu yapardı. Artık onun da yapmasının zamanı gelmişti.

Bu kararla birlikte masaya geri oturdu, kendinden nefret ediyordu çünkü bunu asla yapamayacağını biliyordu. Onun nesi vardı ki? Bunu neden yapamadığını merak etmesine gerçekten gerek yoktu. Bu sadece ıstırabını daha da kötüleştiriyordu.

Kapıdaki hafif bir çizik onu iç kargaşasından kopardı. "Girin," diye bağırdı.

Annesinin hizmetçisi Marie içeri girdi ve kapıyı hemen arkasından kapattı. Odaya girdi, parmaklarını oynatıyor ve endişeyle etrafına bakınıyordu.

"Ne oldu?" diye kibarca sormak için kendini zorladı. Bu kadını korkutup kaçırmak akıllıca olmazdı. Annesi bu kadını dedikodu toplama yeteneği için yanında tutuyordu. O en iyisiydi. Bulamayacağı hiçbir şey yoktu, bu yüzden Robert son bir aydır Elizabeth'le ilgili her şeyi doğrudan kendisine anlatması için ona yüklü bir para ödüyordu.

Geçen ay boyunca Elizabeth'in görüştüğü tüm erkekleri ve evden çıktığında neler yaptığını öğrenmişti. Ayrıca oldukça ilginç bir bilgi de öğrenmişti; Elizabeth son iki haftadır sabahları hizmetçisini kovuyordu. İlk başta onun kendisiyle yattığını bildiğini ve itibarını korumaya çalıştığını düşünmüştü ama bu sabaha kadar onun gece ziyaretlerinden haberdar olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti. Bu onu hâlâ şaşırtıyordu.

"Efendim, elimde ilginç bulabileceğinizi düşündüğüm bir şey var," dedi ve önce kapıya, sonra da açık pencereye gergin bir bakış daha attı. "Sakıncası yoksa, efendim, şu pencereyi kapatmak en iyisi olabilir."

Kendini sabırlı olmaya zorlayarak pencereyi kapattı. Kadın gergindi ve onu korkutup kaçırmak istemiyordu. Masanın önündeki sandalyeyi işaret etti ama kadın ayakta durmaya devam etti.

"Ne oldu Marie?" diye sordu.

Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Sana gerçekten önemli bir şey getirirsem bana fazladan bir şilin vereceğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" diye hatırlattı akıllıca.

"Evet, bu fazladan bir şiline degecek bir şey mi?" Sesi soğukkanlı ve sakindi.

"Oh, sanırım öyle, efendim." Tekrar kapıya doğru bir bakış daha fırlattı.

Cebinden madeni parayı çıkarıp ona uzatırken içini çekti ve bunun işi hızlandıracağını umdu. Kadın parayı aldı ve yerine koymadan önce kısa bir süre gülümsedi.

"Eee?" diye sordu, sabrının bir kez daha tükendiğini hissederek.

Boğazını nazikçe temizledi, belli ki o an için hazırlanıyordu. Bir kaşını kaldırarak sessizce ona bu dramının gereksiz olduğunu söyledi. Akıllı kız bunu anladı.

"Leydi Elizabeth normalden daha geç yatıyor," diye anons etti.

Bunun için mi bir şilin ödedi? "Bana söylemek istediğin önemli haber bu muydu? Belli ki sen ve ben önem konusunda farklı düşünüyoruz, hayatım."

Başını iki yana salladı. "Bu yüzden sabah Jane'i kovdu."

Ona ters ters baktı. Devam etmeden önce sinirle dudaklarını yaladı. "Ayrıca artık sabahları çayını içmiyor. Aslında çayını el değmeden kapısının önüne koyuyor,

Bu sabah hariç." Kaşları daha da çatıldı. "Ayrıca çay sırasında çaydan uzakta oturuyor ve limonata istiyor."

Robert devam etmesi için sabırsız bir el salladı, bunun bir yere varacağını umuyordu. "İştahı da yok oldu. Artık sadece yemek seçiyor."

Geçtiğimiz iki hafta boyunca bunu hiç kaçırmamıştı. Geçmişte birlikte yemek yedikleri birkaç seferde iştahı yerindeydi ama son iki haftadır onu yemek odasında gördüğü bir ya da iki seferde tabağındaki yemeği itip kakıyordu. Mutsuz muydu? Hasta mıydı? Bir şeye mi üzülmüştü? Onu düşünmekle o kadar meşguldü ki, onun gibi zor zamanlar geçiriyor olabilir miydi?

Bunu ummak için çok fazla sebep vardı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu, bir hizmetçi tarafından kandırıldığı için kendine kızarak. Normalde para söz konusu olduğunda akıllı davranır ve kolay kolay elden çıkarmazdı.

"Leydi Elizabeth son iki haftadır hasta," derken başını salladı ve gülümsemekten kendini alamadı.

Dondu kaldı. Elbette o değildi.....

"Ve derslerini kaçırdı."

Vücudundaki her kas dondu. "Emin misin?"

"Evet, efendim. Hizmetçisi Jane'e benden başka kimseye söylememesi için bir şilin vermek zorunda kaldım." Kadın sessizce boğazını temizledi. Robert otomatik olarak parayı çıkardı ve ona uzattı. "Ayrıca, kısa bir süre önce Leydi Elizabeth odasına kaçtı ve hastalandı."

Elleri masanın kenarını eklemleri beyazlaşana kadar sıkıca kavradı. "O..... sizce öyle mi....."

Marie başıyla onayladı. "Kesinlikle hamile efendim."

Leydi Norwood, James ve Lord Dumford'a, "İkinizi de çay içmeye davet etmek çok güzel," dedi.

Lord Dumford genç adamın davetsiz gelişinden kesinlikle hoşnut görünmezken, James memnuniyetle, "Teşekkür ederim leydim," dedi. En azından Elizabeth için, adamın bugün bir kez daha onu istemeye geldiğı açıktı.

Çalışma odasındaki olaydan sonra, midesinin bulanmasından bahsetmiyorum bile, Lord Dumford ve onun Tanrı ve bir koca edinmesi gerektiğı üzerine yarım saatlik bir vaazdan oluşacağına şüphe olmayan teklifiyle uğraşacak durumda değildi. Annesini mutlu etmek istiyorsa onu geri çevirmek ne yazık ki bir seçenek değildi. Başını sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş olduğunu bildiğinden, tek seçeneğinin onu aya davet etmek olduğuna karar verdi ve James'i çoktan onu beklerken buldu.

"Leydi Elizabeth, acaba bahçede bir yürüyüş yapma onurunu bana bahşeder misiniz?" James sordu.

Elizabeth inlememek için kendini zor tuttu. Bundan mümkün olduğunca uzun süre kaçınmayı umuyordu. Küçük bir kızken, dünyadaki hiçbir şey onu James'le evlenme ihtimalinden daha fazla mutlu edemezdi. Kütüphanede kulak misafiri olduğu konuşma kararını en ufak bir şekilde etkilememiştir. James'le asla evlenemezdi.

Robert'a umutsuzca aşıkken değil.

Lord Dumford neredeyse umutsuzca, "Ah, Leydi Elizabeth, sanırım bana bahçede bir yürüyüş sözü vermiştiniz," dedi.

Adam gerçekten de kadının ilk soran erkeğı evet diyeceğini mi düşünmüştü? Her iki adama da evet demeye kesinlikle niyeti yoktu. Aslında, eğer başarabilseydi, olduğu yerde kıpırdamadan oturmayı çok isterdi çünkü şu anda hem başı hem de midesi dönüyordu.

"Bir fincan daha alabilir miyim canım?" diye sordu babası, kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Lord Norwood da oldukça memnun görünerek, "Benim için de," dedi. Şüphesiz her iki adam da ailelerinin birleşmesine yol açacak bir duyuru olacağını düşündükleri şeye tanık olmak için buradaydı. Herkes onun James'e olan çocukluk aşkının farkında olduğu için, muhtemelen onun teklifini memnuniyetle kabul edeceğini düşünmüşlerdi.

Odadaki herkesi hayal kırıklığına uğratmak üzere olduğunu bilmek bile onu kararından vazgeçiremedi. Her iki adama da hayır diyecekti. Annesi, her ikisi de en iyi tercihleri olduğu için erkeklerden birini kabul etmesi için tartışacaktı ama büyük olasılıkla Elizabeth'in James'in teklifini kabul etmesi için en çok o baskı yapacaktı. Babası tartışacak, yalvaracak ve sonra James'le evlenmesini talep edecekti. James'in ailesi, onları sevdiği için istemeden de olsa kendisini suçlu hissetmesine neden olacaktı. Bu evliliğin gerçekleşmesinin, ailelerini resmen birleştirmesinin herkesi ne kadar mutlu edeceğini biliyordu ama bunu yapamazdı.

Sevmediği bir adamla evlenemezdi ve sevdiği adamla da evlenemezdi. Robert şu anda ona biraz tahammül edebilirdi ama çocuğunu taşıdığını öğrendiğinde ondan nefret edecekti. Ama ona söylemesi gerekiyordu. Ne kadar korkmuş olsa da bunu tek başına yapamazdı. Bebekleri bir piç olarak etiketlenmekten daha iyisini hak ediyordu ve şu anda bunu tek başına yapmaya devam etmekten korkuyordu.

James ayağa kalktı ve beklentiyle ona elini uzattı. "Benimle bahçede yürürseniz onur duyarım, Leydi Elizabeth," dedi James yeterince çekici bir şekilde, her iki ebeveyninden de gülümsemeler ve Lord Dumford'dan onaylamayan bir kaş çatma kazandı.

Sadece bu işi bitirmek için kabul etmek üzere ağzını açtı, böylece günün geri kalanında odasına çekilip yatabilecekti.

Lord Dumford ayağa fırladığında yere düştü.

"Üzgünüm ama ısrar etmek zorundayım. Leydi Elizabeth önce bana bir yürüyüş sözü verdi," dedi kararlı bir şekilde. Yalan söylediğini biliyordu ama bunu odadakilere duyurmak ve annesinin evinde ona hakaret etmek olmazdı.

James bir yüzük çıkarırken gülümsemesi zoraki görünüyordu.

Hayır, burada tanıklarla olmaz.

James dikkatini Elizabeth'e çevirerek, "Sanırım Leydi Elizabeth'e burada da bahçede olduğu kadar kolay sorabilirim," dedi.

"Şimdi buraya bakın, efendim!" Lord Dumford öfkeyle şöyle dedi. "Elizabeth, benimle evlenme şerefine nail olur musun?"

Karın mı?" diye sordu, Lord Dumford adab-ı muaşeret hakkında saçmalarken kırmızısının üç farklı tonuna büründü.

Annesi ve Leydi Bradford nefes nefese kalıp ellerini göğüslerine bastırırken, babası ve Lord Bradford kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediler. Lord Dumford kesinlikle mutsuz görünüyordu.

"Evet, Leydi Elizabeth," dedi James bilmiş bilmiş sırıtarak, "benimle evlenir misiniz?"

Onunla özel olarak konuşmak için ağzını açtığı anda beklenmedik biri onun yerine cevap verdi.

"Üzgünüm kardeşim ama korkarım Leydi Elizabeth teklifinizi kabul edemeyecek."

Robert'a doğru en son bakan Elizabeth oldu. Midesini sakinleştirmek için çok ihtiyaç duyduğu nefesi aldıktan sonra başını çevirdi ve kaşlarını çattı.

Robert, küçük balo salonunun hemen içinde öyle ölümcül bir kararlılıkla duruyordu ki, kadının içini bir endişe kaplamadan edemedi. Arkasında neredeyse sinmiş gibi duran iki adam dikkatini çekti. Biri açıkça

Biri bakan, diğeri ise taşıdığı küçük siyah çantaya bakılırsa kolaylıkla cerrah olabilirdi.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu babası. Çok istediğı nişanın bozulmasından dolayı üzgün olduğuna şüphe yoktu.

Robert babasına, "Üzgünüm Lordum," dedi ama kızgın zümrüt gözleri ona odaklanmıştı, "ama Leydi Elizabeth bugün benimle evlenmeyi kabul etti bile."

Bölüm 20

O biliyordu!

Elizabeth kendini sakın kalmaya zorladı, bundan kurtulmasının tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı ve orada oturup midesindekileri bir kez daha kaybetmemeye çalışırken, bundan kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışacak ya da bir mucize için dua edecekti, muhtemelen her ikisi de.

James iyi huylu bir şekilde kıkırdadı. "İyi bir şakayı ne kadar takdir etsem de Robert, korkarım Elizabeth'in kabulünü bölüyorsun."

Lord Dumford öfkeyle, "Kesinlikle kabul etmek üzere değildi," dedi.

Robert bakışlarını yaşlı adama çevirdi ve sessiz, kontrollü bir sesle, "Git. Şimdi." Alçak sesle konuşuyordu ama tehdidi açıktı.

Lord Dumford'un yutkundluğu fark ediliyordu. Robert'a dik dik bakarken bile hızlı adımlarla odadan çıkmadan önce bir adım geri çekilip Robert'ın ulaşamayacağı bir yere gitti.

"Ciddi olamazsınız," dedi James, oturmaya devam eden tek kişi olan Elizabeth'i göstererek, "Birbirinizden nefret ediyorsunuz."

Robert bir an için ona baktı. Portakal bahçesinde kendisiyle sevişen nazik, tatlı yabancıyı bir an olsun görebilmeyi umuyordu ama o yoktu. Daha önce hiç kimsenin gözlerinin bu kadar soğuk baktığını görmemişti. Bunun kendi yüzünden olduğu gerçeği, ağlamak ve ondan af dilemek istemesine neden oldu. Onu incitmek istememişti.

"Birbirimiz hakkında ne hissettiğimiz önemli değil. Bugün evleneceğiz. Şimdi," dedi ve katlanmış bir parşömen parçası çıkardı. Odadaki herkesin öfke ve inançsızlık ifadelerinden ne demek istediğini anladıkları çok açıktı. Robert acil bir evlilik için özel bir ruhsat almıştı ve bu da büyük olasılıkla bir skandala yol açacaktı.

Elizabeth dehşet içinde midesinin döndüğünü hissetti. Adam ciddiydi. Onunla bu şekilde evlenemezdi, yapamazdı. Ona bebek konusunu açıklamayı ve bir tür anlaşmaya varmayı ummuştu. Bunun evlilikle sonuçlanmayacağına inanacak kadar aptal değildi ama daha dostane şartlarda bir şeyler olmasını ummuştu. Kendisinden nefret eden bir adam tarafından evliliğe zorlanmak istemiyordu. Bunu ona söylemek için ağzını açtığında midesi guruldadı. Bir elini ağzının üzerine kapatarak neredeyse oturduğu yerden sıçradı ve piyanonun yanındaki büyük saksı bitkisine zar zor yetişti.

Robert, Elizabeth'in aldatmacasını bir kez daha kanıtlamasını izlerken ellerini iki yanında sıkıca kenetledi. Artık onun çocuğunu taşıdığına dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Onu izlerken ailelerinin ve odada oyalanan hizmetçilerin şaşkın bakışlarını görmezden geldi. Kimsenin ona yardım etmek için kıpırdamadığı gerçeği gözünden kaçmamıştı. Herkes Elizabeth'e yardım etmek şöyle dursun, ona bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkın görünüyordu.

Ona ne kadar kızgın olsa da, acı çektiğini görmeye dayanamıyordu. Leydi Norwood ve annesinin nefeslerini kesen bir küfür savurarak ona doğru yürüdü. Yanında diz çökerek, işini bitirdiğinde sırtını nazikçe ovdu. Arkasında fısıltıyla yapılan yüksek sesli konuşmaları duymazdan geldi ve nefes alışını sakinleştirmeye çalışan Elizabeth'e odaklandı.

Dokunuşunun altında vücudunun titrediğini hissedebiliyordu. Korktuğunu fark etti. Onu tanıdığından beri ilk kez korkmuştu. Basit bir gerçek olmasaydı, sadece bu bile kalbini yumuşatabilirdi.

Çocuğunu ondan uzak tutmaya çalışmıştı ve bu affedilemezdi.

"Robert, lütfen bunu yapma," diye fısıldadı.

"Burada neler oluyor?" Lord Norwood sordu.

Robert ayağa kalktı ve Elizabeth'i de yanında getirdi. Elizabeth ondan uzaklaşmaya çalıştığında Robert kolunu daha sıkı tuttu. Aileleriyle ve yanında getirdiği iki adamla yüzleşti.

"Leydi Elizabeth teklifimi kabul etti. Bugün evlenmeye karar verdik," diye duyurdu Robert zaten şaşkın olan gruba.

Herkes onlara bakakaldı. Lord Norwood bir şey söylemek için ağzını açtı, kapattı, başını salladı ve tekrar açtı. "Elizabeth, bu doğru mu? Robert'la evlenmek istiyor musun?"

Elizabeth, "Hayır," diye vurguladı. Normalde reddetmesi onu kızdırmıştı ama artık başka seçeneği yoktu, Lord Norwood'un da yoktu.

Lord Norwood rahatlamış bir iç çekti. Robert'a baktı ve ona sempatik bir gülümseme verdi. "Özür dilerim evlat. Güzel bir kadına aşık olmanın ne kadar kolay olduğunu anlıyorum ama onun aynı şekilde hissetmediği açık. Sana ne kadar düşkün olsam da, bu eşleşmenin yürüyeceğini sanmıyorum." Bakışlarını hâlâ şaşkın ama biraz da rahatlamış görünen James'e çevirdi. "Şimdi ofisime gidip bir kutlama içkisi içmemiz gerektiğine inanıyorum. Ne dersin-"

Robert onun sözünü kesti. "Özür dilerim Lordum ama sanırım bir karışıklık var. Leydi Elizabeth'in

bu konuda seçim. Benimle evlenecek."

Lord Norwood'un yüzündeki tüm iyi niyet kayboldu. Öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Bana emir vermeye cüret mi ediyorsun, evlat? Hem de kendi evimde?" Babası elini diğer adamın göğsüne koyarak Lord Norwood'un bir adım daha atmasını engelledi.

"Neler oluyor?" diye sordu annesi kimseye belli etmeden.

James Robert'ı düşünürken sinirli bir elini yüzünde gezdirdi. "Bu artık komik değil, Robert."

"Güldüğümü görüyor musun?" Robert ısırdı. "Bu dünyada isteyeceğim en son şey ama başka seçeneğim yok."

Elizabeth kolunu kurtarmayı başardı. "Ve bu alacağın son şey olacak. Bugün ya da başka bir gün evlenmeyeceğiz," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"On dakikadan kısa bir süre içinde karım olacaksın," dedi soğuk bir şekilde. "Bunu garanti ederim."

Yardım için babasına doğru baktı. "Baba, lütfen bir şeyler yap!"

Lord Norwood başını salladı ve Robert'a acıyan bir bakış attı. "Üzgünüm evlat. O seni istemiyor. Gözünü seni isteyen birine dikmelisin. Onu bu konuda zorlamayacağım."

Robert umursamaz bir tavırla başını salladı. "Artık seçim sizin değil Lordum. Yasaların gözünde o zaten benim ve bugün benimle evlenecek."

Bu açıklama üzerine her bir çift göz irileşti. Küçük balo salonunu bir kez daha ürkütücü bir sessizlik kapladı. Sonunda sessizliği bozan babası oldu. "Ne yaptın sen?"

O daha cevap veremedi James yüzüne kapandı ve onu geriye doğru itti. "Seni aptal, bencil piç!" Ona doğru savurdu

Robert yolundan çekilmeseydi büyük bir etki yaratabilirdi.

Robert kardeşine vurmak için hiçbir hamle yapmadı. "Üzgünüm James. Ama bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. İnan bana, keşke olsaydı." James'in yumruğunun önünden bir kez daha eğilmek zorunda kalmadan önce Elizabeth'in yumuşak soluğunu ya da incinmiş ifadesini kaçırmadı.

Birkaç yumruk daha yedikten sonra, çatışmayı bitirmekten başka çaresi kalmamıştı. Çenesine indirdiği iyi yerleştirilmiş bir yumrukla ağabeyini tökezleterek geri gönderdi.

James ona ters ters bakarken çenesini ovuşturdu. "Senden nefret ediyorum," dedi James arkasını dönüp uzaklaşmadan önce, sadece Elizabeth'e pişmanlık dolu bir bakış gönderecek kadar durakladı.

Babası onun önüne geçti. "Lütfen bana düşündüğüm şeyi yapmadığını söyle."

Robert başını hafifçe salladı. "Yapamam." Bunun üzerine annesi ve Leydi Norwood hıçkırıklara boğuldular. Küçük kanepeye oturup birbirlerine tutunurken, Elizabeth endişeyle etrafına bakındı ve adamlar temkinli görünüyordu.

"Baba, lütfen bunu yapmasına izin verme."

"Artık bu ona bağlı değil, Beth. Yasaların gözünde sen zaten bana aitsin," dedi yanında getirdiği cerrahı işaret ederek. "Çocuğumu taşımadığını kanıtlayamazsan hemen evleneceğiz."

Lord Norwood yüzündeki renk solsa da yalvarırcasına kızına baktı. "Elizabeth?" Adını söyleme şekli her şeyi anlatıyordu. Onun her şeyi inkâr etmesini istiyordu.

Elizabeth babasına cevap vermedi. Onun yerine öne çıktı ve bakışlarını babasının üzerinde tuttu. "Eğer bu konuda beni zorlarsan, Robert, pişman olacaksın," dedi sıkıca.

Onun güzel gözlerinin içine baktı ve içini çekti. "Zaten öyleyim, Beth."

Bölüm 21

Mary, Elizabeth'in omuzlarına ılık su dökerken yumuşak bir sesle, "O kadar da kötü değil," dedi.

Elizabeth avuçlarıyla gözlerini sildi. "Evet, öyle. Benden nefret eden bir adamla evliyim. James artık benden nefret ediyor. Annem ve Leydi Bradford yataklarına çekildiler ve hizmetkârların söylediğine göre, durumumu ve hızlı töreni öğrendiklerinden beri hıçkırır hıçkırır ağlıyorlarmış. Babam benimle konuşmuyor," diye acınası bir şekilde mırıldandı.

"Oldukça meşguldünüz, değil mi?" Mary nazik bir gülümsemeyle sordu.

Bir kez daha yeni gözyaşlarına boğulmadan önce uyuşuk bir şekilde başını salladı. "Çok özür dilerim. Neden ağlamadan duramıyorum bilmiyorum," dedi, zoraki törenden beri ağlamadan duramadığı için utanarak.

"Şışt, bu son derece doğal. Durumunuz göz önüne alındığında çok stresli bir gün oldu."

Mary saçlarına ılık, lavanta kokulu su sürmeye devam ederken Elizabeth başını salladı. Bugün seyahati için son dakika hazırlıklarını yapması gerekiyordu. Bunun yerine kendini çocukluk düşmanı ile evli bulmuştu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bebeği öğrendiği andan itibaren Mary ona aitti.

Yıllar boyunca kendine verdiği tüm sözlere rağmen, artık başka bir adamın malıydı. Bu yeterince kötü değilse, şimdi ait olduğu adam ondan nefret ediyordu ve o da onu her şeyden çok seviyordu. Bu durum umutsuzdu.

"Biliyor muydun?" Mary Elizabeth'in sırtına biraz daha su dökerken usulca sordu.

"Neyi biliyor musun?" d i y e mırıldandı dizlerine doğru, bir kez daha hıçkırıklara boğulurken.

"Hamile olduğunu mu?"

Elizabeth gözlerini sımsıkı kapatırken dizlerini de aynı sıkılıkla göğsüne bastırdı. "Evet."

"Ah, Elizabeth," dedi Mary kırık bir fısıltıyla. "Neden yardım için bana gelmedin?"

"Bu benim sorunumdu," diye mırıldandı acınası bir şekilde.

"Elizabeth, bunu saklayamayacağını kesinlikle biliyordun. sonsuza dek herkesten. Göstermeye başladığında ne yapmayı planlıyordun?"

Robert, "Ben de bunu bilmek istiyorum," diyerek Mary'nin irkilerek solumasına neden oldu.

"Buraya ait değilsin!" Mary bunu söylediğinde Elizabeth'in başını kaldırıp bakmasına gerek kalmadan ablasının çoktan odanın yarısını geçtiğini ve Robert'ı iterek odadan çıkardığını anlamıştı. Kız kardeşinin otoriter tavırları onu hiç o anki kadar mutlu etmemişti.

Robert'ı görmek istemiyordu, henüz değil. Yaptığı şey yüzünden hâlâ bu kadar kızginken olmazdı. Onun evlenmek istemediğini biliyordu ama yine de onu zorlamıştı. Bu konuda gerçekten bir seçeneği olduğuna inanacak kadar aptal değildi. Kurallardan ne kadar nefret etse de, onlarla savaşamayacağını da biliyordu. Kendini özgürce Robert'a vermişti ve bu seçimin koşulları ne olursa olsun; kendini mahvetmiş ve toplumun gözünde zarar görmüştü.

Toplumun kuralları da karnındaki bebeğin Robert'ın malı olduğuna karar vermişti ve sonuç olarak kendisi de öyleydi. Onun çocuğunu taşıdığını fark ettiği anda

Ayrıca artık onun hayatını kontrol ettiğini de biliyordu, bugün sadece bunu resmileştirdi. Hayatının geri kalanında Robert'a hesap vermek ve her şey için ona bağımlı olmak zorunda kalacaktı. Sahip olduğu her şey artık onun olmuştu ve bunları dilediği gibi harcamasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Son kuruşuna kadar kadınlara ve kartlara harcayabilirdi. Onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacaktı ve bundan nefret ediyordu. Hayatında hiçbir söz hakkının, hiçbir seçeneğinin olmamasından nefret ediyordu ve özellikle de onu kendisine aşık ettiği için ondan nefret ediyordu, çünkü o kesinlikle bu duygulara karşılık vermeyecekti. Hayır, onun hayatını cehenneme çevirmek için elinden geleni yapacaktı ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tabii ki çok düşkün bir eş olarak durumunu katlanılabilir hale getirebilirdi. Mükemmel bir eş olup çenesini kapalı tutabilir, kocasının yoluna çıkmayabilir ve onun cömertliği için minnettar olabilirdi, ama bu gerçekten onun tarzı değildi. Kocasının buna pişman olacağına dair söz verdiğinde yalan söylememişti, çünkü sadece yapmacık bir eş olmak gibi bir planı yoktu, aynı zamanda onu kontrol etmeye çalışmamanın en iyisi olduğunu erkenden öğrenmesini sağlayacaktı.

Babası onu kontrol edemeyeceğini öğrenmişti ve şimdi Robert da öğrenecekti.

Robert sert bir ses tonuyla, "Bizi yalnız bırakın," dedi.

Elizabeth burnunu çekerken bile hafifçe homurdandı. Eğer gerçekten Mary'ye emir verebileceğini düşünüyorsa, başına başka bir şey gelecekti. Kız kardeşi onu seviyordu ve onu asla terk etmezdi. O-

"İyi geceler Elizabeth," dedi Mary, yatak odasının kapısının sağır edici bir tıkırtıyla kapandığını duymadan birkaç saniye önce yorgun bir iç çekişle.

Harika, diye düşündü bir damla gözyaşını daha silerken, loş odanın onun göremeyeceği kadar karanlık olmasını umarak

Ağlıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" Robert sordu, sözleri yeterince samimiydi ama ses tonu buz gibi soğuktu.

"Beni kontrol etmene gerek yoktu, Robert. Ben iyiyim. İyi geceler," dedi kararlı bir şekilde, adamın gitmesini ve her şeyi kabullenmesine izin vermesini umarak.

Onu sevmeyen bir adamla evli olması bir yana, adam ondan hoşlanmıyordu bile. Onu aşağıladığında ve ikisinin de istemediğı bir evliliğe zorladığında bu konudaki hislerini açıkça ortaya koymuştu.

"Seninle konuşmamız gerek," dedi sessizce, biraz daha yüksek sesle konuşursa kontrolünü kaybedip bağırmaya başlayacağından çok korkuyordu.

Onun nasıl bir kaltağa dönüştüğüne hâlâ inanamıyordu. Nazik bir kadına dönüştüğüne inanması için onu kesinlikle kandırmıştı. Geçtiğimiz ay boyunca onun hizmetçilere, çocuklara ve hatta sokaktaki dilencilere bile nazik davrandığını görmüştü. Herkese tatlı bir gülümseme ve nazik bir tavırla davranıyordu ama şimdi böyle bir saçmalığa nasıl kandiğini merak ediyordu.

Sadece kalpsiz bir sürtük, babası kendi adını korumaya fazlasıyla istekliken çocuğunun piç olarak etiketlenmesine izin verirdi. Toplumun piçlere nasıl tepeden baktığını, onlara nasıl cüzzamlı muamelesi yapıldığını çok iyi biliyordu. Bu talihsiz koşullarda doğma talihsizliğine sahip birkaç çocukla birlikte okula gitmişti.

Çocukların babalarının kim olduğu, ne kadar zeki oldukları, ne kadar komik oldukları ya da sporda ne kadar iyi oldukları önemli değildi, hepsine çöp muamelesi yapılıyordu. Onlarla d a l g a geçildi, alay edildi ve sürekli olarak

ait değillerdi. Statüleri nedeniyle hayattaki beklentileri ciddi şekilde sınırlıydı ve bu da onlara, kendilerine ait olması gereken bir hayata asla giremeyeceklerini garanti ediyordu.

Onlar dışlanmışlardı, içinde doğmaları gereken sınıf için yeterince iyi değillerdi ve içine hapsoldükleri sınıf için fazla iyiydiler. İş bulmakta, saygı görmekte ya da evlenmekte zorlanıyorlardı. Hiçbir yere uyum sağlayamıyorlardı ve bu bilgi onları mezarlarına kadar takip edecekti. Elizabeth'in çocuklarını böyle bir hayatın içine sokmaya razı olması onu öylesine çileden çıkarmıştı ki, ona bakmak bile midesini bulandırıyordu.

Küçük tören bittiğinde, kalırsa yapabileceklerinden çok korktuğu için ondan uzaklaşmıştı. Ona asla vurmamıştı. Daha önce hiçbir kadına vurmamıştı ve şimdi de vurmak gibi bir planı yoktu ama sonunda pişman olacağı bir şey söylemekten çok korkuyordu. Şu anda ondan ne kadar nefret etse de, ki Tanrı adına nefret ediyordu, o hâlâ çocuğunun annesiydi. Çocukları için ona saygı göstermeyi planlıyordu ama hepsi bu kadardı.

O artık birlikte kapana kısıldığı kadından başka bir şey değildi. Karısıydı ve başını sokacak bir evi, karnını doyuracak bir yemeği ve sırtını giydirecek bir giysisi olduğunu görecekti, ama hepsi bu kadardı. Acele evliliklerinin yarattığı skandalın, İngiltere'ye dönmeye karar verirse çocuklarını etkilemeyecek kadar yatıştığından emin olur olmaz ayrılacaklardı.

Ülkeden ayrılırken onu da götürmeyi planlıyordu. Onu kendi odasından en uzak odada tutacaktı, böylece her sabah onu görmek zorunda kalmayacaktı. Onun yolundan çekildiği ve çocuğunu dünyaya getirdiği sürece, ondan sonra ne isterse yapabilirdi. Çocuğu doğurduktan sonra İngiltere'ye dönebilirdi ve bu onun umurunda bile olmazdı. Kahretsin, bu noktada onun İngiltere'ye dönüp dönmemesi bile umurunda değildi.

çocuklarını büyüttü. Yapılması gereken buysa seve seve bir dadı tutabilirdi.

En azından şimdi onun zalimliğinin ardındaki motivasyonu biliyordu. Törenden sonra dışarı çıktığında bunu bilmiyordu ama döndüğünde kasvetli Lord Norwood, Elizabeth'in mirasını ve çeyizini açıklamak için onu kütüphanede bekliyordu. Lord Norwood her şeyi açıklamayı bitirip onu incelemesi gereken bir yığın kâğıtla baş başa bıraktığında öfkesi çok tehlikeli bir boyuta ulaşmıştı.

Elizabeth, bir sonraki doğum gününde onu bekleyen çok büyük bir miras için çocuklarını bir piç olarak mahkûm etmeye fazlasıyla istekliydi. Çok zengin bir kadın olacaktı ve muhtemelen sadece parasının çocuklarına ihtiyaç duyduğu tüm korumayı sağlayacağını düşünüyordu, ama öyle olmayacaktı. Toplum kendinden aşağı olanlara tepeden bakmayı severdi ve ne çocukları ne de Elizabeth için hiçbir para bunu engelleyemezdi.

Bu durum, kadının çocuğu doğurmayı planlayıp planlamadığını merak etmesine neden olmuştu. Bir cerraha çocuğunu aldirmek için planları var mıydı yoksa doğar doğmaz bebeği terk etmeyi mi planlıyordu? Bu soruları aklından uzaklaştırmış, öfkeyle birini öldürmekten çok korkmuştu.

Hayatında hiç bu kadar öfkelenmemişti. Onu sakinleştirmeyi ve hatta yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi başaran tek şey, Elizabeth'in o paranın tek bir kuruşunu bile göremeyeceği gerçeğiydi. Onunla evlendiği için arzuladığı lüks hayatın tadını asla çıkaramayacaktı.

Her şeyini kaybettiğinin henüz farkında olmaması ona büyük bir keyif veriyordu. Kocası olarak sahip olduğu her şey artık onundu ve muhtemelen yatak odasında tatlı gülümsemeleri ve tutkularıyla onu manipüle ederek istediğini elde edebileceğini düşünüyordu.

Yanılıyor olabilir.

Onun bu tatlı oyununa bir daha asla kanmayacağı gibi, serveti de bu sabahtan beri değişmemiştir. Eğer onun kardeşiyle ya da Marki'yle düzgün bir düğünle evlenmiş olsaydı, törenin sonunda gerçekten de çok zengin bir kadın olurdu. Öte yandan, kimse hamile olduğunu öğrenmeden önce oradan ayrılmayı başarabilseydi, yeni kazandığı servetin tadını çıkarabilirdi. Ta ki evlilik dışı bir çocuk sahibi olduğu öğrenilene kadar. O zaman kazandığı her şey elinden alınmış olacaktı.

Vaftiz annesinin vasiyetinde şartlar çok açıktı. Elbette, Elizabeth'in vasiyetin şartlarından haberdar olmadığına dair her şeyini ortaya koymaya hazırdı, aksi takdirde o gece limonlukta kendisine dokunmasına asla izin vermezdi.

Elizabeth'in vaftiz annesi onu kesinlikle önemsiyordu, bu çok açıktı, ama aynı zamanda sosyete adabına da bağlıydı ve güzel vaftiz kızının iyi bir evlilik yapmasını bekliyordu. En azından, vaftiz kızının hayatının geri kalanında iffetli kalmasını beklemişti.

Beklentiler çok açıktı; Elizabeth'in mirasın kontrolünü ele geçirebilmesi için ya iyi bir evlilik yapması ya da bakire kalması gerekiyordu. İkisini de yapmamıştı. Babası Kont olabilirdi ama Robert sadece ikinci oğuldu ve James muhtemelen bir yıl içinde evleneceği ve ondan hemen sonra da bir bebek dünyaya getireceği için bu unvanı kazanması pek mümkün değildi. Portakal bahçesindeki o gece onun kaderini belirlemişti. Onu kollarına almasına izin vererek mirasını kaybetmişti.

Aslında yarına kadar beklemeyi ve babasının durumu açıklamasına izin vermeyi düşünmüştü ama bunun neresi adaletli olacaktı? Bu cehennem için bir şeyi hak ediyordu.

ve ödölünü almaya tamamen niyetliydi.

Dizlerini göğsüne çekerken sessizce, "Lütfen git Robert," dedi.

"Ve düğün gecemizde güzel karımı terk mi edeyim?" diye sordu alaycı bir öfkeyle, bir sandalye alıp küvetin tam önüne oturacak şekilde getirirken.

Beklentiyle iç çekerek sandalyeye oturdu, kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı ve bacaklarını önüne uzattı. Onun düşüşünden zevk almayı planlaması yanlış mıydı? Muhtemelen, ama umurunda değildi. Bunu kendi başına getirmişti ve her dakikasının tadını çıkaracaktı.

"Sadece..... sadece git," diye fısıldadı, ona bakma zahmetine bile girmeden, ama onun düşüşünü en ön sıradan izlediği sürece bu onun için sorun değildi.

Daha önce hiçbir kadına karşı bilerek acımasız olmamıştı. Bu da Elizabeth'in içindeki kötülüğü ortaya çıkardığını kanıtlıyordu. Ona bu haberi vermenin en iyi yolunu düşünürken, en azından ömür boyu sürecek bir intikamı olduğuna karar verdi.

"Bir süre önce babanla ilginç bir konuşma yaptım," diye söze başladı.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı.

"Senin için çeyiz olmadığını biliyor muydun?" diye sordu sohbet edercesine, kızın her hareketini izleyip arzuladığı tepkiyi beklerken.

Banyo suyuna bakmaya devam ederken başını hafifçe sallayarak sessizce "Evet," dedi.

"Baban kadar varlıklı bir adamın seni evlendirmek için para ayırmaması sana da tuhaf gelmiyor mu?"

diye sordu, onunla oynamaya devam ederken beklentisi içinde yükseliyordu.

"Hayır."

Onu incelerken başını yana eğdi. "Peki neden?"

Başını hafifçe ondan yana çevirip mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde yüzünü silerken esprisiz bir kahkaha attı. Demek ağlıyordu, öyle mi? O zaman şimdiden onu manipüle etmeye çalışıyordu. Yaptığı numaraların onun üzerinde işe yaramayacağını çok çabuk öğrenecekti.

"Nedenini zaten biliyorsun Robert, o yüzden lütfen beni yalnız bırak."

Adam onun isteğini düşünürken dudaklarını büzdü. "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

"Yarın mirasımı kontrol edeceğin gerçeğiyle övünmesen olmaz mı?" diye sordu, sözlerine bir parça öfke karışmıştı. "Lütfen beni rahat bırak," diye fısıldadı yenilgiyle, bir kez daha yüzünü silerken sesi duyusallıktan çatlıyordu.

"Ne mirası?" diye sordu, onun çöküş anının tadını çıkararak.

Tiksintiyle başını salladı. "Benimle bu oyunları oynamana gerek yok, Robert."

"Kesinlikle haklısın," dedi başını sallayarak ve bu oyunu bitirip doğrudan sonuca gitmeye karar verdi. "Bu oyun yeterince uzadı. Öyleyse neden bu noktadan sonra işlerin nasıl olacağını açıklamıyorum?"

Ona cevap verme şansı vermedi, zaten o da şu anda soğuk bir banyo olması gereken yerde oturmaya devam ederken herhangi bir girişimde bulunmadı. En iyisi bundan sonra işlerin nasıl olacağını açıklamak ve sonra onu kaderiyle baş başa bırakmaktı, o ise kulüplerinden birine gidip keyfine baktı. Kim

Belki de babasının izinden gider ve ihtiyaçlarını karşılaması için güzel bir metres tutardı. Elizabeth'e kesinlikle hiçbir şey borçlu değildi, özellikle de sadakatini.

"Giyim ihtiyaçlarınızı karşılamanız için size yıllık bir miktar verilecek ve hepsi bu kadar. ocuğumuza iyi bakılmasını bizzat ben sağlayacağım. Kendine ait bir odan olacak ve annelik görevlerini yerine getireceksin. Bunun dışında yoluma ıkmadığın sürece ne yaptığın umurumda değil."

Sanki ondan çok şey bekliyormuş gibi başını salladı ve bunun neden sinirlerini bozduğundan emin değildi. Onu gerçekten bu kadar az mı düşünüyordu? Onun bilerek zalim olduğuna mı inanıyordu yoksa onu buna ittiği gerçeğini kabul m ediyordu?

"Sana söylemediğim için özür dilerim," dedi boğuk bir hikırıkla, belli ki mirasının bir kısmını ona verebilmesi için tekrar onun gözüne girmeye çalışıyordu. Aslında bu girişiminden dolayı ondan daha çok nefret ediyordu.

"Eminim ylesinizdir," dedi karanlık bir ifadeyle ona bakarken. "Mirasınız hakkında hiç sorunuz yok mu?" diye sordu, bu işi bitirip gitmek istiyordu.

Hafif bir duraksamadan sonra başını salladı. "Yapmamayı tercih ederim." "Muhtemelen en iyisi de bu," diye düşündü adam, onun ona haberi vermeden önce dikkatle baktı. "Gittiğinden beri."

"Gitti mi?" diye sordu, sonunda ona baktığında kafası karışmış gibiydi.

Devam ederken kızın ağladığına dair kanıtları görmezden gelmek için kendini zorladı. Onu bir daha asla manipüle edemeyecekti ve bunu şimdi öğrenmesi akıllıca olurdu.

"Tabii ki gitti," dedi omuz silkerek. "Ne de olsa vasiyetin hiçbir koşulunu yerine getirmediniz."

"Koşullar?" diye sordu, sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyordu.

"Birkaç şart vardı. Bunlardan ilki tabii ki iyi bir evlilik yapman bekleniyordu," dedi ve sırf onu kızdırmak için omuz silkti. "Sonra tabii ki doğum gününüze konulan şart vardı."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Mirasınızı alabilmek için iffetli kalmanız bekleniyordu." Kadın şaşkınlıkla ona bakınca, "El değmemiş" diye ekledi.

Gözle görülür bir şekilde yutkunurken solgunlaştı.

Elini kaldırıp tembelce başının arkasını kaşdı ve ona umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Gördüğün gibi, çocuğumu benden uzak tutmaya karar verdiğinde yaptığın planlar işe yaramayacaktı. Yine de kardeşimi kabul etseydin, bir unvan ve servet kazanmış olacaktın."

"Ama ben James'i sevmiyorum," diye mırıldandı dalgınca, sanki bu onu yeni gerçekliğinden koruyacakmış gibi bacaklarını göğsüne daha sıkı sararken.

Kadının kendisine uzatmaya çalıştığı yemi görmezden geldi. Onu sevip sevmediğini sormasını mı bekliyordu? Onun bu kadar saf olduğuna gerçekten inanıyor muydu? Ayağa kalkarken zamanla öğreneceğini düşündü ama son darbeyi vurmadan gidemezdi.

"Muhtemelen kız kardeşine yazıp onu tebrik etmelisin," dedi sandalyeyi sönmekte olan ateşin önündeki yerine geri koyarken.

"Neden?" diye mırıldandı, sesi üzgündü ve ona istediğini veriyordu.

"Çünkü onu çok zengin bir kadın yaptınız."

Bölüm 22

"Mary?" diye sordu, uzanıp küvetin kenarlarını kavrarken endişeyle yutkundu ve kendisi için düşünülen mirasın onu akıllıca kullanacak tek kız kardeşe gitmesi için dua etti.

Mary, Elizabeth'in planladığı gibi kullanacaktı. Kendisine miras kalan mülkleri yoksullar ve talihsizler için okullara ve kadınlara eğitim verilecek ve hayatta daha fazla seçenek sunulacak güvenli evlere dönüştürecekti. Ona miras kalan para, tüm okulların gelecek nesiller boyunca ücretsiz olarak hizmet vermesini sağlamak için uzun bir yol kat edebilirdi.

Elizabeth'in kendisi için saklamayı planladığı tek mülk kuzeydeki arazisiydi. Bu arazi onun ömrünün geri kalanını sessizce geçirmesi için fazlasıyla yeterliydi ama Mary'nin buna ihtiyacı olmayacaktı ve büyük olasılıkla bunu daha az şanslı olanlara yardım etmek için başka bir fırsata dönüştürecekti. Öte yandan Heather.....

Kendisinden aşağı gördüğü birine yardım etmesi anlamına gelecekse tek bir sterlin bile vermezdi. Heather parayı lüks elbiseler, mücevherler, partiler ve açgözlü ellerine alabileceği her pahalı biblo için harcardı. Kendisinden başka hiç kimseye yardım etmeyi aklından bile geçirmezdi.

Robert mutlu bir şekilde mirasını kaybettiğini açıkladığında kendini hasta hissetmişti. Başarısız olmuştu, çünkü kendi açgözlülüğüne yenik düşmüş ve kendisinden nefret eden bir adamla sevişmişti. Bu kadar çok kişinin kaybı anlamına gelse bile bebeğinden pişmanlık duymaması onu korkunç hissettirmişti. Onun yerine miras kalacak kişi Mary olsaydı her şey yoluna girecekti. Mary bunu düzeltecekti. Mary okulların derhal açılmasını sağlardı. Mary-

Robert, "Heather'a miras kalacak tabii ki," diyerek onun son umudunu da yıktı.

"Ah.....Tanrı.....hayır," diye fısıldadı içi boş bir şekilde.

Robert yavaşça kapıya doğru yürürken kıkırdadı. "Evet, eminim bu konuda oldukça üzgünsündür. Mary'nin sana ne istersen vereceğinden şüphem yok ama Heather....." dedi anlamlı bir şekilde ve devam etmeden önce durakladı, "Heather'ın seninle bir şilin bile paylaşacağından şüpheliyim."

Bu son açıklamayla midesine şiddetli bir kramp girdi. Onun ve Mary'nin gelecekle ilgili tüm planları suya düşmüştü. Ne okullar olacaktı ne de yoksullara bağış....hiçbir şey. Hepsini bir gecede kaybetmişti. Onun yüzünden pek çok hayatın hiç şansı olmayacaktı.

Yanlış adama aşık olduğu için her şeyi mahvetmişti, diye düşündü uyuşmuş bir halde, titreyen bacaklarının üzerinde ayağa kalkmaya çalışırken başı dönüyor ve giderek başı dönüyordu.

Bir şekilde ayağa kalkmayı başarırken temiz havaya ihtiyacı olduğuna karar verdi.

"Elizabeth?" Robert, küvetten çıkmaya çabalarken kararsız bir sesle, "Elizabeth," dedi.

"Beni yalnız bırak Robert. Darbeni indirdin, git artık," dedi bacakları tutmayıp öne doğru düşmeden hemen önce.

"Elizabeth?" Robert dedi Endişeyle olarak o
beşikte Kollarında istenmeyen karısı.

Kadının beti benzi atmıştı. Onu itmeye çalışırken bile soğuk bedeni kollarında titriyordu.

"Beni rahat bırak," diye mırıldandı, özgürlüğünü kazanmak için onu zayıfça itti, ama adam onu yatağa götürüp yatırırken çabalarını görmezden geldi.

Sadece bir oyun oynuyordu, ayağa kalkabilmek için kollarını çekerken kendine bunu söylemeye çalıştı. Sadece bir servet kaybettiği için üzgündü, dedi kendi kendine ve bir kez daha ona karşı öfkesini biriktirmek için elinden geleni yaptı. Sadece onu manipüle etmeye çalışıyordu.... böylece.... o da bunu yapacaktı.

Yavaşça ayağa kalkarken, gözleri kadının solgun kalçalarını boyayan kana kilitlenmiş bir halde, "Tanrım," diye boğuldu.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum," diye mırıldandı Elizabeth, yan dönüp kendi içine doğru kıvrılırken inliyordu.

Doğmamış çocuğu ve karısı için duyduğu korkuları bir kenara bırakarak bir adım geri attı ve dengesiz bacakları üzerinde tökezledi. Körü körüne uzanıp yatağının yanında asılı duran ipek ipi yakaladı ve odalarına koşan küçük bir hizmetçi ordusu olduğundan emin olana kadar tekrar tekrar çekti.

Bunu yaptıktan sonra yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve Elizabeth'in rahminin üzerinde duran soğuk ellerini kendi elleriyle örttü. Elizabeth sessizce hıçkırırken ellerini nazikçe sıktı, şüphesiz çocuklarını kaybettiğinin farkındaydı.

"Onu öldüreceğim!" Lord Norwood, işverenlerini cinayet suçlamasından kurtarmak isteyen hizmetkârlar tarafından bir kez daha geri sürüklenirken bağırdı.

Robert kayınpederini ne duydu ne de umursadı. Önündeki kapının açılmasını ve cerrahın ona karısının iyi olacağını söylemesini beklerken kapıya odaklanmıştı.

Cerrahın odadan çıkarılmasını ne kadar zaman önce talep ettiğinden emin değildi. Bunu kabul etmesinin tek nedeni Elizabeth'e biraz mahremiyet sağlamaktı ama annesinin kızıyı yataktan kaldırıp kızını teselli edeceğini de düşünmüştü. Leydi Norwood'un Elizabeth'i teselli etmeye niyeti olmadığı anlaşılınca Robert annesinden yardım istemişti.

Annesi gelinine biraz teselli vermekte tereddüt etmemişti. Annesi her ne kadar üzgün olsa da, ki içinde bulundukları durumdan dolayı perişan olduğundan hiç şüphesi yoktu, ona bir bakış bile atmadan aceleyle odasından çıkıp doğruca Elizabeth'in odasına gitmişti. Elizabeth'i gerçekten seviyordu ve bunun için Tanrı'ya şükretti.

Elizabeth'in şu anda yalnız olması fikrine katlanamıyordu. Yalan söylediği için ne kadar öfkeli olsa da, önemli bir şeyin farkına varmıştı. Ona gerçekten değer veriyordu, hem de tahmin ettiğinden çok daha fazla. Onu kaybetmek istemiyordu, henüz değil, çocuklarını kaybetmesine neden olduğu için ne kadar üzgün olduğunu ona söyleyemeden önce değil.

Bir zamanlar ondan ne kadar nefret etmiş olursa olsun, ona bu şekilde eziyet etmeye hakkı yoktu. Onun çocuğunu taşıyordu ve bir çocuk gibi davranıp öfkesine yenik düşmek yerine bunu göz önünde bulundurmalıydı. Öfkesinden hiç bu kadar pişman olmamıştı ve Tanrı şahididir ki, ona bir daha asla böyle davranmayacaktı.

Tek ihtiyacı olan onu mutlu etmek, onunla ilgilenmek ve affını kazanmak için ikinci bir şanstı. Onunla bir şans daha yakalamak için cenneti de cehennemi de yerinden oynatırdı. Onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesi bile bir sonraki nefesini almakta zorlanmasına neden oluyordu. Onsuz yaşayamazdı, yaşamak istemiyordu çünkü-Çünkü onu seviyordu.

Karısına deliler gibi aşkı ve öfkesinin onu yiyip bitirmesine izin vermişti. Babası ya da kardeşi onu kaç kez kenara çekip öfkesi yüzünden azarlamıştı?

Öfkesini kontrol edemediği için kaç kavga başlatmıştı? Sayılamayacak kadar çoktu ve şimdi bedelini çocuğu ve karısı ödüyordu.

"Bunun için seni öldüreceğim, seni piç!" Lord Norwood sonunda koridordan sürüklenerek çıkarılırken bağırdı.

"Robert," dedi babası usulca yanında dururken, sabahtan bu yana on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu, "ne olduğunu bilmem gerek."

Robert çenesini sıkarak babasına bakarken başını salladı. "Bu benim hatam," diye boğuk bir ses çıkarmayı başardı.

"Ne oldu?" diye sordu babası sıkıca.

"Kendimi kaybettim ve bebeği kaybetmesine neden oldum," dedi, sesi duygusallıktan boğuklaşırken, asla göremeyeceği çocuğunun yasını tutmaya izin verdi.

"Ona..... sen mi vurdun?" diye sordu babası sessizce.

"Ona asla zarar vermem," diye ısırды sıkılmış dişlerinin arasından.

"O zaman nasıl-" diye sormaya başladı babası, hem yorgun hem de kafası karışmış görünüyordu.

"Söylememem gereken şeyler söyledim. Ona kızgındım ve ben.....öfkemin beni yenmesine izin verdim," dedi ellerini yüzünde gezdirerek ve bugünü tekrar yaşayabilmeyi diledi.

Eğer bu günü tekrar yaşayabilseydi, doğru şekilde yaşardı. Onu öper ve dizlerinin üzerine çöküp evlenmek için yalvarmadan önce onu ne kadar çok sevdiğini söylerdi. Eğer kız hayır derse, o zaman ona kur yapar ve onu ne kadar önemseydiğini kanıtlardı. Yapmalıydı-

"Onunla hiç evlenmemeliydin," dedi babası, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve uzaklaşırken tiksintiyle başını salladı.

Babasıyla tartışmadı, sadece adamın gitmesine izin verdi, çünkü babası haklıydı. Onunla asla evlenmemeliydi, ama evlenmişti ve şimdi onun ihtiyaç duyduğu koca olacaktı, diye karar verdi duvardan uzaklaşıp yatak odasının kapısına doğru yürürken.

Bir uşak yoluna çıkıp onu durdurmaya çalıştığında, Robert adamın karnına bir yumruk atarak yere düşürdü ve üzerinden geçti. Kapıyı açtı ve hızla arkasından kapattı.

"Robert? Burada ne yapıyorsun?" diye sordu annesi onu gördüğünde. "Buraya ait değilsin."

"Ben karımın yanına aidim," dedi, gözleri Elizabeth'in uyuyan bedenine takıldı ve ona doğru yürürken orada kaldı.

Elizabeth'in üzerine eğilip bir tutam saçı nazikçe yüzünden çekerken, onun çok huzurlu görüldüğünü düşündü. "Karım nasıl?" diye sordu cerraha, gözlerini Elizabeth'ten ayırmadan.

"Belki de koridorda konuşabiliriz?" diye önerdi cerrah, karınızla birlikte hasta odasında bulunmaktan rahatsız olduğuna şüphe yoktu.

Robert eğilip karısının serin alnına bir öpücük kondururken "Burada konuşuruz," diye mırıldandı, annesinin irkilmiş soluğunu duymazdan gelerek.

Alnına ikinci bir öpücük kondurduktan sonra, sadece hayatta olduğu için rahatlamıştı, dikkatlice yatağın kenarına oturdu ve elini eline aldı. Şaşkın cerraha baktı ve başlaması için işaret etti.

"Pekala," dedi cerrah boğazını temizleyerek ve rahatsız bir şekilde kıpırdanarak, şüphesiz Robert'ın

"Eminim biliyorsunuzdur, eşiniz çocuğunu kaybetti."

"Peki karım nasıl?" diye sordu, bundan sonra iyi olması için dua ediyordu.

"Çok üzgün Bay Bradford, ancak dinlenerek, yemek yiyerek ve zamanla tamamen iyileşeceğine ve daha fazla çocuk sahibi olabileceğine inanıyorum."

Robert rahatlamış bir şekilde iç çekerken başını salladı. O iyi olacaktı. Onun için önemli olan tek şey buydu. Bilmesi gereken bir şey daha vardı.

"Bebeğini kaybetmesine neyin sebep olduğunu biliyor musun?" diye sordu, bu konudaki hatasının onaylanmasını istiyordu.

Cerrah çantasını toplarken yorgun bir iç çekişle, "Sanırım bunun nedeni susuzluk ve hiçbir şeyi tutamamasıydı," dedi. "Anladığım kadarıyla her şeyin sebebinin stres olduğunu düşünüyordu ve hamile olduğunu fark ettiğinde bunalıma girdi ve ne yapacağını bilemedi Bay Bradford," dedi sempatik bir gülümsemeyle. "Bir dahaki sefere yardım istemekte tereddüt edeceğini sanmıyorum. İyi günler, efendim."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve dikkatini tekrar uyuyan karısına verdi.

Cerrahın söylediklerinden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama bildiği bir şey vardı, o da şu andan itibaren karısına daha iyi bakacaktı.

Bölüm 23

İki hafta sonra.....

"Lütfen, dur."

Robert, iki hafta önce uyandığından beri neredeyse boğazından aşağı döktüğü o korkunç et suyundan bir kaşık daha alırken inatla, "Ama yemek yemen gerek," diye açıkladı. "Aslında cerrah bu konuda çok kararlıydı."

"Evet, ama ben-" Adam avantajı ele geçirip kaşığı kızın ağzına soktuğunda kızın sözleri kesildi.

"Gücünü toplamalısın," dedi sert bir baş hareketiyle, iğrenç et suyu karışımını masaya geri koyarken ve aynı derecede iğrenç çay bardağını alıp ona içirmeye çalışırken.

"Hayır," dedi başını başka yöne çevirerek.

"Elizabeth," dedi açık bir öfkeyle, "bu sana yardımcı olacak. Şimdi iç."

"Hayır!" dedi inatla, yüzünü yastığa döndü ve sessiz bir protestoyla dudaklarını birbirine bastırdı.

Çenesini hafifçe parmaklarının arasına alıp, o berbat çayı tekrar boğazından aşağı dökebilmesi için kendisine doğru dönmesini sağlamaya çalışırken derin bir iç çekti, ama iki hafta üst üste o kokuşmuş karışımı içtikten sonra, kızın işi bitmişti.

"Elizabeth," dedi öfkeyle, "bunu içmek zorundasın."

Dudaklarını bir kez daha sıkıca kapatmadan önce hızla "Hayır," diye ısırdı.

Bir deneme daha yaparken sabırla, "Bu seni daha da güçlendirecek," diye açıkladı.

"Hayır, bu beni öğürtecek!" Adam fincanı dudaklarına götürmeden önce ağzından kaçırmayı başardı.

"Çabuk iç, hiçbir şey tatmayacaksın," diye yalan söyledi yine, fincanı dudaklarına götürürken, ama kız bunu kabul etmedi. Bir elini ağzına bastırarak iğrenç sıvıya karşı koruyucu bir bariyer oluşturdu.

Fincanı masaya bırakırken gözleri hareketin üzerine dikildi. "Bunu sadece kendin için zorlaştırıyorsun," dedi ve uzanıp elini ağzından çekti.

Gözlerini kısarak elini hızla diğer eliyle değiştirdi. Adam elini çektiğinde, kız tekrar aynı şeyi yaptı ve adam sinirli bir hırıltıyla iki elini birden tutup yatağa yapıştırmak zorunda kaldı. Adamın gülümsemesi, iki eli de kızinkine kenetlenmişken bardağı alıp onu içmeye zorlayamayacağını fark edene kadar kendini beğenmiş bir hal almıştı.

"İnatçılık ediyorsun," diye suçladı asık suratlı bir bakışla. "Sen de öyle!" diye karşılık verdi.

"İhtiyacın var!"

"Hayır, istemiyorum!" diye karşılık verdi, çünkü buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Midesini bulandırıyor ve ne kadarını boğazından geçirirse geçirsin, açlığını dindirmek için hiçbir işe yaramıyordu. Aslında açlıktan ölüyordu.

Aslında.... sonrasında yemek hakkında düşünebilmesi onu şaşırtmıştı.

Bebeği kaybettikten sonra.

Çocuklarını kaybettiğini anladığında, onun peşinden gitmekten başka bir şey istemedi. Bir çocuğu kaybetmenin acısını asla yaşamak istemiyordu.

tekrar. O zamanlar bunun için doktordan nefret etmişti ama uyuması için ona ilaç verdiği için memnundu. Bu ona kalp ağrısına kısa bir ara verdirmişti.

Ne yazık ki gözlerini açar açmaz önceki gecenin anıları canlandı ve kontrolsüzce ağlamaya başladı. Bu durum, iyileşmesine nezaret etmek üzere odasına yerleştirilmiş olan zavallı hizmetçiyi korkutmuştu. Yüksek sesli hıçkırıkları, yatağın yanındaki sandalyede sızıp kalmış olan Robert'ı da ürkütmüştü.

Onun uyandığını fark eder etmez yatağa uzanmış ve beklediği gibi ona bağarmak yerine onu kollarının arasına almıştı. Sırtını okşamış, alnından öpmüş ve bebeklerinin yasını tutarken ona yatıştırıcı sözler söylemişti. Robert onun iyileşmesine yardım etmekle görevli hizmetçinin sadece orada durup aval aval onlara baktığını fark ettiğinde, onu odadan kaçmaya göndermişti.

O noktadan sonra, başka birinin ona bakmasına izin vermedi. Deneyen her hizmetçiyi geri çevirdi. Yapmalarına izin verdiği tek şey, ona zorla yedirdiği berbat çay ve et suyunu ya da küvette ıslanabilmesi için sıcak su getirmektir. Onu zehirlemeye çalışmadığı zamanlarda ona kitap okuyor, sarılıyor, uyurken yanında oturuyor ya da çocuklarının kaybına daha fazla dayanamayıp hıçkırıklara boğulduğunda ona sıkıca sarılıyordu.

İkisi de bebekten, düğünlerinden, o gece yaşadıkları tartışmadan ya da muhtemelen konuşmaları gereken yüzlerce başka şeyden bahsetmemişti. Bunun yerine, sadece onun için oradaydı ve bu onu daha da çok sevmesine neden oldu.

Kocasından bu düzeyde bir ilgi görmeyi hiç beklememişti. Çocukken kendi Beyaz Atlı Prens'inin hayalini kurmuştu ama o hayal bile Robert'ın son iki haftadır ona davrandığı kadar mükemmel olmamıştı. Erkekler, kocalar böyle şeyleri eşleri için yapmazlardı.

eşleri. Babası annesi için kesinlikle böyle bir şey yapmamıştı ve kız kardeşini sevdiğini ve ona taptığını bildiği Anthony de Mary için böyle bir şey yapmamıştı. Onu ziyaret eder ve teselliye ihtiyacı olduğunda kollarına alırdı ama Anthony hiçbir zaman günün her dakikasını Mary'nin bakımına ve iyiliğine adamamıştı. Bu ona değer verildiğini hissettirmiş ve hayatının en acı kaybını atlatmasına yardımcı olmuştu.

"Yarım fincan, içmen gereken tek şey bu," dedi yatıştırıcı bir sesle, kadının ellerini bırakıp fincanı alırken. "Hadi, sadece birkaç yudum."

Bunun üzerine başını sallarken kaba bir homurtu çıkardı. "Olmaz, Robert."

"Elizabeth, bu senin için iyi," dedi ona midesine komik şeyler yapan bir gülümsemeyle.

"O zaman sen iç," dedi inatla, çekici bir gülümsemenin etkisinde kalmayı reddederek.

Gözlerini devirip onun koca bir bebek olduğuna dair mırıldandığı bir yorumla fincanı dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum alıp hızla fincana geri tükürdü.

"Bunun içinde ne var böyle?" diye öfkeyle sorarken, rahatsız edici bardağı masanın üzerine koydu. Tadını silmek için çılgınca ağzını sildi ve bu da işe yaramayınca yatağının yanındaki vazoyu kaptı, içindeki çiçekleri çekip aldı ve son damlasına kadar içerek geri devirdi. Boş vazoyu yatağın yanına bıraktığında, ağzında kalan acı tattan dolayı hâlâ sızlanıyordu.

"Güzel," dedi başını sallayarak ve yorganı üzerinden atıp bacaklarını yatağın kenarına doğru kaydırды. "Şimdi belki biraz gerçek yemek yiyebilirim."

"Doktor en az bir hafta daha yatakta kalman gerektiğini söyledi," diye belirtti Robert, yatağa dönmesine yardım etmek için hareket ederken.

"Çayı içmem gerektiğini söyleyen aynı doktor muydu?" diye sordu, doktor iç çekerek geri çekilip ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattığında rahatladı.

"Saat gece yarısını çoktan geçti. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacak kimse olacağını sanmıyorum," diye belirtti ayağa kalktığında.

"Halledebileceğime eminim," dedi, yemek yapmayı bildiğini hatırlatma zahmetine girmede, çünkü onun konumundaki çoğu erkek, eşlerinin bir hizmetçinin işi olduğuna inandıkları bir şeyi yapmasına öfkelenirdi.

"Her zaman mutfağa gidip bir şeyler arayabilirim," diyerek umutlu bir ses tonuyla öneride bulundu.

"Daha mutfaktan çıkmadan hepsini yerdin," diye gülümseyerek işaret etti.

Bunu bir süre düşündükten sonra kendini küçümseyen bir gülümsemeye omuz silkti. "Muhtemelen haklısın."

"Bir gün bu kadar çok yemeyi nasıl başardığını açıklamak zorunda kalacaksın," dedi ve kapıya yöneldi, ancak kendini ayaklarının altından çekilip onun kollarına atılmadan önce fazla uzağa gidemedi.

Kapıya doğru yürürken gülümseyerek, "Aslında bu konuda bir teorim var," dedi.

"Gerçekten mi? Ne oldu?" diye sordu, başka türlü davranamayacak kadar meraklıydı.

İştahı oldukça korkutucuydu. Bir oturuşta bu kadar çok yemek yiyen birini daha önce hiç görmemişti. Aslında ona hizmet etmeyi reddeden birkaç hizmetçi vardı, yemek tabaklarını yeterince hızlı bırakmazlarsa kazara ellerini yiyeceğinden korkuyorlardı.

"Sen," dedi basitçe, onun uzanıp yatak odasının kapısını açmasını beklerken.

"Ben mi?"

"Mmmhmm, sen," dedi alaycı bir gülümsemeyle, burnunun ucuna bir öpücük kondurup onu gecenin geç saatlerinde yavaşça yanan birkaç mumla loş bir şekilde aydınlatılan koridora götürürken.

"Korkunç iştahından tam olarak nasıl ben sorumluyum?" diye sordu kollarını onun boynuna sararken.

"Yanlış hatırlamıyorsam," dedi, onu kollarında hafifçe kaydırarak, böylece kollarında onunla zayıf aydınlatılmış merdivenlerde güvenli bir şekilde ilerleyebilecekti, "beni ve gelecekteki tüm mirasçılarımı lanetledin."

Nefes nefese kaldı. "Ben öyle bir şey yapmadım!" dedi, her ne kadar kulağa onun yapacağı bir şeymiş gibi gelse de.

Robert onu arka koridordan mutfağa doğru taşırken kıkırdayarak, "Kesinlikle öyle, fingirdek," dedi.

"Eminim bunu hak edecek bir şey yapmışsındır," dedi sahte bir kibirle ve adam dönüp mutfak kapısını sırtıyla iterek açarken sırtıttı.

"Bütün bebeklerini domuz ağılına gömdüm," dedi kıkırdayarak, onu dikkatle ayaklarının üzerine yatırırken.

"Gerçekten de korkunç bir çocuktun," dedi gülümseyerek ve ondan uzaklaşıp dolapları karıştırmaya başladı, Robert'a bu kadar zalimce bir şey yaptıracak ne yaptığını merak ediyordu. Muhtemelen kendisine yaptığından çok daha kötü bir şeydi, diye düşündü memnun bir iç çekişle.

"Bana neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, size getireyim," dedi Robert, ne yaptıklarını görebilmeleri için hızla daha fazla mum ve birkaç kandil yakarken.

Onlara ne sunulduğunu hızlıca taradığında, yumurta, jambon ve taze bisküvinin muhtemelen

onun için yapması en kolay şeydi. Kararını verdi ve midesinin hırıltılarını duymazdan gelmek için elinden geleni yaparken ona neye ihtiyacı olduğunu söyledi.

Robert ona alaycı bir gülümseme attı, o da bisküvilere başlarken bunu görmezden gelmeyi tercih etti. Hamuru hazırlayıp kabarmaya hazır hale getirdiğinde çok acıkmıştı ve bu adımı atlayıp bisküvileri kesip pişirmeyi düşünüyordu, yassı olacaklarını umursamadan. Bunu yapmakta tereddüt etmesinin tek nedeni Robert'tı. En iyi bisküvileri kendisinin yaptığını söyleyerek övünüyordu ve şimdi bunu kanıtlamak istiyordu. Ama çok acıkmıştı ve o zamana kadar bekleyebileceğinden emin değildi-

"İşte," dedi Robert, peynir, ekmek ve kesilmiş jambonla dolu küçük bir tabağı kızın önüne koyarken.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı zar zor, yemeğe saldırmaya başlarken.

"Rica ederim," dedi kıkırdayarak, yemeğe yardım ederken.

Birkaç dakika boyunca orada rahat bir sessizlik içinde oturup yemek yediler, o da bir yandan hamura göz kulak oldu. Aslında oldukça güzeldi, diye düşündü Robert devam etmek ve mahvetmek zorunda kalmadan hemen önce.

"Bence konuşmalıyız."

Bölüm 24

Elizabeth ağzına bir parça daha peynir atarken küçük bir iç çekişle, "Biliyorum," diye onayladı, sesi bu ihtimalden o kadar hoşnutsuz geliyordu ki gülümsemekten kendini alamadı.

Bir an için bir parça ekmekle oynarken hamur kabına baktı ve ne düşündüğünü merak etti. Belki de kendini başka bir kavgaya hazırlıyordu, diye düşündü irkilerek. Onunla kavgaya etmekten bıkmıştı. Bunu çocukluklarından beri yapıyorlardı ve ne kadar eğlenceli olsa da artık buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

O onun karısı ve sorumluluğuydu ve bu şekilde devam edemezlerdi. Soğuk bir ailede büyümediği için çok şanslıydı ve çocuklarının da kendisi kadar şanslı olmasını istiyordu. Çoğu çift gibi onun anne ve babası da birbirlerine aşık değillerdi ama tanıdığı çoğu çiftin aksine çok iyi arkadaşlardı.

Muhtemelen anne ve babasının birbirleriyle nişanlı olduklarını bilerek büyütölmelerinin de bir zararı olmamıştı. Aralarında iki yaş vardı ve çocukken birbirlerinden iki saatten daha az uzaklıkta yaşamışlardı. Bu durumu şikâyet etmeden kabullenmişlerdi. Annesinin ailesi kızları için bir unvan isterken, babasının ailesi kasalarını doldurmak ve oğullarının hoş bir eşe sahip olmasını sağlamak istemişti.

Her zaman arkadaş olmuşlar, bazen evli bir çiftten çok kardeş gibi davranmışlardı. Hiçbir zaman aynı odayı paylaşmamışlar, birbirlerine sıradan bir şefkatle bakmamışlar ve hiçbir zaman aşıkmiş gibi davranmamışlardı. Bilmek istediğinden değil, çünkü bu bilgi muhtemelen onu ömür boyu yaralayacaktı, ama annesinin onu sevdiğinden çok şüpheliydi.

babasının yatağını süslemişti, çünkü ona bir varis ve soyun devam edebilmesi için bir yedek sağlamıştı.

Ayrıca kocasının metresler ve sevgililer tutmasına da hiç üzülmüş görünmüyordu. Bu durum onu hiç rahatsız etmemişti ve Robert onların varlığından haberdar olduğunu biliyordu. Babası ne zaman geceyi başka bir kadınla geçirmek için ayrılrsa, ona her zaman bilmiş bir gülümseme verir ve iyi geceler dilerdi.

Asla kavga etmemişler, birbirlerine bağırmamışlar ya da kendi eğlencelerinin peşinden koşarken James'i ya da kendisini görmezden gelmemişlerdi. Çocuklarını sıcak bir ailede, sevgi ve anlayışla büyötmüşlerdi ve Robert da kendi ailesi için bunu istiyordu. Çocuklarını Elizabeth'in büyüdüğü gibi soğuk bir evde büyötmeyi kesinlikle istemiyordu.

Leydi Norwood tipik bir anne ve ești. Doğru şeyler söyler, son moda kıyafetler giyer, tüm kurallara uyar ve uymayanlara burun kıvırırdı. Ayrıca kızlarının yetiştirilmesiyle de çok az ilgilenirdi. Bu işi dadılara ve mürebbiyelere bırakmış, çocuklarının hayatına sadece dedikodu, kızlarının evlenme ihtimali ya da kızlarının kendisini bir şekilde utandırması söz konusu olduğunda dahil olmuştu.

Kızları söz konusu olduğunda Lord Norwood hakkında söyleyebileceği tek iyi şey, adamın kızlarını gerçekten sevdiği ve önemsediyiydi. Lord Norwood'un onlar için endişelendiğini, onları gördüğünde sıcak bir şekilde gülümsediğini ve yanlarında olmalarından gerçekten memnun göründüğünü görmüştu.

Anne ve babasının aksine Norwood'lar birbirlerine yabancıydılar ve zamanlarının çoğunu ayrı geçirmeyi tercih ediyorlardı. Her ne kadar Leydi Norwood kocasının kadınlarla birlikte olmasından şikâyetçi olmasa da, ertesi sabah parlak bir biblo istemişti. Robert'ın onların rutinini çözmesi uzun sürmemişti. Her salı, perşembe ve cumartesi gecesi Lord Norwood karısına iyi geceler dileyerek evden ayrılıyordu.

geceyi metresiyle geçirirdi. Leydi Norwood da kocasına soğuk bir bakış fırlatırdı, Robert'ın ilk başta şüphelendiği gibi gecelerini başka kadınlarla geçirmesine gerçekten üzüldüğü için değil, sabahleyin kendisini affetmesini beklediğini hatırlatmak için.

Bu onun istediği türden bir evlilik değildi ve kesinlikle çocuklarının her gün maruz kalmasını istediği türden bir evlilik de değildi. Geçmiş geride bırakıp arkadaş olarak yeniden başlamayı istemekle birlikte, anne babasının evliliğini de istemiyordu. Sadece samimi bir evlilik istemiyordu. Elizabeth'i arzuluyor ve her geceyi kollarında onunla geçirmek istiyordu ve bunu elde etmek için konuşmaları gerekecekti.

"Sana bebekten bahsetmediğim için çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle ve başka bir güne ertelemeye karar verdiği konuyu açtı.

"Neden yapmadın?" diye sordu aynı yumuşak sesle, onu korkutacak ya da ağlatacak bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyordu.

Kadın yanağındaki bir damla yaşı küçük bir yemek beziyle silerken çok geç fark etti. Her şey yolundaymış gibi davranarak ayağa kalktı ve tüm dikkatini hamur kabına verdi. Tek yapmak istediği onu kollarına almak ve onu affettiğini, bunun önemli olmadığını söylemekken, bir şekilde kendini oturmaya zorladı.

Bilmek istiyordu, bilmesi gerekiyordu. Daha önce olduğu kadar kızgın değildi. Yüce Tanrım, nasıl olabilirdi ki? Çocuklarını yeni kaybetmişti ve onun için tüm kalbiyle yas tuttuğunu biliyordu. İlk çocuklarını kaybettiklerinde ağlarken gözlerindeki ıstırapı görmüştü.

Hamileliğinin üzerinden henüz bir buçuk aydan biraz fazla bir süre geçmişti ama o bebeği çoktan sevdiğini biliyordu. Çoğu kadın bebeği olacağı gerçeğini kabullenirken

Çok sık çocuk kaybettiğinden beri Elizabeth bu kaybı çok zor karşılamıştı. Bu ona Elizabeth hakkında çok şey anlatmış, onun hakkındaki daha önceki düşüncelerini doğrulamış ve ona kaltak dediği için pişmanlık duymasına neden olmuştu. Son iki hafta boyunca ağlarken kollarında tuttuğu kadının, bir çocuğu kasıtlı olarak sefalet dolu bir hayata mahkûm eden ve piç olarak etiketlenen acımasız bir kaltak olduğunu düşünemiyordu.

Yapamadı işte.

"Seni tuzağa düşürmek istemedim," diye mırıldandı hamuru ustalıkla açıp daireler kesmeye başlarken.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye niyetlendiğinden biraz daha kaba bir şekilde sordu ve kızın gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"Seni benimle evlenmeye zorlamak istemedim, Robert," dedi sıkıca, kesilmiş hamuru hızla bir tepsiye yerleştirirken, ona bakmak zorunda kalmamak için tüm dikkatini elindeki işe odakladı.

"Zorla olmazdı," diye açıkladı, ayağa kalktı ve tavayı aldığı anda ona yardım etmek için hareket etti.

Tavayı ondan aldı ve dikkatlice sıcak fırına yerleştirdi, fırının altındaki açık şömineye çok yaklaşmamaya dikkat etti. Fırının yeterince içinde olduğundan emin olduktan sonra arkasını döndü ve Elizabeth'in masadaki küçük dağınıklığı toplamakla meşgul olduğunu gördü.

Tek kelime etmeden arkasından yaklaştı ve kollarını ona dolayarak onu bedenine yasladı. "Zorla olmazdı," diye tekrarlardı bu kez daha yumuşak bir sesle.

"Evet, öyle olurdu," diyerek ondan uzaklaşmak için hamle yaptı ama adam gitmesine izin vermedi.

"Hayır, olmazdı Elizabeth," dedi ve başının tepesine bir öpücük kondurdu.

"Beni sevmiyorsun Robert. Benden hoşlanmıyorsun bile ve kesinlikle benimle evlenmek istemiyorsun," diye açıkladı yumuşak bir sesle, öylece durup ona sarılmasına izin verirken.

"Senden hoşlanmadığımı nereden çıkardın?" diye sordu, kız kaba bir homurtu çıkarınca gülümsedi.

"Bir liste ister misin?" diye sordu, ona doğru geri çekildi ve bu hareketin farkında olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Kısa bir liste mi?" diye sordu dalgınca, onu kollarında hissetmenin ve artık adab-ı muaşeret ve diğer saçmalıklar hakkında endişelenmek zorunda olmamanın tadını çıkarırken.

Öte yandan, bir insanın karısına toplum içinde sevgi göstermesi hâlâ hoş karşılanmıyordu ama bu onun umurunda bile değildi. Ona dokunmayı, ona sarılmayı seviyordu ve bir avuç ikiyüzlünün uydurduğu kuralların hayatını belirlemesine izin verirse lanetlenirdi. Onun içinde derinlerde bir şeyleri sakinleştiriyor, ona huzur veriyor ve onu kızdırmak için elinden geleni yaptığında bile gülümsemesini sağlıyordu.

Ondan gerçekten nefret etmek imkansızdı.

Kızın tekrar sessizleştiğini fark ettiğinde, sadece ona sarılmakla yetindi. Birkaç dakika boyunca bu şekilde kaldılar, adam onu kollarında tutarken, kız dalgın bir şekilde parmaklarını adamın kollarında gezdirdi. Bütün gece ona sarılabilirdi ama konuşmaları gerekiyordu. Onu itmemesi için dua ederek, korktuğu cevabı bir kez daha sordu.

"Neden bana söylemedin, minx?" diye sordu, lavanta kokulu saçlarına bir öpücük kondurarak.

Kadın hemen cevap vermedi ve bir an için belki de ona hiç söylemeyeceğini düşündü, ama ondan duyacağını hiç düşünmediği bir şeyi itiraf ettiğinde onu şaşırttı.

"Çünkü korkuyordum."

"Benden mi?" diye sordu içi boş bir şekilde, kolları kızın etrafında sıkılaştırken, cevabın hayır olması için dua ediyordu, ama bunu beklemek çok fazlaydı.

Sayılamayacak kadar uzun yıllar boyunca onun hayatını cehenneme çevirmişti, ta ki sonunda onu dizlerinin üzerine yatırıp hak ettiği tokadı atmak gibi aptalca bir şey yapacağından korkarak geri çekilmek zorunda kalana kadar. Aralarına mesafe koymak muhtemelen onları birbirlerini öldürmekten ya da lanet olası akıllarını kaybetmekten kurtarmıştı.

Kız hayatına geri döndüğünde, ona karşı koyamamıştı. Onun etrafında olmayı, ona eziyet etmeyi ve nasıl tepki vereceğini görmeyi beklemeyi seviyordu, ama şimdi çok ileri gidip gitmediğini merak etmek zorundaydı.

"Hayır," dedi başını sallayarak ve parmak uçlarıyla onun kollarının uzunluğunu izlemeye devam etti, "beni asla incitmeyeceğini biliyorum ama...."

"Ama ne?" diye sordu, başının tepesine bir öpücük daha kondurarak.

"Benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmeni istemedim," dedi o kadar yumuşak bir sesle ki neredeyse kaçırıacaktı.

"Senden nefret etmiyorum, Elizabeth," diye söz verdi.

"Bu konuda çok tatlı davranıyorsun Robert ve bunu takdir etmekle birlikte anlıyorum. Hamile olduğumdan emin olur olmaz sana söylemeliydim ve..."

"Ne zamandı o?" diye sordu, sözünü keserek. "Ne ne zamandı?" diye sordu, kafası karışmış gibiydi.

"Hamile olduğundan ne zaman emin oldun?" diye sordu usulca, kaybettiklerini hatırlatmanın onu ağlatmaması için dua ederek. Onu ağlarken görmek onu öldürüyordu.

"Kütüphanede olanlardan sonra," diye mırıldandı. "Ne yapacağımı ya da sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Bana söyler miydin?" diye sordu, cevabını beklerken gözlerini kapattı.

"Benden nefret etmene neden olmadan sana söylemenin bir yolunu bulduğum anda" diye itiraf etti, sesi o kadar mutsuz geliyordu ki gülümsemekten kendini alamadı.

"O zaman belki de ateşkes ilan etmemizin zamanı gelmiştir?"

Bölüm 25

"Ateşkes mi?" Elizabeth yavaşça tekrarladı, önerinin Robert Bradford'dan geldiğini ve onun böyle bir şeyi ilk kez önermediğini düşününce anlaşılır bir şekilde temkinliydi.

"Bence bu en iyisi olur," dedi ve on altı yıl önce Robert, bir kase bal ve yaklaşık beş çuval tavuk tüyünün karıştığı talihsiz bir olaydan sonra babasının ahırında saklandığı yerden sürünerek çıkması için onu kandırdığında kullandığı sözleri tekrarladı.

"Anlıyorum," dedi ve kendini koruma ihtiyacı devreye girdiğinde dikkatlice ondan uzaklaştı.

Birbirlerini öldürmemeleri için bir tür ateşkesin faydalı olacağını tüm kalbiyle kabul etmesine rağmen, kafasının içinde kaçmak için çığlık atan sesi görmezden gelemiyordu. Evlendiklerine göre artık kaçacak bir yerleri olmadığı için bunun hem aptalca hem de anlamsız olduğunu bildiğinden, onu dinleyebilmek için kendini mutfakta kalmaya zorladı.

Bu, ona ulaşma mesafesinde kalmak gibi aptalca bir şey yapacağı anlamına gelmiyordu. Olabildiğince rahat bir şekilde masanın etrafından dolaştı ve yumurtalar üzerinde çalışmaya başladı, kendi kendine bunun bir tuzak olduğu ortaya çıkarsa kapıya kadar gidebileceğini söyledi. Ne düşündüğünü çok iyi anladığını belirten alaycı bir gülümseme dışında, adam bu hareket hakkında yorum yapmadı.

Robert, "Hayatımın geri kalanını seninle kavga ederek geçirmek istemiyorum," diyerek en büyük endişesini dile getirdi.

Evlilik için aradığı tek şart olan aşk uyumu yoktu aralarında. Arkadaş olduklarını bile söyleyemezdi ve geçmişleri ve evliliklerinin nasıl gerçekleştiği düşünülüğünde, babası Robert'la evlenmesini istemeyerek de olsa kabul ettiğinde samimi bir evlilik beklemiyordu.

Ondan ne beklediğini açıkladığı o ilk geceden sonra, çocukları bir yetişkin olana ve işe yararlılığı sona erene kadar onu görmezden geldiği bir yalnızlık hayatı yaşamayı ummuştu. Sonra da adamın onu muhtemelen bir daha asla görmek zorunda kalmayacağı bir kulübeye taşıyacağını hayal etmişti. Bu, uysalca kabul edebileceği bir varoluş değildi, bu da evliliklerinin muhtemelen kargaşa, tartışma ve sonunda nefretle dolu olacağı anlamına geliyordu.

Böyle bir evlilik istemiyordu.

Yani, eğer ona bir zeytin dalı uzatıyorsa, bunu memnuniyetle kabul ederdi. Her ikisi için de faydalı olduğu ve ıssız bir yerde sadece sincaplarla yaşaması ve Robert'a karşı giderek artan nefretinin ona arkadaşlık etmesiyle sonuçlanmadığı sürece.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu, arkadaş olabileceklerine dair umutlanmamaya çalışarak. Son birkaç gündür ona karşı çok nazik davranıyordu ve bu ona umut verse de, bunun acıma duygusundan kaynaklanmış olabileceğini de fark etti.

"Bu evlilik için ikimizin de kabul edebileceği bazı şartlar belirlemek üzere birlikte çalışmamızı öneriyorum," dedi ve onun çalışmasını izlerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Kulağa makul geliyor," diye itiraf etmek zorunda kaldı, çoğu erkeğin eşlerinin mutlu olup olmamasını zerre kadar umursamadığını düşünürsek makulden de öteydi.

"Bu noktadan sonra temiz bir sayfa açmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum," diyerek umutlu bir ses tonuyla bir tava, küçük bir kase tereyağı ve küp küp kesilmiş jambon dilimlerinden oluşan bir tabak alıp sobaya yöneldi. Ocağın kapağını açtı ve hizmetkârların gece yatmadan önce yaktıkları ateşin hâlâ yanıyor olduğundan emin olduktan sonra biraz daha kömür ve odun ekleyerek ateşin yemeklerini pişirecek kadar sıcak olmasını sağladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, tam olarak nereye varmaya çalıştığından emin değildi.

"Geçmişî unutalım ve yeni bir başlangıç yapalım," dedi hafif bir duraksamadan sonra.

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu jambonu tencereye atarken. "Birbirimizden hep nefret ettik."

"Her zaman değil," diye belirtti sağındaki duvara yaslanmak için hareket ederken.

Onunla tartışmak ya da ondan ne kadar nefret etmediğini itiraf etmek yerine, tüm dikkatini yanmaması için jambonu karıştırmaya verdi. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, muhtemelen bir şeyi itiraf etmesini bekliyordu, ancak onunla nerede durduğunu bilene kadar hiçbir şeyi itiraf etmeyi reddetti. Sonunda onun inatçılığı hakkında bir şeyler homurdandı ve başladı.

"Çoğu evlilik yeni bir başlangıçla başlar ve ben de bizim için bunu istiyorum," dedi sanki önerdiği şey mümkünmüş gibi.

"Çünkü çoğu çift birbirinden nefret ederek büyümedi," diyerek jambonu gereğinden fazla karıştırdı.

"Doğru," diye mırıldanarak onayladı ve uzanıp tavadan bir parça jambon aldı.

ağızına soktu. "Ama çoğu çift hayatlarının geri kalanını birbirlerinden nefret ederek geçirir."

Bu noktayı tartışmaya zahmet etmedi, çünkü adam haklıydı. Birbirlerine tahammül edebilen birkaç çift tanısa da, birbirlerini görmeye dayanamayan çok fazla çift tanıyordu. Ne yazık ki anne ve babası ikinci kategoriye giriyordu. Görünüşte anne ve babası birbirlerine tahammül ediyor ve hatta birbirlerinden hoşlanıyor gibi görünüyorlardı ama bu sadece ton ve arkadaşları için sergiledikleri bir gösteriydi. Özel hayatlarında birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlardı ve konuştukları zaman da genellikle tartışmayla sonuçlanıyordu.

"Benim önerim," dedi, sadece bir parça daha jambon çalacak kadar duraklayarak, "çocukken olanları kabul etmemiz ve geçmişte bırakmamız. Seninle yeni bir başlangıç yapmak istiyorum, Elizabeth."

"Peki bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu, adam bir parça daha jambon çalarken dudakları seğiriyordu.

"Evet," dedi duraksamadan.

"Ah, nedenmiş o?" diye sordu, adam bir parça daha jambon çalıp onu kalan jambonları tavaya atmaya zorlarken derin bir iç çekerek.

Bir parça daha jambon çalarken basitçe "Portakal bahçesi," dedi.

"Portakal bahçesi mi?" diye şaşkınlıkla tekrarladı, o gecenin yeni bir başlangıçla tam olarak ne ilgisi olduğunu merak ediyordu.

"Mmmhmm," dedi başka bir çalıntı parça etrafında jambon.

"Neden?" dedi, adam tavayı çalarken kaşlarını çatarak. Bir parça daha jambon. Böyle giderse yumurtaları koyana kadar tavada hiç jambon kalmayacaktı.

"O da neydi öyle?" diye sordu suratını asarak elini geri çekerken.

"Jambonu çalmayı bırak!" diye tersledi, az önce parmak eklemlerine hafifçe vurduğu tahta kaşıkla işaret ederek uyardı.

"Bu senden daha az nefret etmemi sağlamıyor!" diye tersledi, ona ters ters bakmak için elinden geleni yaptı, ama dudaklarını ağızla yalarken bakışlarının tekrar jambona düşmesi gülümsemesine ve küçük bir tabağa uzanmasına neden oldu.

"İşte," dedi ve tabağa biraz jambon koydu. Tabağı Robert'a vermek için henüz hareket etmişti ki, birden tabağın elinden alındığını ve Robert'ın jambonu mideye indirdiğini gördü.

"İştahın korkutucu," dedi bıkkın bir iç çekişle, her ne kadar yemek yapmaktan hoşlandığı gerçeğinin onu kızdırmaması içten içe memnun etse de.

Jambonunu yemeye devam ederken tek tepkisi ters ters bakmak oldu. Yemeğini bitirdiğinde tavaya umut dolu bir bakış gönderdi ama kaşıkla yaptığı bir hareket boş tabağını tezgâha geri koymasını sağladı.

"Şimdi, portakal bahçesinin senin bu ateşkesinle tam olarak ne ilgisi var?" diye sordu, akşam yemeği için biraz kalması için onu jambondan uzaklaştırmayı umuyordu.

Açlıktan ölüyordu, bu noktada daha çok doymak bilmiyordu. Dürüst olmak gerekirse daha önce hiç bu kadar aç olduğunu hatırlamıyordu. Yatağından çıkamayacak kadar hasta olduğu ve bir ay boyunca et suyu ve çayla hayatta kalmaya zorlandığı birkaç sefer bile onu bu kadar aç bırakmamıştı. Muhtemelen bütün jambonu yiyebilirdi, diye düşündü Robert'ın elini tekrar tokatlamak zorunda kaldığında inleyerek.

"Kötü kalpli sürtük!"

"Jambonu çalmayı bırak!"

"Beni besleseydin buna gerek kalmazdı!" diye karşılık verdi elinin tersini ovuştururken.

"Şu ateşkes meselesini açıklayana kadar sana yemek vermeyeceğim," dedi ve bunun, yemeği pişirmeyi bitirene kadar onun hırsızlığını yavaşlatmaya yeteceğini umdu.

"Peki!" dedi, tavadan ustalıkla bir parça daha jambon kaptı ve kız kaşıkla elinden alamadan ağzına attı.

"Devam et Robert," dedi, yumurta hamurunu tavaya dökerken, bunun onu bir süre daha jambon çalmaktan caydırmaya yeteceğini umuyordu.

Olmadı.

Duvara yaslandı, yumurta kaplı jambon parçasını ağzına atarken daha da rahatladı. "O gece portakal bahçesinde benden nefret etmedin."

"Kim olduğunu bilmiyordum," dedi, bir yandan jambon ve yumurtayı karıştırırken bir yandan da adamın sinsi elini gözlüyordu.

"Ah!" diye tısladı, ama bu sefer elini geri çekip ateşkes için tartışmaya devam edecek kadar akıllıydı. "Tam olarak demek istediğim bu. Eskiden hayatını cehenneme çeviren o küçük çocuk olduğumu bilmiyordun ve dönüştüğüm adamdan hoşlandın," dedi, ses tonu onu yalan söylemeye cesaretlendiriyordu, oysa ikisi de o gece ondan hoşlanmaktan fazlasını yaptığını biliyordu.

"Bu doğru," diye itiraf etti, çünkü gerçekten de bu noktada yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Bunun kesinlikle bir faydası olmazdı.

"Son birkaç aydır birbirimizin gırtlığına sarılmamızın tek nedeni daha önceki

Tarih," diye açıkladı ve bunu eğlenceli olduğu için yaptığını da eklemek için çok istekliydi.

"Haklı olabilirsin Robert," diyerek yumurta ve jambona peynir ekledi ve tavayı ateşten alıp bir kenara koymadan önce bir dakika karıştırdı. Robert'a uyarıcı bir bakış fırlattıktan sonra fırına doğru yürüdü ve artık altın sarısı olan bisküvileri çıkarıp soğumaları için tezgâhın üzerine koydu.

Robert, "Bu, geçmişî geride bırakabileceğimizi kanıtlıyor," dedi ve daha fazla yiyecek çalmak yerine birkaç tabak, çatal, reçel ve bal alıp masaya koyduğunda onu şaşırttı.

Robert tabakları geri topladığında kadın gerildi. Açlıktan ölmek üzereydi ve yemek için Robert'la kavga edecek durumda değildi. Tek istediği-

"İşte buradasın, minx," dedi gülümseyerek, yemekle dolup taşan bir tabağı onun önündeki masaya koyarken.

Robert'ın kendi isteğiyle yemekten vazgeçmesinden etkilenerек gülümseyerek oturdu ve yemeye başladı. Yemek diline değdiğinde neredeyse inliyordu. Tadı cennet gibiydi, saf cennet ve doymak bilmiyordu. Robert tabağını kaldırına kadar birkaç dakika içinde her bir lokmayı yediğini fark etmedi.

"Şeftali reçeli seviyorsun, değil mi?" Robert, kızın önüne yemekle dolup taşan ikinci bir tabak koyarken sordu ve onu şaşırttı.

"Evet," dedi otomatik olarak yemek tabağına bakarken ve hâlâ aç olduğunu fark ederken.

Robert tabağının yanına reçele bulanmış üç bisküvi koyduğunda, bir tanesini kaptığı gibi mideye indirdi ve sadece durakladı

Kıkırdama cüretini gösterdiğinde ona ters ters bakacak kadar uzun bir süre.

"Özür dilerim," dedi, onun karşısına oturdu ve dikkatini yemek yemediği gerçeğine çekti.

"Aç değil misin?" diye sordu, bir bisküvi daha almak için uzanırken.

"Yeterince yediğinden emin olmak istiyorum," diyerek devam etmesini işaret etti ve kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Robert Bradford yiyeceklerden isteyerek ayrılıyordu. Ya dünyanın sonu geliyordu ya da yeni bir başlangıç yapma konusunda ciddiye.

Bölüm 26

"Saçmalama Robert," dedi Elizabeth hışımla ayağa kalkıp ocağa doğru giderken. "İkimize de yetecek kadar yemek var."

Başını iki yana salladı. "Sadece ye, minx. Ben iyiyim," diye biraz yalan söyledi.

Ölmeyeceğinden oldukça emin olmasına rağmen açlıktan ölüyordu. Yemek basitti ama çok lezzetli kokuyordu. Yumurta, jambon ve peynirin zengin aromasına eşlik eden taze pişmiş bisküvilerin doyurucu kokuları midesini guruldattı ama bu Elizabeth'in terk edilmiş tabağını çalıp yemeğini yemesi için yeterli değildi.

Karısının aç olduğu belliydi ve ondan herhangi bir yiyecek almayı reddetti. Onu yemek yerken görmek hoşuna gidiyordu, çünkü bu kendini daha iyi hissettiği anlamına geliyordu. Son birkaç haftadır karısının iyi olması için kaç kez dua ettiğinin sayısını unutmuştu. Onu kaybetme tehdidi onu istediğinden daha fazla etkilemiş ve onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu fark etmesini sağlamıştı.

Birdenbire yıllar boyunca birbirlerine yaşattıkları tüm saçmalıkların artık bir önemi kalmamıştı, eğer bu onu kaybedeceği anlamına gelmiyorsa. Yıllardır ilk kez onu kızdıran, onunla dalga geçen ve ona yaşadığını hissettiren bu küçük kızın olmadığı bir hayatı hayal bile edemiyordu. Bebekleri hakkında yalan söylediği gerçeği de artık önemli değildi.

Bebeği öğrendiğinde işleri farklı şekilde ele almış olmayı diledi. Bu konuyu aralarında tutmalı ve onun güvenini kazanmak için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Ona kur yapmalı ve onunla evlenmeyi seçtiğinden emin olmak için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Onunla evlenmesinin tek nedeninin bu olduğunu bilmekten nefret ediyordu.

onunla evlenmesinin nedeni, onu zorlamasıydı. Bunu değiştirmek için her şeyi yapardı.

Ama geri dñnüş yoktu. Olanları değiştirmek mümkün değildi. Çoktan yayılmış olan dedikoduyu durdurmak mümkün değildi. Olan olmuştu. Yapabileceği tek şey ona hak ettiği ve kendisinin de arzuladığı evliliği teklif etmektir. Onun özgürce karısı olmasını ve hiçbir pişmanlık duymamasını istiyordu.

Onu sevdiği kadar onun da kendisini sevmesini istiyordu.

Yani kendi karısına kur yapacaktı. Onu kendisine bir şans vermeye ikna edecek, kendisinin doğru seçim olduğunu göstermesine izin verecekti. Onunla evlendiğinde bir servet kaybetmişti ve her ne kadar kaybettiği lüksleri ona asla sağlayamayacak olsa da, onun o kadar mutlu olduğundan emin olmak istiyordu ki bunların hiçbir önemi yoktu.

"Bir sürü yemek var, Robert," dedi Elizabeth, yemek dolu bir tabağı onun önüne koyarken. O daha itiraz edemedi, bisküvileri çeşitli malzemelerle kaplayıp tabağının yanına yerleştirdi.

"Benim için endişelenme, minx. Ben iyiyim," dedi ve kontrolünü kaybedeceği korkusuyla yemeğe bakmamak için kendini zorladı.

"Sen bu ateşkesi açıklarken biz de yemek yiyebiliriz," dedi Elizabeth ve adam itiraz etmek için ağzını açtığında, o güne kadar tattığı en lezzetli bisküviyi ağzına tıktı.

Bisküviyi bitirip bir tane daha alırken "Tanrım," diye mırıldandı kendinden geçmiş bir halde.

"Beğendin mi?" Elizabeth sordu, ses tonu rahattı ama memnun olduğu belliydi.

"Yalan söylemiyormuşsun," dedi ve ona verdiği son bisküviyi bitirip üç tane daha aldı. Üzerlerine çabucak şeftali reçeli sürdü ve bisküvilerden ikisini kızın tabağının yanına koydu.

"Teşekkür ederim," dedi ve bisküvilerden birinden küçük bir ısırık aldıktan sonra tabağına geri koydu. "Şimdi, şu ateşkes konusuna gelelim."

"Doğru," diye başını salladı ve o lezzetli bisküviden bir ısırık daha aldıktan sonra tabağının yanına geri koydu ve kendini odaklanmaya zorladı.

"Sen istersen geçmişî unutmaya hazırım," dedi Elizabeth ve onları bıraktıkları yere geri getirdi.

"Sanırım bu işe başlamanın en iyi yolu bu," dedi masanın karşısından onun güzel yüzüne bakarak. "Arkadaş olarak başlamamızı istiyorum."

"Bunu ben de isterim," dedi usulca, ona umut veren küçük bir gülümsemeye. "Başka?" diye sordu, aralarındaki bu durumu düzeltmeye hevesli bir ses tonuyla.

"Artık kavga yok," diye önceki beyanını yineledi, böylece en azından onun hayatını cehenneme çevirmekten vazgeçtiğini anladı. "Ve artık sır yok," diye ekledi, kulağa nasıl gelebileceğini düşünmeden önce.

Adam ona vurmuş gibi irkildi ama üzölmek ya da yaptığı şey için bahaneler uydurmak yerine başıyla onayladı. "Artık sır yok."

Devam etmenin en iyi yolunu düşünürken başını salladı. Bir süre sonra aslında gergin olduğunu fark etti. Bu işi yüzüne gözüne bulaştırmak istemiyordu. Kendine biraz daha zaman kazandırmak için çatalını aldı ve yumurtalara daldı ve neredeyse zevkten inliyordu.

Çok güzeldi. Karısı mükemmel bir aşçıydı ve sırf bu yüzden bile kendini şanslı bir adam olarak görüyordu. O yapmadı

yemek yapmayı bilmemesi umurunda bile değildi. Onun iştahına sahip bir adamın mutfakta bu seviyede becerisi olan birine burun kıvrması aptallık olurdu.

"Açıklığa kavuşturmamız gereken ilk şey," dedi, sadece bir ısırik daha alacak kadar duraklayarak, "ne zaman istersen, ne istersen pişirebileceğın."

"Teşekkür ederim," dedi, sesi gerçekten memnun olmuş gibiydi.

Birkaç ısırik daha aldı ve belki de evliliklerinin temellerine inmeleri gerektiğine karar verdi. "Muhtemelen pin paranızı ve benzeri şeyleri tartışmalız."

"Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum," dedi omuz silkerek. "Ayrıca, benim çeyizim yok."

"İhtiyacın yok. Ben sana bakarım," dedi, çünkü bakacaktı. Zengin bir adam olmayabilirdi ama karısını mutlu etmeye gücü yetebilirdi, en azından bunu umuyordu.

Tartışacakmış gibi görünüyordu ama onun yerine başını salladı. "Teşekkür ederim, Robert."

"Rica ederim, minnoş," dedi yemeğini bitirirken. "Nerede ikamet etmemizi bekliyorsun?" diye sordu. tereddüt dokunuşu.

Gergin bir şekilde boğazını temizledi. Konuya nasıl yaklaşacağından tam olarak emin değildi ama daha on dakika önce artık sır olmayacağını açıkladığınan beri bunu daha fazla erteleyemeyeceğini biliyordu.

"Birkaç ay önce satın aldığım mülkü sattım," dedi ve haberi ona olabildiğince kolay bir şekilde vermeye karar verdi. Kadının bu haberi iyi karşılamasını ve onunla birlikte gitmeyi reddetmemesini umuyordu çünkü onsuz yaşamayı reddettiğı için kendi karısını kaçırmaya başvurmaktan gerçekten nefret ederdi.

"Bizimkilerin bahsettiği mi?" diye sordu, sesi şaşkıındı ama çok da üzgün değildi, en azından şimdilik.

"Evet," diye yavaşça cevap verdi ve ekledi, "Taşrada yeni bir mülk satın aldım."

"Londra pek umurumda değil," dedi omuz silkerek, onu şaşırtarak ve o gece limonlukta yaptıkları konuşmayı hatırlatarak. "Ülkenin neresinde?" diye sordu, sesi gerçekten meraklı geliyordu.

"Bridgewater," dedi, onun yanıtını beklerken yüzünü buruşturmamaya çalışarak.

Başını sallamaya başladı ama kaşlarını çatarak durakladı. "Daha önce hiç duymamıştım. Kuzeyde mi?"

"Öyle de denebilir," dedi, gergin bir şekilde bankta kayarak.

"Oraya gitmek ne kadar sürer?"

"Yaklaşık altı hafta," diye itiraf etti yüzünü buruşturarak. "Altı h a f t a daha mı kalacağız?" diye sordu, kafası karışık görünüyor ve bunun iyi bir nedeni var.

Aceleyle yaptıkları evlilik ve beraberinde gelen skandal sayesinde, tonların büyük çoğunluğu onlarla ilişkisini çoktan kesmişti. Haftalar önce her ikisine de verilen davetler şimdi iptal ediliyordu. Evliliklerini kutlayan ya da Elizabeth'e acil şifalar dileyen hiçbir ziyaretçi ya da not almamışlardı. Aileleri bu skandaldan zar zor da olsa kurtulmuştu.

Duyduğuna göre, annesine dün bir kurdele dükkânında Leydi Penelope tarafından doğrudan kesik verilmişti ve muhtemelen bu tekrarlanana kadar çok uzun sürmeyecekti. Ne kadar uzun süre kalırlarsa aileleri için durum o kadar kötüleşecekti ve ikisi de bunu istemiyordu. Bu

Mmkn olduğunca çabuk gitmeleri en iyisiydi. Elizabeth'in seyahat edebileceğinden emin olana kadar bekledi.

"Hayır, altı hafta kalmayacağız. Belki bir ya da iki hafta daha," dedi, bundan biraz daha erken olmasını umuyordu ama yolculuk için yeterince iyi olana kadar onu acele ettirmeyecekti.

"Anlamıyorum," diye itiraf etti sonunda.

"Bridgewater, Massachusetts'te bir ev aldım. Amerika'ya taşıyoruz, minx," dedi ve kendini bir kavgaya hazırladı çünkü annesi bile bu duyuruya karşı çıkabilirdi.

"Amerika mı?" diye yavaşça tekrarladı, sanki kelimeyi test ediyormuş gibi.

"Evet," dedi, boğazını beceriksizce temizleyerek, bunun en iyisi olduğuna onu ikna etmek için ne söylemesi gerektiğini merak ediyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu bir süre sonra, ona şüpheyle bakarak.

"Evet."

Dudakları memnun bir gülümsemeye dönüştüğünde, adam rahatladığının hissetti. "Her zaman Amerika'yı ziyaret etmek istemişimdir," diye itiraf etti, heyecanlı görünüyordu.

"Buraya çok sık seyahat edemeyeceğiz," diye itiraf etti, en azından onun işin aslını bilmeyi hak ettiğini fark ederek. Parası vardı ama İngiltere'ye çok sık seyahat edebilecek kadar zengin değildi. Aslında onu ailesinden ve bildiği her şeyden uzaklaştırdığını fark ettiğinde kendini korkunç hissetti.

Sadece omuz silkti. "Ailelerimizin durumu bizi ziyarete gelebilecekleri kadar iyi."

"zlmedin mi?" diye sordu biraz şaşıarak.

"Neden olayım ki? Londra hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ve eğer yeni bir başlangıç yapacaksak, yeni bir yerde başlamaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Sen olağanüstü bir kadınsın Elizabeth," dedi göz kırparak.

"Şimdi," dedi, onun sözlerinden memnun olmamış gibi davranarak, ama gülümsemesini bastırmak için elinden geleni yapmasından iltifatı takdir ettiği anlaşılıyordu, "bu ateşkes için aklında başka ne var?"

Kadın çatalını masaya bırakıp yemeğinin geri kalanını ona doğru ittiğinde hiç tereddüt etmedi. Çatalını aldı ve hızlıca yemeğini bitirmeye koyuldu. Hiçbir kırıntının gözünden kaçmadığından emin olduktan sonra devam etti.

"Ayrı yatak odaları olmayacak," diye açıkladı, hayatlarının geri kalanında yatağını ısıtmasının beklendiğini ona bildirmenin doğru olduğuna karar verdi.

"Anlaştık," dedi başını sallayarak, sanki daha azını kabul etmeyecekmiş gibi, bu da bir sonraki duyurusunu açıklıyordu. "Ve başka kadın yok."

Gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı. Bırakın bu fingirdeşmeyi. Başka hiçbir kadın kocasına böyle bir beyanda bulunmaya cesaret edemezdi, özellikle de evliliğe hiçbir şey getirmemiş ve sadece onun cömertliğine güvenmişken, ama yine de Elizabeth diğer kadınlar gibi değildi.

"Beni paylaşmak istemiyor musun?" diye takılmadan edemedi. "Beni paylaşmak istemiyorsan hayır," diye karşılık verdi, Kendini beğenmiş bir ses tonuyla söylediği sözler eve çarptı ve her şeyi sildi. Hissettiği mizahın zerresi.

"Eğer başka bir erkek sana doğru bakarsa, sürtük, ben-"

"Yani birbirimize sadık kalacağımız konusunda anlaştık," diyerek onun sözünü kesti ve öldürücü öfkesini şu sözlerle geçiştirdi

Elinin dikkatsiz bir hareketiyle. "Başka ne var?"

Son bisküviyi çalarken kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. "Aslında şimdilik elimde bu kadar var," diye itiraf etti omuz silkerek.

Ayağa kalkarken usulca içini çekti ve tezgâha yönelmeden önce tabaklarını aldı. "En azından birbirimizi öldürmemizi engellemeye yetecektir."

"Muhtemelen," diye düşündü bisküvisinin son lokmasını bitirip karısına yardım etmek için hareket ederken. Onu kendine aşık edemese bile, en azından muhtemelen uykusunda öldürmeyecekti.

Bölüm 27

Yüce Tanrım, hala onu dürtüyordu!

Bir süre önce uyandığında oldukça sert bir şeyin kendisini dürttüğünü fark etmişti. O anda pek bir şey düşünmeden Robert'tan uzağa bakacak şekilde yan yatmış ve Robert onu kendine doğru çektiğinde ve o sert şey onu altından dürtecek şekilde yer değiştirdiğinde kendinden geçmeye başlamıştı.

Ondan uzaklaşmaya çalışana kadar Robert'ın uykulu iniltisi, poposuna sıkıca bastıran sert nesnenin kimliği hakkında ona ipucu verdi. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu anladığında, başka bir şey düşünmekte zorlandı.

Taşınmalı mı?

Belki de o şeyi başka bir yöne çevirebilmesi için onu uyandırmalıydı?

Onu uyandırmasa daha iyi olacaktı, diye düşündü, kıcını öne doğru kaydırmaya çalışırken, erkekliği artık pamuklu geceliğini işi olmayan yerlere itmiyordu. Hızlıca hareket etti, öne doğru kaydı ve sonra geri itti. Adamın erkekliği dürtmeyi bırakıp, buruşuk geceliği bir bariyer oluşturacak şekilde vücutlarının arasında aynı hizada durduğunda neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

Gözlerini kapadı ve Robert arkasına geçtiğinde fırsat varken ikisinin de uykusunu almasının muhtemelen en iyisi olduğuna karar verdi. Robert erkekliğini de yanına alarak geri döndüğünde, hayal kırıklığı içinde iç geçirmekten kendini alamadı. Her ne kadar biraz daha uyumayı umursamasa da, vücuduna bastırılmış hissinden hoşlandığını itiraf etmek zorundaydı, yani onu bıçaklamayı bıraktığında.

Erkekliğinin ucunun çıplak kalçasına değdiğini hissettiğinde hayal kırıklığı aniden sona erdi. İpeksi baş bacağından yukarı doğru kayarak geceliğinin kıvrılmış alt kısmının altından geçti ve Robert'ın sert, sıcak erkekliğinin bir kez daha vücutlarının arasında yastıklanmasıyla sona eren uzun, duygusal bir hareketle devam etti, ancak bu sefer pamuklu geceliği onu dokunuşundan korumadı.

İyi hissettirdi.

Çok iyi, diye karar verdi, gözlerini kapatıp ona karşı hareket etme dürtüsüne karşı mücadele ederken bir inilti ısırdı. Böyle bir şeyin uyarıcı olabileceğine inanamıyordu ama öyleydi. Teninde yarattığı his, vücudunun beklentiyle karıncalanmasına neden olması ve-

"Hanımefendi! Uyanmanız gerek!" Hizmetçisi Jane, açıklama yapmak için odasına koştu.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Robert, kızın etrafındaki tutuşu sıkılaşıırken ve omzunun arkasına uykulu bir öpücük bastırırken talep etti.

"Babanız aşağıda, Bay Bradford," diye açıkladı Jane odanın içinde koşuşturup kıyafetlerini seçerken. "Sizinle konuşmak istiyor, efendim."

"O bekleyebilir," dedi Robert, kadının omzuna bir öpücük daha kondurup ona daha da sokulurken.

Jane'in aşağıya inip yeni kayınpederine birkaç dakikaya daha ihtiyaçları olduğunu söylemesini önermek için ağzını açmıştı ki, adamın kendisi, arkasında babası olduğu halde hışımla odaya girdi.

Robert'ın babası yatağın önünde dururken, "Hayır, yapamam," diye açıkladı. Sabırsız bir hareketle Jane'i odadan dışarı fırlattı ve onun da peşinden gelmesini diledi.

"Konuşmamız gerek," dedi babası, Robert'ı yatağında bulduğu için kesinlikle mutsuz görünüyordu.

"Karımın da uykuya ihtiyacı var," diye karşılık verdi Robert uykulu bir ifadeyle, oturduğu yerden kalkarken karısının üzerinin örtülü olduğundan emin oldu. "Bana on dakika ver, seninle çalışma odanda buluşup konuyu tartışalım."

Babası inatla başını salladı. "Konuyu burada tartışabiliriz."

Robert, "Elizabeth hâlâ iyileşiyor," diyerek adamların gitmesini işaret ederken babası, "İkinizi de kurtaracak olan tam da bu," dedi.

"Bizi kurtarmak mı?" Elizabeth kaşlarını çatarak tekrarladı, otururken yorganı boynuna kadar çekmeye dikkat ediyordu.

"Tam olarak neyden?" Robert öne doğru eğilip kollarını tembelce kalkık dizlerinin üzerine koyarak sordu.

Babası kapının yeterince kapalı olduğundan emin olurken Harold, "Birbirimizden," diye açıkladı.

"Anlamıyorum," diye mırıldanırken Elizabeth babasının arkasını dönüp kapıyı açmasını ve koridora bakıp kapıyı kapatmasını, kilitlemesini ve yatağın önüne dönüp Robert'ın babasıyla bakışmasını izledi.

Robert soğuk bir ifadeyle, önlerinde gergin bir şekilde yer değiştiren adamlara bakarak, "Oh, oldukça iyi bir fikrim var," dedi.

"En iyisi bu," dedi babası, ona güven veren bir gülümsemeyle ve sinirleri gerildi.

"En iyisi ne?" diye sordu önündeki iki adama bakarak, ama sorusunu yanıtlayan Robert oldu.

"Evliliği feshetmek istiyorlar," dedi sakın bir ses tonuyla, başını çevirip

Onu.

Bir an için, adamın az önce söylediği şeyi zihnine yerleştirmeye çalışırken öylece oturabildi. İptal mi edilmişti? Bu mümkün değildi. Adam onun masumiyetini almıştı ve bir çocuklarını kaybetmişlerdi. Evliliğin feshi hakkında pek bir şey bilmiyordu, çünkü bu sadece fısıltı halinde konuşulan konulardan biriydi, ama fesih için uygun olmadıklarını bilecek kadar çok şey biliyordu. Evlilik tamamlanmıştı. Yeminlerini etmeden önce yapılmış olmasının bir önemi yoktu; artık bakire değildi. Londra'daki her eve yayılan dedikodular sayesinde, aceleyle yaptıkları evliliğin koşullarını herkes biliyordu.

Babası ise olayları ondan biraz daha farklı görüyordu. "Düğün gecenden beri hastasın ve yatağından çıkamıyorsun. Hizmetçiler gecenin her saatinde bu odaya girip çıkıyorlar ve senin yalnız uyuduğunu biliyorlar. Hastalığınızla ilgili dedikodular yayıldı ve birçok kişi ölümcül derecede hasta olduğunuzu biliyor."

Bunun üzerine kaşlarını çatmak zorunda kaldı. "Ölümcül bir hastalığa yakalanmadım." Depresyonda mı? Zayıf mı? Yorgun? Evet, ama hiç ölümlle burun buruna gelmemişti.

Babası bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdi. "Önemli olan tek şey bir düğün gecesi geçirmemiş olman canım. İkimiz de bazı iyiliklerde bulunduk ve bu evliliği sadece birkaç saat içinde iptal edebiliriz ve gün sonuna kadar James ile nişanlandığınızı duyurabiliriz."

Robert onu izlemeye devam ederken hiçbir şey söylemedi ama kız onun öfkeli olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Kollarındaki ve göğsündeki tüm kaslar sanki birini boğazlama dürtüsüyle mücadele ediyormuş gibi esniyordu, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı ve eğer bu ruh halini ele vermiyorsa, ona doğru dik dik bakma şekli kesinlikle ele veriyordu. Bu

O zaman adamın kendisinden bir yanıt beklediğini fark etti ama şaşkınlıktan başka bir yanıtı yoktu.

"James'le evlenmek istediğimi ya da onun benimle evlenmek isteyeceğini nereden çıkardınız?" diye sorarak dikkatini tekrar önlerinde duran adamlara verdi.

Babası ona odaklanırken derin bir iç çekti, gülümsemesi her geçen dakika daha da gerginleşiyordu. "Senin incindiğini görmek istemiyorum, Elizabeth. Ben-"

"Ona asla zarar vermem," dedi Robert kararlı bir şekilde onun yanında. "Bilerek değil, oğlum," dedi başını sallayarak

devam etti. "İkisini de görmek istemiyorum incindin. Olanları anlıyorum. Anlıyorum ama ikiniz arasında bir evliliğin akıllıca bir karar olmadığını kabul etmelisin. Geçmişiniz göz önüne alındığında, ikinizin birbirinizin boğazına sarılması ve birbirinizin hayatını cehenneme çevirmeniz uzun sürmezdi," dedi babası ve hayatında ilk kez onun önünde küfrederken onu şaşırttı.

Ne o ne de Robert tartışmadan, babası sözü devraldı. "James'le zaten konuştum. İkinizin arasındaki ilişkinin biraz abartıldığını anlıyor. Mümkün olan en kısa sürede sizinle evlenmeye ve işleri yoluna koymaya hazır."

"Gerçekten mi? Kardeşinin yatağından çıktıktan sonra beş parasız bir kadınla evlenmeye razı mı?" Robert tembel tembel konuştu ama ses tonundaki tehditkâr tonu fark etmemişti. "Bu James'in yapacağı bir şey değil."

"Evet, şey," dedi babası boğazını temizleyerek ve belirgin bir şekilde rahatsız görünerek. "Dün öğleden sonra avukatlarla bir toplantı yaptık ve onlar bu evliliği feshedip James ile evlenerek Elizabeth'in

vasiyetin koşullarını yerine getirecek ve miras bir kez daha onun olacak."

İçini bir rahatlama kaplarken, mirasını geri alacağını düşündü. Gelecek için yaptığı tüm planlar kurtulacaktı. Pek çok insana yardım edebilirdi. Bir an sonra aniden, bir daha asla Robert'la birlikte olamayacağını fark etti.

Bir daha asla onun kollarında uyuyamayacaktı. Bir daha asla onun gülümsemesinin tadını özgürce çıkaramayacaktı ve bu vazgeçmek istediğı bir şey değildi. Onun gülümsemesini seviyordu, bunun sebebi olmayı seviyordu ve bundan hiçbir şey için vazgeçmek istemiyordu.

Ayrıca, James büyük olasılıkla mirasıyla bir okul bile açmasına izin vermeyecektir, dedi kendi kendine, tamamen bencil olduğu için kendinden nefret etmeden bu planı geri çevirmek için çaresizce bir bahane arıyordu. Bir gün hayallerini gerçeğe dönüştürecekti ama bunu James'in karısı olarak yapmak istemiyordu.

Robert, "Bu bir skandala yol açacak," diyerek dikkatini bu noktada neredeyse hevesli görünen adamlara geri çekti.

"James'in unvanı ve itibarı buna karşı koruma sağlayacaktır," diye açıkladı babası memnun bir gülümsemeyle.

"Ya ben?" Robert hafifçe kayarak, çıplak bacağının yorganın güvenli altından onunkine değmesini ve ona çaresizce ihtiyaç duyduğu desteğı vermesini istedi.

Robert'ın babası boğazını temizledi, gülümsemesi zoraki bir hal alınca birden rahatsız olmuş gibi göründü. "Belki de kasabadan ayrılırsınız ve dedikoduların bitmesi için bir şans verirsiniz diye düşündük."

Robert düşünceli bir ses tonuyla, "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Bu durumun ideal olmadığını ve seni böyle bir duruma sokmanın haksızlık olduğunun farkındayız Robert," dedi babası

açıklamak için acele etti. "İşte bu yüzden baban ve ben, çektiğin sıkıntı için tazminatı hak ettiğine inanıyoruz."

"Ve nasıl çok o Bu mu?" Robert sordu,
seslendirme Merakını.

"Kırk bin pound."

Bölüm 28

Robert, sevdiği kadını kardeşine kaptırmak üzere olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak için Elizabeth'i kollarına alıp bu evden ve bu konuşmadan kaçmamak için elinden geleni yaparken, "Elizabeth'le bu konuyu konuşmak için birkaç dakika istiyorum," dedi.

Lord Norwood hafif bir duraksamadan sonra, "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Sadece birkaç dakika baba," dedi Elizabeth, vücudundaki tüm kaslar gerilmişti.

Birkaç dakika.....

Kalbini göğsünden söküp atmak için gereken tek şey buydu.

"Pekâlâ," dedi Lord Norwood sert bir sesle. "Çalışma odamda bekliyor olacağız."

Robert başını salladı ama konuşmadı, sonradan pişman olacağı bir şey söylemekten çok korkuyordu. Adama bağırımdan başka bir şey yapmak istemezdi ama yapamazdı, milyon yıl geçse de yapamazdı. Elizabeth onu asla affetmeyecekti ve onu kaybetmek üzere olduğu ve muhtemelen bir daha asla göremeyeceği gerçeğini kabullenmek için elinden geleni yapmasına rağmen, Elizabeth'in onunla ilgili son anısının babasına hakaret etmesi olmasını istemiyordu.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapandığında konuşmak için ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bilemediğini fark etti. James ile nasıl rekabet edebilirdi ki? James daha yaşlıydı, bir unvanı ve saygın bir ünü vardı. Ayrıca ona hak ettiği hayatı da verebilirdi, yani

onun hakkıydı. Onunla kalmak onu sadece dibe çekerdi ve bunu ona yapamayacak kadar çok seviyordu.

Eğer James'le evlenerek kendini kurtarmak istiyorsa, o zaman buna izin verecekti. Evliliklerini sona erdirmek için gerekli belgeleri imzalayacak ve sonra da gidecekti. Kırk bin poundu ona hediye edecek ve bu işi bitirecekti. Parayı istemiyordu, kaybettiklerinin sürekli hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. O-

"Geceliğini neden çıkarıyorsun?" diye sordu, yere bakmamak için elinden geleni yaparken bile şaşkınlığını gizleyemedi ve beş altı kez başarısız oldu....about.

"Sadece birkaç dakikamız var," dediğini düşündü ama tüm dikkati yatağın kenarına eğilip yatağının yanındaki ipek ipi çekerken hafifçe zıplayan güzel göğüslerinde olduğu için tam olarak emin olamadı.

"Ha?" diye mırıldandı, göğüsleri ilerleyip tekrar zıplarken odaklanmakta zorlanıyordu, çünkü örtüleri kucağından itti ve oldukça acı verici bir ereksiyon ortaya çıkardı.

"Mükemmel," diye iç geçirdi bacağını onun üzerine atıp kucağına otururken.

"Mükemmel olan ne?" diye sordu dalgınca, birkaç saniye sonra sikinin ucu kadının ıslak yarığına değdiğinde tısladı.

Ona cevap vermek yerine, bir elini omzuna koydu ve diğer eliyle aralarına uzanıp ereksiyonunu kavradı. Ona ne yaptığını sormak için bir kez daha ağzını açtı ama kadın sikinin başını seksinin dudakları arasına sürttüğünde sözleri boğuk bir iniltiyle kaçtı.

Elizabeth onun sikini bir kez daha kendisine doğru kaydırırken hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardı. Kıpırdayıp ucunu göbeğine sürttüğünde, odaklanabilmek için kalçalarını tutup onu hareketsiz tutmak zorunda kaldı.

"Elizabeth,-"

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordu, adamın elinden kurtulmak için elinden geleni yaparak.

"Ne konuda yardım?" diye sordu, gözlerini kapatıp dudaklarını yalama dürtüsüne direnerek.

"Bu şeyi içime sokuyorsun," diye tersledi, sesi sinirli ve o kadar sevimliydi ki, sözleri zihnine kaydedilene kadar gülümsemekten kendini alamadı.

"Ne?"

Kıpırdanmaya devam ederken sinirli bir iç geçirdi, sabrını test etti ve istekli horozunun zıplamasına neden oldu. "Bak Robert," dedi, kucağında kayarken alt dudağını kemirmek için durakladı, "bu evliliği kurtaracaksak bunu yapmak için sadece birkaç dakikamız var, bu yüzden burada biraz yardıma gerçekten minnettar olurum."

"Evliliğimizi kurtarmak mı istiyorsun?" diye sordu, çıldırtıcı hareketlerini durdurmak ve söylediklerine odaklanmak için kalçalarını sıkıca kavrayacak kadar sersemlemişti.

Aletini kavradığı elini bırakıp kollarını onun omuzlarına doladığında bir homurtu çıkardı. "Benden bu kadar kolay kurtulacağını düşünmüyordun, değil mi?" diye sordu tatlı bir gülümsemeyle, öne doğru eğilip dudaklarını hafifçe onunkilere değdirirken.

"James'in sana verebileceği şeyleri ben veremem," diye belirtmek zorunda hissetti.

"Ve o bana senin verebileceğin şeyleri veremez. Bu yüzden, eğer sakıncası yoksa bu evliliği tamamlamak ve bu meseleyi bitirmek istiyorum," dedi ve kucağında alaycı bir şekilde kıpırdanırken gülümsemesini görebileceği kadar geri çekildi.

Kıpırdamadan durmak için içindeki tüm gücü harcadı. "Emin misin?" diye sordu, bencilce onunla tartışmak ya da

James bencil bir piç olduğu için onunla ne kadar iyi olacağına işaret ediyordu.

"Evet," dedi ve onu tekrar öpmek için eğildi ama adamın başka planları vardı.

Kalalarındaki tutuşunu sıkılaştırıp onu sırtuştu çevirmek için yer değiştirirken kızı'n şaşkınlık dolu nefesini yuttu. Sırtını yumuşak yatağa çarpmadan önce, adam onun içindeydi.

"ok iyi hissediyorsun, minx," diye inledi, sadece yavaşça içeri kaymak için hızla geri çekildi, kılıfının yol boyunca her santimini kaplamasının tadını çıkardı.

"Durma," dedi, uzanıp ellerini adamın saçlarına doladı ve bir öpücük için onu aşağı çekti.

Aşağı uzanıp dizinin arkasını kavradı ve bacağını yukarı çekerek onu daha da açtı ve içine daha fazla batmasına izin verdi. Cennet gibiydi.

Cehennem gibiydi.

"Durmak zorundayız," dedi, çekilmek için çabaladı, ama artık vücudunun kontrolüne sahip değilmiş gibi görünüyordu.

"Bana kendini ldrtme!" Elizabeth onun dudaklarına karşı hırladı ve hayal kırıklığı içinde inlerken bile inlemesine neden oldu.

"şimdi durmazsak hizmetçiler bizi basar," dedi, seks yaparken yakalanıp yakalanmamayı gerçekten umursamıyordu ama karısını utandırmak ya da sadece onun gözleri için olan güzel vücudu başkalarının görmesi riskini almak istemiyordu.

"Güzel," diyerek onu şaşırttı.

"İyi mi?" diye sordu, sırf kendini tutamadığı için eğilip onu öptü.

"nk seni tutmayı planlıyorum," dedi Elizabeth onun dudaklarına karşı ve onu şaşırttı.

"Emin misin?" diye sordu, aptal olmadığı için bir kez daha onunla tartışmamaya karar verdi. James'in muhtemelen daha iyi bir seçim olduğunu ona hatırlatmaya gerçekten gerek yoktu. Eninde sonunda anlayacaktı ve anladığında da çok geç olacaktı.

"Evet," diye tısladı, bacaklarını onun etrafına sararken ve onu daha derine çekmek için sırtını kavislendirirken sertçe nefes aldı.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim, sürtük," diye yemin etti dudaklarına karşı, kollarını ona sarıp sıkıca kendine doğru çekerken.

"Güzel."

"Giyinmek için yardıma ihtiyacınız var mı, Aman Tanrım!" Kapı kapanmadan saniyeler önce bir hizmetçinin çığlığını duydu.

Elizabeth onun dudaklarına gülümseyerek, "Sanırım bana mahkûm kaldınız, Bay Bradford," dedi ve ona gülümsemekten başka başka bırakmadı.

"Sanırım öyleyim, Bayan Bradford," dedi, koridordaki kargaşayı duyunca kıkırdayarak, kimsenin onu elinden alamayacağını garanti etti.

Bölüm 29

"Kardeşin yine gitti."

Robert dalgın dalgın, "Döndüğünden haberim yoktu," diye mırıldandı, fuayeyi adımlamaya devam ederken annesine bir bakış bile atmadı.

"Baban onu çağırttıktan sonra dün öğleden sonra geri döndü," diye açıkladı annesi hışımla, onun volta atmayı bırakıp kahvaltı salonunun yanındaki sandalyeye oturmasını ummaktan vazgeçerken.

"Hemen mi geldi?" diye sordu, arka salona doğru bir bakış daha fırlatarak.

Kardeşinin metresiyle birlikte kaldığı için bu kadar çabuk gelebildiğine şüphe yoktu ama bunu annesine söylemeye zahmet etmedi çünkü bu muhtemelen ona ters bir bakış ve yepyeni bir ders kazandıracaktı.

"Evet," dedi annesi eteğini düzeltirken, "Elizabeth'le evlenmeye hevesli olduğunu biliyordun."

Robert, aşçının karısının midesini rahatlatacağına söz verdiği nane çayını yapmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek, "Ve servetini al," dedi.

"İşler böyle yürüyor," dedi teslim olmuş bir iç çekişle. "İşler değişir," dedi adam, masanın yanındaki saate bakarak. dikkatini arka koridora vermeden önce kapıya yöneldi. Eğer onlar çayını beş dakika içinde hazır etmezse, oraya geri dönüp lanet çayı kendisi yapacaktı.

"Güvenli bir eşleşme olurdu," dedi annesi sessizce ve dikkatini bir anlığına koridordan çekti.

"Ona asla zarar vermem," dedi sıkıca, Elizabeth'e zarar verdiği dair saçma varsayımlardan bıkmıştı.

"Kasıtlı olarak değil," diyerek dikkatle korudu, "ama geçmişinize bakılırsa, ikinizin birbirinizin boğazına sarılmanızın çok uzun sürmeyeceğini sanıyorum."

"Gayet iyi anlaşıyoruz," dedi sakın bir sesle ve saate bir kez daha baktı.

İyi geçinmenin de ötesinde iyi anlaşıyorlardı. Bu sabah evliliği feshetmeleri gerektiği yönündeki önerilere bir son vermek için seviştikten sonra birbirlerinin kollarında tekrar uykuya dalmışlardı. Kısa bir süre önce uyandığında Elizabeth kucağında ona bir kez daha binmeye çalışıyordu. Görünüşe göre fingirdek bir kez aklına bir fikir geldi mi, peşini bırakamıyordu.

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!

Muhtemelen hayatında yaptığı en zor şeydi ama kendini orada yatmaya ve Elizabeth'in eğlenmesine izin vermeye zorlamayı başarmıştı. Elizabeth'in ona binmenin nasıl bir şey olduğunu anlamak için elinden geleni yaparken gülümsemesini, gülmesini ve kendisiyle dalga geçmesini çok sevmişti.

Adam onu yakalayıp sikinin üzerine oturtmamak için ellerini başının arkasında kavuşturmak zorunda kalırken bile onu gülümsetmiş ve güldürmüştü. Tanrım, o kadar ıslaktı ki, içine sokmak için çaresizce ona sürtünürken aç horozunun üzerine damlıyordu. İnleyip adını haykırırken ıslak tümseğini ona sürtmeye başladığında, savaşı kaybetmiş ve uzanıp kendini kavramıştı.

O zamana kadar siki kadının sularıyla tamamen kaplanmıştı. Eli uzunluğundan aşağı kaydı ve inledi. Çok iyi hissettirmişti, inanılmaz derecede iyi. Gözleri onun görüntüsünü yutarken eli kendi kendine hareket etti. Kadının kendisini okşayışını izlemek onu neredeyse çözüyordu, bu yüzden yavaşladı ve ikisini de kızdırdı.

Kızın gözlerini kapamasına, nefes alış verişinin hızlanmasına, meme uçlarının ona uzanıyormuş gibi sertleşmesine bayılmıştı ama hiçbir kızın kalçalarının sanki onun sikini içinde hayal ediyormuş gibi oynamaya başlamasıyla kıyaslanamazdı. Onun heyecanlanmasını izlemek bile taşaklarının sıkılaşması için yeterliydi.

Tam elini tabana doğru kaydırmış ve teklif etmek için yukarı kaldırmışken, hiç beklemediği ve daha önce başka bir kadının yaptığını görmediği bir şey yaptı. Aşağı uzanıp bacaklarının arasını avuçladı ve o kadar tatlı bir inilti çıkardı ki, anında patlamadığına gerçekten şaşırıldı.

Eli tekrar hareket etmeye başladı, yavaşça tümseğine masaj yaparken gözleri eline kilitlenmişti. Kadın kendini keşfederken, parmakları yarığının arasında kayarken, uyarılmışlığıyla parlarken ve bir parmağını geçici olarak içine kaydırırken, boşalmasını engellemek için sikini sıkıca kavramak zorunda kalmıştı.

Birkaç acı dolu dakika boyunca karısının kendini tatmin etmeyi öğrenmesini izledi. Karısının yüz ifadesi şaşkınlık ve hayretle karışık bir zevkti. O kadar güzeldi ki, bunu ona söylediğinde güzelce kızardı ama durmadı.

Hayır, onun minx'i değil.

Onun kendisine verdiği tepki hoşuna gitmiş, onu kızdırmaya başladığı noktaya kadar bundan zevk almıştı. Boşta kalan eliyle göğsünü okşadı, parmaklarını yavaşça göbeğinin içine kaydırarak ve adam dilinin kontrolünü kaybetti. Ona kendisini izlemeyi ne kadar sevdiğini, parmaklarını emmeyi, onu yalayıp temizlemeyi ve onu becermeyi ne kadar çok istediğini ayrıntılı olarak anlattı. Küfretti, kendi sınıfından hiçbir erkeğin karısının önünde kullanmayacağı kelimeler kullandı ve umursamadı, özellikle de kadının kontrolünü kaybetmesine neden olduğu için.

O anı bulduğunda, sadece onu izledi, teninin heyecanla kızarmasını, göğüslerinin zıplamasını ve parmaklarının her itişinde inleyip sızlanmasını sevdi. İşini bitirdiği anda kendini sırtüstü yatmış ve adamın sikini hâlâ titreyen kılıfının içinde bulmuştu.

Çok uzun sürmemişti, ama onu her şeyiyle ele geçirmiş, adını haykırana ve içine boşalana kadar geri çekilmemişti. Boşaldıktan birkaç dakika sonra, yumuşayan sikini hala yavaşça içine sokuyordu, onu tekrar almaktan başka bir şey istemiyordu, ama görünüşe göre fingirdek kızın başka planları vardı.

Mırıltılı bir acı çığlığıyla onu itmiş, elini ağzına kapatmış ve lazımlığa koşarak hastalanmaya başlamıştı. Bebeğini kaybettikten hemen sonra onu yanına aldığı için kendini bir piç gibi hisseden adam, onu teselli etmek için ayağa kalktı ama kadın bunu kabul etmedi. Ne zaman onun üzerine titreyecek kadar yaklaşırsa, başını sallıyor ve göğsünü sızlatan acınası bir inilti çıkarıyordu.

Onu bu halde görmekten nefret ediyordu ve onunla ilgilenmek istiyordu ama lanet kadın inatçılık ediyordu. Yapmasına izin verdiği tek şey, ıslanabilmesi için ona bir banyo hazırlamak ve aşağı inip aşçının midesini rahatlatacağını söylediği nane çayını sormaktı.

"Robert? Az önce söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?" diye bağırdı annesi hayal kırıklığı içinde.

"Evet, elbette," diye yalan söyledi, parmaklarını saçlarında gezdirirken. Çayı hangi cehennemdeydi?

"Hayır, yapmadın," dedi hafifçe iç çekerek, ama bu konuda o kadar da üzgün görünmüyordu.

"Özür dilerim," dedi ve dikkatini koridora vermeden önce ona zoraki bir gülümseme gönderdi.

"Seni incinmiş görmek istemiyorum Robert," dedi annesi ayağa kalkıp ona doğru yürürken, yoluna çıktı ve ona volta atmayı bırakmaktan başka seçenek bırakmadı.

"Canım yanmayacak," diye mırıldanarak dikkatini annesinin yanından mutfağa doğru kaydırdı.

"Bir gün iyi bir eş olmanı umuyordum Robert," diye açıklamaya başladı ama Robert'ın bu sabah nutuk dinleyecek hali yoktu.

"Bu iyi bir eşleşme," dedi sessizce, eğilip annesinin yanağına bir öpücük kondururken ona bir gülümseme verdi. "İyiden de öte."

"Elizabeth'in güzel ve heyecan verici olduğunu biliyorum ama bu iyi bir eşleşme için yeterli değil Robert. Bu duygular sonsuza dek sürmeyecek ve bittiğinde istemediğin, seni mutsuz eden bir eşle baş başa kalacaksın ve ben bunu senin için istemiyorum."

"Ne duygular bunlar?" diye sorarken buldu kendini, annesinin Elizabeth'e aşık olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordu.

Bakışlarını ondan uzaklaştırırken rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Erkeklerin güzel kadınlara karşı besledikleri duygular, Robert. Ben senin annen olabilirim ama erkeklerin çoğu zaman ilgilerinin hayatlarını kontrol etmesine izin verdiklerini biliyorum ve korkarım sen de bunu yaptın Robert. Sırf güzel olduğu için nefret ettiğin bir kadınla evlendin."

Robert annesini her şeyin yoluna gireceği konusunda rahatlatmaya çalışarak, "Onunla bu yüzden evlenmedim," dedi.

"Onunla doğru olanı yapmak için evlendiğini biliyorum. Sen böyle yetiştirildin ve senden daha azını beklemezdim.

Robert, ama bebek öldükten sonra bu hatayı düzeltebilirsin. Kimsenin canı yanmadan bu evliliği bitirebilirsin," dedi, yalvaran bir ses tonuyla uzanıp Robert'ın iki elini de avuçlarının içine aldı.

"İkimiz de biliyoruz ki fesih artık bir seçenek değil. Bu sabahtan sonra olmaz. Şimdiye kadar herkes bunun gerçek bir evlilik olduğunu öğrenmiş olacak."

"Baban ve Lord Norwood bunun icabına baktı," dedi annesi sıkıca, ondan başka bir yere bakarak ve bu konuşmayı yapmaktan en az onun kadar memnun görünmüyordu.

"Peki tam olarak neyle ilgilendiler?" diye sordu ellerini çekerek.

"Hizmetkârların hiçbirinin konuşmayacağından emin oldular," dedi ona bakarak. "Gördüğün gibi, bunu düzeltmek için hâlâ zaman var, Robert."

"Düzeltilecek bir şey yok," dedi sertçe, bu konuşmayla işi bitmişti. "Çabalarınızı boşa harcamayın diye bu evliliği iptal ettirmeyeceğiz, çünkü istenmiyorlar."

"Lütfen mantığınızı dinler misiniz ve-"

"Onu seviyorum!" diye tersledi, hatasını ancak çok geç fark etti. Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Söylediklerimi unut-"

"Onu seviyor musun?" diye sordu, sersemlemiş görünüyordu.

"Evet," dedi, bu konuda yalan söylemenin bir anlamı olmadığını fark ederek. Sözcükler zaten ağzından çıkmıştı ve annesini tanıdığına göre, asla başka türlü davranamayacaktı.

"Gerçekten mi?" diye sordu, cevap beklerken gözlerini ona dikmişti.

"Gerçekten," dedi, kendini sevinç gözyaşlarına ve ardından geleceğine şüphe olmayan duygusal hislere hazırlayarak.

Söz konusu aşk ilanı olduğunda kadınlar aptal yaratıklardı ama en azından annesinin desteğini kazanacağını fark etti. Ona nasıl hissettiğini söylemeyi planlamamıştı ama muhtemelen en iyisi buydu. Annesi bu fesih saçmalığına bir son verecekti ve o da yatırımları gibi daha önemli konulara odaklanabilecekti. Birkaç gündür herhangi bir iş yapamamıştı ve Elizabeth iyileştiğine göre artık-

"Lanet olsun!" diye bağırdı, elini gaddar kadından çekmek için hareketlendi, ama görünüşe göre yeterince hızlı hareket etmemişti, çünkü annesi yelpazesıyla parmak eklemlerine tekrar vurdu.

"Bu annenin önünde küfrettiğin için!" diye tersledi, kaşlarını çatarken yumruklarını kalçalarına dayadı ve eğer haddini aşarsa yeni bir saldırıya hazır olduğunu belli etti.

"Peki ya ilki?" diye ısırdı, annesine ters ters bakarken acıyan elinin arkasını ovuşturdu ama ona sesini yükseltecek kadar aptal değildi. Ne de olsa hâlâ yelpazesini tutuyordu.

"Bana yalan söylediğin için!"

"Sana hiç yalan söylemedim," dedi, konuşmalarını düşünürken şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve onun neden bahsettiğini merak etti.

"Eğer bu evlilik hatasını sürdürürken beni kendi tarafına çekeceğini ve görmezden gelmemi sağlayacağını sanıyorsan, o zaman başına başka bir şey gelecek, genç adam!" diyerek, çalmak zorunda kalacağı o lanet yelpazeyi göğsüne sapladı.

"Ben yapmadım-"

"Neler oluyor?" diye sordu babası, muhtemelen onu bir kez daha dayak yemekten kurtarmak için-

"Ow!"

"Bu bana yine yalan söylemeye çalıştığın için!" diye açıkladı o sormadan.

Dikkatini hızla babasına yöneltti, o da fuayeden hışımla çıkarken yolundan çekilme basiretini gösterdi. "Bunu sen düzelt!" diye tersledi babasına, eğer düzeltmezse cehenneme gideceğini açıkça söyleyen bir bakışla.

"Elbette canım," diye mırıldandı babası, karısının hışımla gidişini izlerken.

"Nereye gidiyorsun?" Robert sordu ve saniyeler sonra babasının kapıya doğru koşmasını izledi.

"Kulübüme, güvenli bir yere," dedi babası, kaçarken ona bir bakış bile atmadan.

Bir an için babasını takip etmeyi düşündü, bunun korkakça bir şey olduğunu umursamıyordu ama önce ilgilenmesi gereken hasta bir karısı vardı. Elizabeth'in yerleştiğinden emin olduktan sonra, herkes aklını başına toplayana kadar bu tımarhaneden kaçmayı düşünecekti.

Bölüm 30

"Ne yapıyorsun?"

Elizabeth saç tokasını düşürürken alt dudağını çiğnedi ve Robert'ın ceketinin asılı olduğu yerin yakınında yerde bulduğu küçük çiviye alıp anahtar deliğine sokmaya başladı, sandığın sahibinin şu anda başında dikilmiş, eğlenmiş görünmesini umursamadan.

"Göğsünü çalışıyorum," dedi, ne yaptığının fazlasıyla açık olması gerektiğini hissetmesine rağmen.

"Bunu sık sık yapar mısın?" Robert, yarım saat önce ona söz verdiği çay bardağını sağdaki küçük masanın üzerine koyduktan sonra elindeki çiviye nazikçe kaldırdı ve küçük, basit ama yine de biraz çarpıcı bir anahtar uzattı.

"Hayır," diye itiraf etti, "ama bu durumda bir istisna yapmaya karar verdim."

"Yani sandığı beğendin mi?" diye tereddütle sordu, sesi biraz gergindi.

"Çalmasaydım çalmazdım," diye belirtti anahtarı kilidin içine kaydırırken ve memnun bir iç çekişle, yirmi dakika önce iki uşak tarafından odaya taşındığında kendisinin olduğuna karar verdiği sandığın kilidini açtı.

Hayatında gördüğü en güzel sandıktı bu. Daha önce uğruna seve seve cinayet işleyebileceği bir mobilya parçası görmemişti. Sandık en iyi ahşaptan yapılmıştı ve mükemmel bir şekilde cilalanmıştı. Siyah metal şeritler kenarları ve köşeleri mükemmel bir şekilde kaplıyor, sanki metal ve ahşap birlikte inşa edilmemiş de bir bütünmüş gibi görünüyordu. Tahtadaki tasarım düzleştirilmişti,

Black Metal'i mükemmel bir şekilde tamamlayacak şekilde öne çıkıyordu.

Babasından kendisine uyumlu bir yatak odası takımı alması için yalvarmak istiyordu, daha önce asla yapmayacağı bir şeydi bu ama yapamadı. Babası, Robert'la evliliğini bitirmesi için onu manipüle etmek amacıyla bu isteğini ona karşı kullanmaya çalışmakla kalmaz, aynı zamanda bunu yaparsa kocasının gururunu da kırmış olurdu. Bebek konusunda yalan söylediği için onu affetmekle kalmamış, evliliğe hiçbir şey getirmediği halde ona toplu iğne parası vermeyi teklif etmiş, ayrıca onunla birlikte olmak için kırk bin sterlini de geri çevirmişti. Yani ona parayı geri çevirmesi için tam olarak bir şans vermemişti ama bir şeyler söyleyebilirdi.

"Bu senin," dedi, onun yanında diz çökerek.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," diye mırıldandı dalgınca, kapağı kaldırıp içine bakarken, üstte başka bir kapak görevi gören iki kapıya benzeyen şeyi görünce şaşırdı.

Kıkırdayarak onun yanından geçip iki kapıyı açtı ve iki bölüm ortaya çıktı; sol yarısında üstte küçük derin bir tepsi ve altında üç küçük çekmece vardı ve sandığın sağ yarısı altta ve üç tarafta açık pembe ipek gibi görünen bir şeyle kaplıydı.

"Bu terliklerin için," diye açıkladı kolunu kızın beline dolayıp en üstteki tepsiyi işaret ederken, "ve bu çekmeceler de saç kurdelelerin, mendillerin, kitapların, içine ne koymak istersen onlar için."

"Bu gerçekten benim için mi?" diye sordu, ona bu kadar güzel bir şey aldığı için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar duygulanmıştı.

"Mmmhmm," diye mırıldandı ve sandığı açıklamaya devam etmeden önce başının üstüne bir öpücük kondurdu. "İpek, elbiselerinizin sandığa takılmamasını sağlayacak.

Ahşap ve kapaklar, kutu hareket ettirildiğinde zıplamalarını ve kırışmalarını önleyecektir."

"Çok güzel," diye fısıldadı, parmak uçlarını ipek kumaşın üzerinde gezdirirken.

"Henüz en iyi kısmını görmedin," dedi, tepsinin orta bölmesini kavrayıp yana doğru iterken sesi oldukça memnun geliyordu. Küçük bir tıkırtı dikkatini çekti. Sol tarafın tamamının sağa doğru kaydığını, sağ tarafın ipek tabanının üzerinden ona dokunmadan kaydığını ve sandığın gizli bir bölümünü ortaya çıkardığını izledi.

"Paranızı, değerli eşyalarınızı ve bulunmasını istemediğiniz diğer her şeyi burada saklayabilirsiniz," diye açıklarken bir kez daha küçük bölmeyi itti, ama bu sefer sola doğru. Bir başka yumuşak tıklamayla tüm bölüm yerine geri kaydı.

"Aman Tanrım," diyebilirdi sadece, çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Doğum günü hediyen olması gerekiyordu, ama birkaç hafta içinde ayrılacağımız için şimdi alman gerektiğini düşündüm. Odaya getirildiğinde burada olmak isterdim ama kendini iyi hissetmiyordun ve çayını beklemek zorunda kalmanı istemedim," dedi, hatırlayabildiğinden beri ilk kez gergin bir şekilde geveleyerek.

"Bunu benim için mi aldın?" diye sordu, adamın bunu ona doğum gününde vermeyi planladığını itiraf ettiği kısmı kaçırmamıştı. Evlendiklerinden beri evden ya da onun yanından hiç ayrılmadığına göre, bunu ona bebeği öğrenmeden önce aldığını fark etti.

"Hayır," dedi ve belki de bunu başka bir kadın için aldığını fark edene kadar kafasını karıştırdı. Eğer durum böyleyse, başka bir kadını görmeyi kaldırabileceğini sanmıyordu.

Göğsünü ne kadar severse sevsin başka bir kadın istediğini hatırlattı.

"Bu senin için yapıldı, minx," dedi, onu şaşırtarak.

"Öyle miydi?" diye sordu, ondan nefret ettiğini söylediği halde onun için bu kadar harika bir şey yaptığı için gülünç derecede mutlu hissediyordu. Bunun mümkün olup olmadığını merak etti-

"Bunu senin için yaptım."

"Bunu sen mi yaptın?" Elizabeth dikkatini sandığa geri vermeden önce ona sorgulayan bir bakış fırlatarak sordu.

Elizabeth sandığa bakarken, acele etmeden her şeyi daha yakından incelerken, "Evet," dedi korkuyla.

"Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?" diye sordu parmaklarını ipeğin üzerinde gezdirirken.

"On dört yaşımıdayken," dedi ve yere oturup sırtı yatağın ayakucuna dayanana kadar arkasına yaslanırken yavaşça nefes verdi.

"Biz çocukken böyle şeyler yaptığını hatırlamıyorum," diye mırıldandı Elizabeth ve sandığı incelemeye devam ederken çayını alıp küçük bir yudum aldı.

Başını iki yana salladı. "Ailem bu hobiye edinmeme asla izin vermezdi," dedi, ikisi de bildiği için nedenini söylemeye zahmet etmedi.

Toplum kuralları tarafından kısıtlananlar sadece kadınlar değildi. Erkekler de öyleydi. Unvanı miras alma ihtimali çok düşük olsa da, yine de bir kontun oğluydu ve kendisini bir kont gibi taşıması bekleniyordu. Toprak sahibi olabilir, mülk işletebilir, yatırım yapabilir ve hatta orduya katılabilirdi.

Babası ona bir komisyon aldıysa, ama yapmaması gereken şeyler vardı, sevmek bir yana.

Marangozluk da bunlardan biriydi.

Onun konumundaki bir adamın ticaretle uğraşması, işçi olması beklenmezdi ama o bunu seviyordu. Elleriyle çalışmayı seviyordu. Bir yığın tahta ve çividen güzel bir şey yaratmayı seviyordu. Bu onu odaklanmasını sağlıyor ve çoğu gün tek yapmak istediği yumruğunu bir şeye saptamak olduğunda sakinleşmesini sağlıyordu. Çocukken onu gerçekten aptalca bir şey yapmaktan kurtaran tek şey bu olmuştu.

"Bana söyleyecek misin?" diye sordu, fincanını masaya geri koyarken.

Uzaklara bakarken başını salladı. "Bu hikâyeyi duymak istediğinden emin değilim."

Dikkatini tekrar kendisine çekmek için yüzünü hafifçe ellerinin arasına aldığı anda, buna izin verdi. "Lütfen söyle bana," dedi ve yüzünü ona dönecek şekilde yere diz çökerek yanına yerleşti.

Nereden başlayacağını bilmiyordu, bunu onunla paylaşabileceğinden emin değildi. Başladığında ondan kaçmaya çalışmasının büyük bir olasılık olduğunu bildiğinden, kızın ellerini avuçlarının içine aldı ve onu yavaşça kendisine doğru çekti. Yeterince yaklaştığında onu kucağına aldı ve kucağına oturacak şekilde yerleştirdi.

Rahatladığında, kollarını ona doladı, başını omzuna yasladığında memnun oldu, böylece ona duymak istediği şeyi söylerken ona bakmak zorunda kalmayacaktı.

"Hayatımı cehenneme çevirdin," diye başladı içi boş bir şekilde, hayatının ne kadar kötü olduğunu hatırlamasına izin vererek.

"Ne?" diye sordu, kollarında dönmek için hareketlendi, ama adam onu durduracak kadar sıkıca tuttu.

"Sana bakmak zorunda kalırsam bu hikâyeyi anlatamam, küçük kız," diye açıkladı ve kız hareket etmeye çalışmayı bıraktığında rahatlayarak iç çekti.

Ona yaslandı ve "Tamam" diye fısıldadı.

"Ailemin başlangıçta okula gitmeme izin vermediğini biliyor muydun?" diye sordu, bu durumdan kurtulmanın tek yolunun bu işe alışmak olduğuna karar vermişti.

"Hayır, bunu bilmiyordum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Elizabeth'in alnına bir öpücük kondururken rahatlamak için karyolaya doğru kaydı. Elizabeth onun ellerinden birini tutup parmaklarını birbirine doladığında, Elizabeth'in onu anladığını biliyordu.

"Sorunumu kontrol edemeyeceğimden ve diğer çocukların bunu öğreneceğinden korkuyorlardı. Beni küçük düşürmek istemediler ve sorunumu aşana kadar bir öğretmenle çalışmamın en iyisi olacağını düşündüler."

"Fikirlerini değiştirmelerine ne sebep oldu?" Elizabeth başını onun göğsüne yaslayacak şekilde kayarak sordu.

"James," dedi gülümseyerek, ağabeyinin onun için nasıl savaştığını hatırlayarak. "Bana karşı her zaman çok korumacıydı."

Elizabeth gülümser gibi bir sesle, "Hatırlıyorum," diye mırıldandı.

"Ailem tarafından şımartıldığım için beni kaçırmak ya da seçilmek istemiyordu. Sonunda canlarına tak edip gitmeme izin verene kadar her fırsatta annemle babamın üzerinde çalıştı," dedi ve başını çerçeveye yaslayıp gözlerini kapatarak ailesinin ona gidebileceğini söylediği günü hatırladı. Hayatının en güzel günlerinden biriydi.

James kutlamak için onu balığa götürmüştü. Hiçbir şey yakalayamamışlardı ama Robert'ın o güne kadar yaptığı en iyi balık tutma gezilerinden biriydi. Ağabeyi okulda yaptığı tüm yaramazlıkların hikâyelerini paylaşmış, Robert'a mesai saatleri dışında nasıl gizlice dışarı çıkabileceği ve hatta aç kalmaması için tatlıları nasıl gizlice sokabileceği konusunda ipuçları vermişti. Eve geldiklerinde anne ve babası aşçının onun en sevdiği yemekleri yaptığından emin olmuş ve hayatında ilk kez daha fazla yemek istediğinde tek kelime etmemişlerdi. Babası geceyi ona büyükbabasının cep saatini vererek bitirmişti, aynı saat birkaç ay sonra odasına girip elbiselerini sirkeye batıran birkaç çocuk tarafından çalınmıştı.

Robert iç çekerek, "Bazen keşke bu kadar iyi bir ağabey olmasaydı diyorum," diye itiraf etti.

Elizabeth yumuşak bir kahkaha atarak, "Hayır, yok," dedi.

"Hayır, bilmiyorum," diye itiraf etti, çünkü kardeşiyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Parktaki olaydan sonra," dedi, "bu konuyu kapatmaya karar vererek, "bana yardım etmeyi reddetti. Ailemi evde kalmama izin vermeleri için ikna etmeme yardım etmesi için ona yalvardım ama o kılını bile kıpırdatmadı. Beni itip kakmalarına izin verirsem asla durmayacaklarına inanıyordu. Kaçtığımda peşimden geldi ve bana hayatımın dayacağını attı. Bu bana vurduğu ilk ve son seferdi."

"Ailem ne kadar mutsuz olduğumu fark ettiğinde, beni göndermeyi yeniden düşünmeye başladılar ama James buna izin vermedi. Beni okula sürükledi ve kalmamı sağladı. Bana her şeyin yoluna gireceğini, her şeyin o kadar da kötü olmayacağını söyledi ama yanılıyordu."

"Arkadaşlarımdan hiçbiri benimle bir şey yapmak istemedi, bu da beni tek başıma bıraktı. Olmak için iyi bir yer değildi.

birbirlerini perişan etmekten başka bir şey yapmayan şımarık çocuklarla dolu bir okuldaydım. Yaklaşık iki yıl boyunca her gün dayak yedim, kitaplarım çalındı, sınıf ödevlerim çöpe atıldı, odam yağmalandı ve sirkeyle ıslatıldı. Hayatımı cehenneme çevirmeyi bir oyun haline getirdiler."

"Robert, ben-"

Ama ona özür dileme şansı vermedi. Ona bu hikâyeyi anlatmasının sebebinin bu olmadığını fark etti.

"On dört yaşına geldiğimde artık canıma tak etmişti ve karşılık vermeye başladım. Çok iyi bir dövüşçü değildim ama öfkeliydim, her zaman o kadar öfkeliydim ki öfkem kısa sürede öngörülemez hale geldi. Bir gün beni çok zorladılar ve ben de patladım, gerçekten patladım. Sınıfın ortasında çıldırdım ve bir sırayı pencereden içeri fırlattım."

"Sonra ne oldu?"

Müdür onu öldüresiye dövmüştü ama bunu karısına söylemeyecekti. Bunun yerine ona kendisi için önemli olan tek kısmı anlattı. "Öğretmenim bana bir seçenek sundu, ya masayı tamir edecektim ya da bavulumu toplayacaktım. Gerçekten de çantamı topladım ve diğer çocukların çantama koyduğu ayrılık hediyesini bulduğumda gitmeye hazırdım."

"Neydi o?" Elizabeth, sesi ancak fısıltıyı aşan bir tonda sordu.

"Bir limon," dedi Robert basitçe, çantasına tıktırılmış meyveyi bulduğu anda neredeyse kendini kaptırdığı öfkeyi hatırlayarak.

Okulun altını üstüne getirmek, kendisiyle alay eden her çocuğun ağzını burnunu kırmak, onların hayatını da kendisinininki gibi cehenneme çevirmek istemişti ama kazanmalarına izin verirse bunu yapamayacağını fark etmişti.

"Kazanmalarına izin vermemeye karar verdim. Beni dışarı atmalarına izin vermeyecektim çünkü James'in haklı olduğunu anlamıştım."

Her sabah dersten önce ve her akşam dersten sonra köye iniyor ve kasabanın marangozu John ile birlikte tahrip ettiğim masayı tamir etmeye çalışıyordum. Masanın tamir edilemeyecek durumda olduğu ortaya çıktığında, bana sıfırdan bir masanın nasıl yapılacağını öğretti."

"Bundan keyif alacağımı düşünmemiştim ama aldım. Çok sevdim. Masa bittikten çok sonra bile gelmeye devam ettim ve o da bana hiç gitmemi söylemedi. Bu benim odaklanmamı sağladı ve muhtemelen başımı beladan uzak tuttu. Hala kavgalara karışıyordum ama çok fazla değil ve John ne zaman bir kavgaya karıştığımı duysa, okula zar zor yürüyene kadar beni çalıştırıyordu. Beni hizada tutmaya yardımcı oldu ve bana her gün dört gözle bekleyeceğim bir şey verdi."

Elizabeth burnunu çekerek, "Kulağa iyi bir adammış gibi geliyor," dedi.

"Öyleydi," diye onayladı Robert, başının tepesine bir öpücük kondurarak.

Onu uzun süre kollarında tuttu. Ateş sönmeye başladığında ve kız hiçbir şey söylemediğinde, kollarında uyuyakalmış olması gerektiğini fark etti. Dikkatlice onu kollarının arasında düzeltti ve kucağına aldı. Onu yatağa taşıdı ve yavaşça yatırdı. Adam ayağa kalkmayı başaramadan, kız onun elini tuttu ve nazikçe çekti.

Karısıyla tartışacak biri değildi, onunla birlikte yatağa tırmandı ve yan tarafına geçtiğinde arkasına kıvrıldı. Kolunu onun etrafına doladı ve onu sıkıca kendine çekti.

"Sana yaptığım şey için özür dilerim Robert," dedi ve hayatının yarısını duymak için beklediği sözleri söylerken onu şaşırttı. Ama ona bağışlamak ya da her zaman hayal ettiği gibi ömrünü yüzüne vurmak yerine, ensesine bir öpücük kondurdu ve ikisini de özgür kılacak sözleri söyledi.

"Ben de üzgünüm, minx."

Bölüm 31

Boston Limanı

7 Hafta Sonra.....

"Ah, Robert?"

"Şşşt, ben dua ederken olmaz," dedi, tekrar başlamadan önce bir an için yerini kaybetti, "cehennemden gelen o yolculuktan sağ çıkmamıza izin verdiğin için teşekkür ederim. Bir gün daha açlığa dayanamayacağımı düşündüğümde hızlı bir ölüm için ettiğim duaları görmezden geldiğin için teşekkür ederim," dedi ve kızın sinirle gözlerini devirmesine neden oldu.

"Herkes gibi sana da günde üç öğün tam yemek veriliyordu," diye belirtti, çoğu gün ikinci porsiyonları aldığından bahsetmeye zahmet etmedi. Valizlerinin yanındaki banka oturdu ve adamın bunu daha ne kadar sürdüreceğini merak etti.

"O gemideyken karımın bana zorla yaptırdığı tüm küfürler için özür dilerim," diye devam etti, onu eğlendirirken bile görmezden gelerek. "Bildiğiniz gibi, üzerimde çok kötü bir etkisi oldu. Beni ölümün kıyısından çekip aldığın ve bir şekilde hayatta kalma gücü verdiğin için teşekkür ederim."

"Ölümden dönmek mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Ne zaman ölümün kıyısından döndün?"

"Ne zaman ölmek üzereydim?" diye sordu şaşkın bir inanmazlıkla, gözlerini açıp ona bakarken. "Zar zor hareket edebildiğim onca zamanı nasıl unutabildin? Seni genç bir dul olarak bırakmamak için yaşama arzusu bulmaya çalıştığım zamanları? Hayatta kalma mücadelem senin için hiçbir şey ifade etmiyor muydu?" diye öfkeyle sordu ve rıhtıma ulaşmak için yanından geçmek zorunda kalan insanları dehşete düşürdü.

Onun neden bahsettiğini anlamaya çalışırken beynini zorluyordu.

"Deniz tutması yaşadığın o birkaç zamanı mı kastediyorsun?" diye sordu, yolculuğun büyük bölümünde sağlık timsali olduğu için adamın bahsediyor olabileceği başka bir şey düşünemiyordu.

"Bir dokunuş mu?" diye tekrarladı inanamayarak.
"Neredeyse ölüyordum!"

"Kahvaltıyı birkaç kez kaçırmak zorunda kaldığın için mi?" diye sordu, gülmemek ve gülümsememek için elinden geleni yapıyordu, ama o anda o kadar sevimli görünüyordu ki, itiraf etmeli ki fazla mücadele etmedi.

"Cehennem gibiydi! Tam bir cehennemdi!" diye bağırarak yanından koşarak geçmeye çalışan birkaç kadını şok etti.

"Her sabah ve gece deniz tutması yaşamayı dene," dedi kuru bir sesle, ayağa kalkıp birkaç liman işçisine valizlerini taşımalarına yardım etmelerini işaret ederken.

"Bu benim çektiğim çileyi daha da kötüleştiriyor!" dedi ve ayağa kalkarak ona kolunu uzattı. "Sana bakabilmek ve seni hayatta tutabilmek için gücüme ihtiyacım vardı."

"Nane çayı bunu yaptı," dedi omuz silkerek.

Öfke dolu nefesi çok sevimliydi. "Seni nankör velet! Hayatta kalmanı sağlamak için senin için yaptığım onca şeyden sonra bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Alay ederek mi?"

Onu kızdırmak için ağzını açmıştı ki, bu sabah nane çayını içmeye fırsat bulamadığını hatırlayınca bir koçbaşı şiddetiyle çarptı. "Robert?" diyebilirdi sadece.

"Kahretsin!" diye tersledi, onu kollarına alıp biraz yalnız kalabileceği bir sandık yığınının yanına götürürken yüzündeki tüm espri anlayışı kayboldu.

Sandıkların arkasına geçer geçmez onu ayaklarının üzerine yatırdı ve rıhtımın kenarında diz çökmesine yardım etti. Bir haftadır ilk kez hasta olduğu için suya düşme endişesi yaşamazın diye kalçalarından tuttu. İşi bittiğinde Robert'a yaslandı, Robert da ona sarıldı ve mide bulantısının geçmesini beklerken tatlı sözler mırıldandı.

"Ben iyiyim," dedi birkaç dakika sonra, nefes nefese kalmıştı, ama öyle olmadığını ikisi de bildiği halde ona güven verici bir gülümseme vermek için elinden geleni yapıyordu.

Robert onun ayağa kalkmasına yardım ederken, "Ne halt ediyorsun sen," diye hırladı. Kız biraz sallanarak da olsa ayağa kalkar kalkmaz onu kollarına aldı ve bavullarının yanında bekleyen liman işçilerine doğru taşıdı.

"Yürüyeblirim," dedi, bunun doğru olduğundan tam olarak emin olmasa da.

"Yürümüyorsun."

"İnsanlar bakıyor," dedi sessizce, tüm bu ilgiden utanarak.

"O zaman bırak baksınlar. Yürümüyorsun!" diye tersledi, sesi kızgın geliyordu ama onun kendisine kızgın olmadığını biliyordu.

Robert onun ciddi bir sorunu olduğunu düşünerek dehşete kapılmıştı. Yolculuğun büyük bölümünde hastaydı, bazen yataktan çıkamayacak kadar hastaydı. Hasta olmadığı zamanlarda ise bitkin düşüyor, sabahın büyük bir kısmını uyuyarak geçiriyor ve geceleri güneş batmaya fırsat bulamadan uykuya dalıyordu. Geminin doktoru da yolculuğun büyük bölümünde onu odalarına hapsetmeye çalıştığında pek yardımcı olmamıştı.

Robert'ın isteği üzerine doktor onu defalarca muayene etmiş ve her seferinde hastalığı için farklı nedenler öne sürmüştü. Son öneri Robert'ın adamı odasından dışarı atıp kışının üstüne oturtmasına neden olmuştu. Robert hâlâ

ona doktorun ne dediğini söylemedi, ama bazen onu izlerken yakalaması, durumun kötü olduğunu anlamasını sağladı.

Ona ne zaman doktorun ne dediğini sorsa, gülümser ve bir şey olmadığına dair güvence verirdi. Sonra da onun dikkatini dağıtmak için ne gerekiyorsa yapardı. Yatma vakti gelene kadar geminin güvertesinde yürür, kâğıt oynar, kitap okur ve eski günleri yâd ederlerdi. Sonra da sanki birlikte geçirdikleri zamanın tadını çıkarıyormuş gibi onunla şefkatle sevişirdi ki bu onu daha da korkuturdu.

Bavullarının yanında bekleyen adamlarla konuşma mesafesine girdiklerinde, "Bizi en iyi otele götür," diye rica etti.

"Doğruca eve gideceğimizi sanıyordum?" diye sordu, önümüzdeki birkaç saati bir faytonda geçirme ihtimali ona pek cazip gelmese de yeni evini görmek için bir gün daha beklemek zorunda kalacağı için biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Şşşt, minx, her şey yolunda," dedi, onu kollarında kaydırarak daha yakın tutabilmek için. "Her şey yoluna girecek."

"Eee? Onun nesi var?" Robert uyuyan karısından kafası karışmış ve biraz da eğlenmiş görünen yaşlı doktora bakarken kısık bir fısıltıyla sordu.

"Son iki ay içinde iki farklı doktorun onu muayene ettiğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu doktor Elizabeth'in geceliğini düzeltirken ve yorganı yukarı çekip onu yatırırken.

"Evet," diye ısırdı Robert, öfkesini dizginlemek için elinden geleni yapıyordu, ama şu anda kızını kaybedeceğinden ölesiye korkarken bu çok zordu.

Doktor, Elizabeth'in yanındaki yatağın kenarına otururken sabırlı bir gülümsemeyle, "Ona ne teşhis koyduklarını bana tekrar hatırlat," dedi.

Yaşlı doktoru omuzlarından tutup karısını iyileştirmesini talep etmeden bu işin üstesinden gelebilmek için dua eden Robert, cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "İlk doktor çocuğumuzu düşürdüğünü söyledi. İkinci doktor bana bir sürü şey söyledi. Bazen her şeyin onun kafasında olduğunu, bunu sadece ilgi çekmek için yaptığını söyledi. Sonra karaciğerinde hasar olduğunu, grip olduğunu, bir kez bile baş ağrısından şikayet etmediği halde migren olduğunu ve son seferinde," diye söze başladı, sesi bozulunca, "son seferinde büyük olasılıkla kanser olduğunu söyledi."

"Anlıyorum," diye mırıldandı doktor, uzanıp az önce düzelttiği yorganı geri çekerek. Elini Elizabeth'in karnında her geçen gün daha da belirginleşen hafif kıvrımın üzerine koyarak, "Kilo artışını nasıl açıkladı?" diye sordu.

"Hastalığını telafi etmek için aşırı yemek yemesinden kaynaklandığını söyledi."

"Anlıyorum," dedi doktor, Elizabeth'in göğsünü işaret ederken dudakları seğiriyordu. "Peki orada bir farklılık fark ettiniz mi?"

Tanrım, evet.....

Göğüsleri daha büyük ve çok daha hassas görünüyordu. Aslında geçen hafta sadece meme uçlarını yalayarak boşalmasını sağlamıştı. Bu onu o kadar tahrik etmişti ki... Doktor kıkırdadı ve dikkatini tekrar olması gereken yere verdi. "Bunu bir 'evet' olarak kabul ediyorum," dedi yorganı tekrar yukarı çekerken.

"Onun nesi olduğunu biliyor musun?" diye sordu, umutsuzca bir cevap bekliyordu. Ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

onsuz. Onsuz yaşamak istemiyordu. O- "Karın hamile."

-Hasta olacaktım.

"Ne?" diye sordu, başı dönmeye ve bacakları çalışmamaya başladığında az önce duyduklarını anlamlandırmaya çalışıyordu.

Doktor kıkırdayarak yatağın yanındaki sandalyeye oturmasına yardım etti. Sonra tek kelime etmeden Robert'ın omuzlarını hafifçe itti ve bir sonraki nefesini almak için çabalarken öne doğru eğilmesini sağladı.

Doktor sakince, "Tahmin etmem gerekirse, eşinizin yaklaşık dört aylık olduğunu söyleyebilirim," diye açıkladı.

Robert neler olduğunu anlamaya çalışırken başını salladı. "Hayır," dedi kendini nefes almaya zorlayarak, "bu imkânsız. Bebeğini iki ay önce kaybetti."

"Elli yılı aşkın süredir bu işi yapıyorum genç adam ve sana hiç şüphe duymadan söyleyebilirim ki karın gerçekten de hamile."

"Kanaması var," dedi Robert, doğrulmak için hamle yaptı ama yeni bir baş dönmesi dalgasıyla başını olduğu yere bıraktı.

"Mmmhmm, bazı kadınlar bunu erken yaşta yapar. Bu bebeği kaybettiği anlamına gelmez. O zamandan beri kanaması var mı?"

"Hayır," dedi uyuşuk bir sesle, doktorun söylediklerine akıl erdirmek için elinden geleni yaparken.

"Doktorun kanama olmaması için verdiği sebep neydi?" diye sordu doktor, neyse ki ona odaklanacak başka bir şey vermişti.

"Bir kadının doğal ritminin geri dönmesinin aylar aldığını söyledi."

Doktor eğlenceli bir homurtu çıkardı. "Bu bir ilk."

"Onu Londra'ya geri gtrmeliyim," dedi uyuşuk bir sesle, ikisinin de dönüş yolculuğunu karşılayamayacağını fark ettiğinde bile.

Aslında bu tam olarak doğru değildi. nc sınıf yolcu biletlerini karşılayabilirdi ama karısının yabancılarla aynı odayı paylaşmak zorunda kalması fikri hoşuna gitmiyordu. Ayrıca karısının nc sınıf konaklama yerlerinin meşhur sert karyolalarında dinlenmeye zorlanması fikrinden de hoşlanmıyordu. Hamile karısını Londra'ya tek başına geri göndermesine imkn yoktu.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım," dedi doktor, her ne kadar bu onlar için gerçek bir olasılık olmasa da. "Belli ki bu hamilelikte zor zamanlar geçiriyor. Ayrıca onu, yolcuların kim bilir hangi hastalıkları taşıyabileceği bir gemiye yerleştirmenizi de tavsiye etmem. Bu ne onun ne de bebek için iyi olur."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, tam da bunu yaptığını fark ettiğinde omurgasına korku yayıldı.

"Ben olsam hasta olduğu konusunda fazla endişelenmezdim," dedi doktor, belli ki onun aklından geçenleri okuyarak. "Bana çok sağlıklı görünüyor, sadece yorgun. Bol bol dinlendiğinden emin olun."

Robert, "Bakacağım," diye söz verdi, başını çevirerek küçük kıza baktı. "Ona çok iyi bakacağım."

Bölüm 32

Bridgewater, Massachusetts

"Ee, ne düşünüyorsun?"

"Ben ne düşünüyorum?" Elizabeth yavaşça arkasını dönüp toz, örümcek ağları, soyulmuş duvar kâğıtları, donuk döşeme tahtaları, kaplanmış mobilyalar ve harap olmuş kilimlerle kaplı geniş odaya bakarken uyuşmuş bir halde tekrarladı.

"Fazla olmadığını biliyorum," diye başladı Robert, ama kendini onun kollarına atmadan önce fazla uzaklaşmasına izin vermedi.

"Bayıldım!" dedi, heyecanla kıkırdayarak kollarını adamın boynuna doladı ve yüzünü öpücüklere boğdu.

"Emin misin?" diye sordu, kollarını ona sararken ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurarak öpücük saldırısını durdururken memnun görünüyordu.

"Eminim," dedi, bacaklarını adamın beline sararken kocaman sırıtarak.

"Çok çalışmak gerekecek."

"Biliyorum," dedi, geniş oturma odasına bakarken zevkle iç geçirdi, şimdiden kafasında fikirler dolaşıyordu.

"İşin çoğunu kendimiz yapmak zorunda kalacağız," diye açıkladı ona özür dileyen bir bakış atarak.

"Yetkili ben olabilir miyim?" diye sordu alaycı bir tavırla. Ellerini kirletmeyi gerçekten umursamıyordu, özellikle de kendilerine ait bir evleri olması anlamına geliyorsa, ama aynı zamanda onun bir ev dolusu hizmetçiyi karşılayamadığı için utandığını bildiği için.

"Evet, minx," dedi, dudaklarına hızlı bir öpücük kondurarak onları geri çevirdi ve açık kapıya doğru yöneldi

Yemek odasına açılan kapının da oturma odası kadar, hatta daha fazla çalışmaya ihtiyacı vardı.

"Bu sabah Higgings'e bize yatılı bir hizmetçi bulup bulamayacağını sordum," diye açıkladı ve kesinlikle gitmesi gereken eski püskü perdelerle kaplı pencerelere doğru yürürken onu şaşırttı.

"Bunu karşılayabilir miyiz?" diye sordu, suçluluk duygusu bir kez daha su yüzüne çıkarken alt dudağını dişledi.

Onun sayesinde Robert sınırlı bir gelirle fazladan iki kişiye bakmak zorunda kalmıştı. Eğer babası ona bir çeyiz vermiş olsaydı, işler o kadar da kötü olmazdı ama vermemişti. Tamamen Robert'ın Londra'dan ayrılmadan önce tüm yatırımlarını satarak elde ettiği paraya ve bu evi satın alıp tamir ettikten sonra kalan paraya bağımlı kalmışlardı.

Bir an için babasından yardım istemeyi düşündü ama sonra ayrıldıkları sabahı hatırladı. Gitmemesi için ona yalvarmış, isteyebileceği her şeyi teklif etmiş ve bunların hiçbirisi işe yaramayınca da ona bağışmıştı. Ona, eğer giderse kendi başına kalacağını söylemişti. Ona yardım etmeyecekti.

Robert'ın ailesi de onu gitmekten vazgeçirmeye çalışırken hemen hemen aynı şeyi söylemişti. Onlara bir şeyler açıklamaya çalıştı ama dinlemediler. Robert'ın İngiltere'de ne kadar mutsuz yaşadığının farkında değil gibiydiler, bunu portakal bahçesindeki o geceden beri anlamıştı. Tek gördükleri, en küçük oğullarının her şeyi geride bırakması ve hayatını mahvedeceğine inandıkları bir kadını yanına almasıydı.

Ailelerindeki herkes bu evliliğin hayatlarını mahvedeceğinden korkuyordu ve ne söylerlerse söylesinler ya da ne yaparlarsa yapsınlar onları aksi yönde ikna edemiyorlardı. Böylece Robert

ve Elizabeth çabalamayı bırakmış ve bunun yerine vedalaşmanın en iyisini yapmışlardı. Babasını sıkıca kucaklamış, annesinin solgun yanaklarını öpmüş, Mary ve Anthony'ye sarılmış ve yeğenlerini ömür boyu yetecek kadar öpücük için kovalamıştı. Heather'a veda etme şansı bile olmuştu.

Ne yazık ki.

Tam ayrılmaya hazırlanırken, Heather eve abartılı bir faytonla geldi; bu, Heather'ın yeni bulduğu mirasla yaptığı pek çok alışverişin ilkiydi. Baştan aşağı ipek ve mücevherlerle kaplı arabasından James'in yanında indiğinde Elizabeth kız kardeşinin hayatında büyük bir değişiklik daha yaptığını fark etti.

James'le evlenmişti.

Görünüşe göre vasiyet Heather için daha hoşgörölüydü. Saygın bir adamla evlendiği sürece miras onun olacaktı. Bir unvan, Heather'ın düğünden önce iffetli kalması ya da düzgün bir düğün talebi yoktu. James, Heather'ın Robert'la evliliğinin feshedilmesini babasının ofisinde beklediği sabah bunu keşfetmişti. Mirası ancak Heather'la evlenirse alabileceğini anladığında, bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapmıştı.

Heather'ın çok fazla mücadele ettiğinden şüphelenmiyordu. James yakışıklı ve ünlüydü. Özel bir ruhsatla evlenmişlerdi ve çok kısa bir balayından sonra eve gelip iyi haberlerini duyurmaya karar vermişlerdi, bu da Heather ve Robert'ın vedalaşmalarıyla aynı zamana denk gelmişti. Heather'ın bu dünyada bir işe yaraması gereken mirasın tadını çıkardığını görmek midelerini bulandırsa da, Robert'ın kardeşine veda etme şansı bulduğu için mutluydu.

Ne yazık ki James aynı şekilde hissetmemiştir. Robert'ı görmemiş ya da duymamış gibi yanından geçip gitmiştir. Ona kısa bir süre sarılmak ve şans dilemek için durdu ama sonra tekrar karısının yanına döndü ve hepsi bu kadar. Robert'ın yüzündeki incinmiş ifadeyi görmek onu neredeyse mahvetmişti. James'i geri çağırmaya çalıştı ama Robert sadece başını salladı ve onu gemiye götüren arabaya binmesine yardım etti.

"Evet, minx," dedi, odanın geri kalanını incelemek için dönerken burnunun ucuna bir öpücük kondurdu, "yatılı bir hizmetçiyi karşılayabiliriz."

"Peki ya bebek?" diye sordu, Robert ona harika haberi verir vermez kök salan korkularını dile getirerek.

"Şüphesiz şımaracak," dedi gülümseyerek, onu mutfak kapısı gibi görünen yere doğru taşıırken, ancak ön kapıdan gelen yüksek sesli bir vuruş onu adımının ortasında duraklattı.

Kaşlarını çatarak onu dikkatle ayağa kaldırdı, elini tuttu ve ellili yaşlarında, heybetli görümlü bir kadının beklediği ön girişe doğru götürdü. Kadın Elizabeth'e eski dadısı Bayan Mathers'ı hatırlattı; çocuk odasını bir general gibi yönetmişti.

"Yardımcı olabilir miyim?" Küçük fuayeye adım attıklarında Robert sordu.

"Siz Bay Bradford musunuz?" diye sordu kadın ikisine de bakarken.

"Evet, ya sen?"

"Bayan Brown, yeni hizmetçiniz," dedi başını sallayarak ve Elizabeth'in elindeki çantayı aldı.

şimdiye kadar fark etmemiştir. "Odamın mutfağın dışında olduğunu varsayıyorum?" diye sordu, zaten o tarafa doğru gidiyordu.

"Sizi kimin gönderdiğini sorabilir miyim?" Robert, görünüşe göre bu işin kendisine ait olduğuna karar vermiş olan kadının peşinden giderken sordu.

"Damadım, Bay Higgings. Maaşı istediğimden az ama sanırım idare eder," dedi ve yemek odasındaki yırtık pırtık perdelerle bakmak için durakladıktan sonra başını sallayarak mutfağa doğru ilerledi. "Hiç referansım yok ama gerçekten ihtiyacınız da yok."

"Yok mu?" Robert kuru bir sesle, eğlenmiş gibi konuştu.

Bayan Brown mutfağın hemen içinde durup odayı gözden geçirirken sadece başını salladı. "Hayır, bilmiyorsunuz. Bilmeniz gereken tek şey benim çalışkan biri olduğum, beşi kız kardeşimin olmak üzere on çocuk büyüttüğüm. Yemek pişirmeyi, temizlik yapmayı, bir evi idare etmeyi bilirim ve bahse girerim çocuklarla ilgili becerilerim yakında işe yarayacaktır. Maaşımı zamanında ödediğiniz, özel hayatıma saygı gösterdiğiniz, her pazar ve çarşamba izinli olmama izin verdiğiniz ve ellerinizi kendinize saklamayı unutmadığınız sürece, Bay Bradford, sanırım gayet iyi anlaşıcağız." Sağ taraftaki kapıyı kontrol etti ve açıldığında odanın içine baktı, başını salladı ve içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve Elizabeth'i kontrol edilemeyen kahkahalarla titreyerek bıraktı.

"Az önce... az önce yaptığını düşündüğüm şeyi mi ima etti?" Robert eğlence ve korku arasında kalmış bir ifadeyle sordu.

Cevap veremeyince uzanıp masaya tutunmak ya da kılıcın üstü düşme riskini göze almak zorunda kaldı.

"Neden gülüyorsun, sürtük? Oraya gidip onurumu koruman gerekirdi!" dedi alaycı bir öfkeyle ve onu kollarının arasına alıp kapıya yöneldi.

Tekrar konuşmayı başarabildiğinde "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bana olan sadakatsizliğini telafi edebilmen için bir yatak odası bulmaya," dedi Londra'dan ayrıldıklarından beri belirmeye başlayan o kaygısız gülümsemesiyle.

"Senin için yaşlı bir kadına saldırmayacağım için mi?" diye sordu gülümsememeye çalışarak.

"Evet," dedi hiç duraksamadan, karşılarına çıkan ilk kapıyı açıp içeri girerken ve onu ayağa kaldırırken kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapatırken. Gülümsemesini bastırarak ondan uzaklaştı, adamın dudaklarını çekiştiren şakacı sırıtış hoşuna gitmişti.

"Şimdi," dedi, aşağı uzanıp pantolonunu çıkarırken onun arkasından yaklaşarak, "bakalım bu ihanetini telafi etmen için bir yol bulabilecek miyiz?"

"Dışarı," dedi Bayan Brown onun bakışlarını görmezden gelerek ve kapıyı işaret etmeye devam ederek.

"Ama-"

Kadın inatla başını salladı. "Uyarılmıştınız Bay Bradford," dedi fingirdek kız odanın öbür ucundan ve Bayan Brown'un sert bakışlarından uzakta ona dilini çıkarırken.

"Ama, o-" dedi, karısını işaret etmeye başladı, ama Mrs. Brown dinlemiyordu.

"İşimize karışmadığınız sürece evde kalabileceğinizi söylemiştim," dedi kararlı bir şekilde, hâlâ kapıyı göstererek.

"Burası benim evim kadın," diye ısırdı, kadının sadece hatırlatılmaya ihtiyacı olduğuna karar verdi, ama görünüşe göre

kimin evi olduğu umurunda bile değildi, çünkü "Dışarı" derken sadece işaret ediyordu.

Bu yüzden çocukluklarından beri kullanmadığı farklı bir taktik denemeye karar verdi. "Bunu o başlattı!" dedi suçlayıcı bir ifadeyle Elizabeth'i işaret ederken, belli ki bu küçük taktiğı hatırlamıştı çünkü içten bir hıçkırık çıkardı, aynı hıçkırık anne babasında da işe yaramış ve pudingsiz odasına gönderilmesiyle sonuçlanmıştı.

Sonunda lanet kadın kolunu indirdi. Ellerini önünde kavuşturmuş, sert bir ifadeyle ona bakıyordu. "Bay Bradford, bir kova daha sabunlu su almaktan döndüğümde sizi duvara yaslayıp anlamsızca öperken yakaladığım Bayan Bradford değildi," diyerek ona suçunu hatırlattı ve gülümsememek için kendini zor tuttu.

Elizabeth yumuşak bir sesle, "Sadece temizlik yapmaya çalışıyordum," dedi ve sözlerinin sonuna, Bayan Brown'un gözlerini ona dikmesine neden olan acınası bir burnunu çekme sesi ekledi.

"Neden onun tarafını tutuyorsun?" Robert, fingirdek kızın kendisine doğru gönderdiği muzip gülümsemeyi severek sordu. "Bunu başlatan o! Bana saldırdı!" dedi bir elini göğsüne vurarak ve iyice yaralanmış görünmeye dikkat ederek. "Kendi işime bakıyordum, istediğın gibi duvar kağıdını indiriyordum ki beni arkamdan yakaladı ve tartakladı!"

Bayan Brown küçük bir iç çekişle omzunun üzerinden, yüzündeki gülümsemeyi silecek kadar akıllı olan ve sabunlu su dolu kovadan fırçasını alıp yerleri yıkamaya dönerken çenesinin titremesine izin veren, çalışırken arada bir burnunu çeken küçük kıza baktı.

Sırıtarak fark etti ki kadın onu beceriyor ve açıkça eğleniyordu. Onun minx harikaydı, o

ona gitmek için bir adım atarken iç geçirdi, ama Bayan Brown buna izin vermedi.

O lanet parmağıyla kapıyı işaret ederek, "Dışarı," dedi.

Kadının muhtemelen bir daha odayı terk etmeyeceğini, bu yüzden de küçük kızını öpme fırsatı bulabileceğini bildiğinden, belki de en iyisinin ahıra gidip dükkânını kurmak olduğuna karar verdi.

"Peki, ben gidiyorum," dedi ve kapıya yöneldi, sadece küçük kıza göz kırpacak kadar durakladı, "ama bunun bedelini sonra ödeyeceksin."

Bölüm 33

"Arkanı dönme."

Elizabeth gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı ve dikiş dikerken başını kaldırıp karşısındaki kanepede oturan ve Robert'ın Bayan Brown'ın burnunun dibine gizlice bir öpücük sokma girişimiyle oldukça eğlenmiş görünen Bayan Brown'a bilmiş bir bakış attı.

"Git buradan," diye fısıldadı, kocasının bu şakacı yanını seviyordu.

Robert, "Sana bir şey getirdim," diye fısıldamadan önce hafif bir duraksama oldu.

Eminim öyledir.

"Meşgulüm," diye fısıldadı, Robert'ın pencerenin altında diz çökmüş ve görüş alanının dışında olduğunu bildiği için arkasını dönüp pencereden dışarı bakmaya zahmet etmedi.

Tıpkı çocukken ona eziyet ettiği ve derslerini tamamlamak için içeride mahsur kaldığı zamanlardaki gibi. Açık pencerenin altına saklanır, sonunda canına tak edip bir bahane uydurarak dışarı çıkıp küçük canavarın kulaklarını tıkayana kadar onunla alay ederdi. Bunu ona asla itiraf etmezdi ama derslerini böldüğü zaman gizliden gizliye hoşuna giderdi. Bu ona her gün dört gözle bekleyeceği bir şey veriyordu.

"Beş dakika sonra dışarıda buluşalım, minx."

"Hayır," dedi, bu kadar kolay teslim olamayacak kadar eğleniyordu.

Ayrıca, öpücükler için onu zorladığında öpücükler her zaman çok daha iyi oluyordu. Kocasını kızdırmanın ve ona eziyet etmenin yüzüne gülümseme getiren bir yanı vardı. Robert her gün gizlice içeri girmenin bir yolunu buluyordu.

Bayan Brown'a fark ettirmeden eve girip çıkmak için elinden geleni yapıyordu.

Aslında Bayan Brown ikisinin ne yaptığını umursamıyordu. Her şeyi eğlenceli buluyordu ve Robert'a eziyet etmekten en az kendisi kadar zevk alıyor gibiydi. Ayrıca Robert'ın birisinin ondan bir öpücük çalmasını engellemesine izin vereceğinden de şüpheliydi ve çoğu gün yatakta kıvrılıp kitap okumaktan başka bir şey yapacak enerjisi yokken onu gülümsetmek için elinden geleni yapıyordu.

Hamileliğinin sadece beşinci ayındaydı ama sanki sonsuza dek hamileymiş gibi hissediyordu. İştahı neredeyse kocasınınki kadar fazlaydı ve bu onu gerçekten korkutuyordu. Ayrıca kendini günün büyük bir bölümünde uyurken buluyordu, yardımcı olmak için çok az enerjisi vardı. Bayan Brown olmasaydı, ev hâlâ çürüyormuş gibi görünecek, bahçeler hâlâ yabani otlarla kaplanmış olacaktı ve Elizabeth genellikle bisküvi yaparken yarı yolda uyuyakaldığı için yiyecek bir şey kalacağından şüpheliydi.

Aslında dehşete düşmüştü. İlk doktorların ona yanlış teşhis koyması, iştahı ve bir türlü atlatamadığı yoğun yorgunluk arasında, bu hamilelikten ne düşüneceğini ya da ne bekleyeceğini bilmiyordu. Her gün bebeğe yeterince yemek vermediğinden, yeterince dinlenmediğinden ya da bebeğe zarar verebilecek yüzlerce başka şeyden endişeleniyor ve Robert her gün onu gülümsetmek için elinden geleni yapıyordu.

Onun endişelerini biliyordu ve geçtiğimiz ay boyunca bebeğini kaybetmekten korktuğunu bilecek kadar çok kez onu teselli etmişti. Onu rahatlatmak ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek için elinden gelen her şeyi yaptı ve bunu yapamadığında, o hüngür hüngür ağlarken onu kucağına aldı. Hayatında gördüğü en tatlı adamdı.

ve onun gibi birini hak etmek için ne yaptığını hayal bile edemiyordu.

"Hadi, küçük hanım, istediğini biliyorsun," diye fısıldadı alaycı bir şekilde.

"Bugün Marshall'ın çatısını onaracağını sanıyordum?" dedi, saatin ancak öğleden sonra iki olduğuna dikkat çekerek. Adamın kendisinden bir öpücük çalmak için işten sızıp sızımadığını merak etti.

"Birkaç saat erken bitirdim," diye cevap vererek onu gülümsetti.

Kasabadaki herkesin geçen ay öğrendiği gibi kocası çok çalışkan biriydi. İlk başta onu işe almayı reddetmişler, sadece sadaka isteyen bir İngiliz lordunun şımarık ikinci oğlu olduğunu düşünmüşler, ancak kasabadaki dükkanlarda satılan bazı işlerini gördüklerinde, onu yeterince hızlı işe alamamış gibi görünüyorlardı. Kasabada birkaç marangoz vardı ama hiçbiri Robert'ın sahip olduğu beceriye sahip değildi. Çoğu erkekten daha hızlı ve daha çok çalıştığından bahsetmeye bile gerek yok, en azından kasabaya gittiğinde duyduğu tek şey buydu. Robert'ın cüssesinin ya da her gün yediği çılgınca yemeğin bununla bir ilgisi olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyordu.

"Hâlâ bebeğin battaniyesi üzerinde çalışıyorum, o yüzden yapacak başka bir şey bulmanız gerekecek Bay Bradford," dedi gülmeden yapabildiği en sert fısıltıyla.

Robert derin bir iç çekti. "O zaman sanırım tek başıma balık tutmaya gideceğim."

"Balık tutmak mı?" diye ilgiyle tekrarladı, ona eziyet etme planlarını unutmuştu. Daha önce hiç balığa çıkmamıştı. Her zaman denemek istediği şeylerden biriydi ama babası bunu yapmasını kesinlikle yasaklamıştı.

"Seni de yanımda götürecektim ama madem ilgilenmiyorsun....." dedi ve eskiden onu kızdıran ama şimdi çok sevdiği o muzip sırtışıyla omuz silktiğini hayal ederken sözlerinin yarım kalmasına izin verdi.

"Bekle!" diye tısladı, ayağa kalkmaya çalışırken Bayan Brown gülümsüyor ve şaşkınlıkla başını sallıyordu, uzanıp bitmemiş bebek yorganını dikkatle kucağından aldı ve bir kenara koydu. Bu iş bittikten sonra Bayan Brown onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve Elizabeth'in ayağa kalkmasına yardım etmek için elinden geleni yaptı. Hamileliğinde sadece beş aylık olmasına rağmen, karnı bu aşamadaki çoğu kadınınkinden biraz daha büyüktü. Bu da onu korkutan bir başka şeydi.

Tam ayağa kalkmak için kendisine daha iyi bir kaldıraç sağlayacağı umuduyla sandalyenin kenarına doğru kaymak üzereyken, Robert'ın iri ellerinin ayağa kalkmasına yardımcı olmak için kalçalarını hafifçe kavradığını hissetti. Ayağa kalktığında arkasına bakma ya da teşekkür etme zahmetine girmedi çünkü bu ona sadece fikrini değiştirme şansı verecekti ve kesinlikle bunu yapmasını istemiyordu.

Bayan Brown'a minnettar bir gülümsemeyle ön kapıdan çıkmaya yöneldiğinde, o sabah yaptıkları yaban mersinli tartları hatırladı. Enerjisini korumak için hafif bir atıştırmalığa ihtiyacı olacağına karar vererek aniden döndü ve mutfağa doğru yöneldi.

"Onları çoktan paketledim," dedi Robert, kız mutfağa girerken arka kapıdan çocuksu bir şekilde sırtarak. Ona katılması için elini uzattı.

Gülümseyerek ona doğru gitti, yol boyunca sadece iki kez durup biraz peynir, ekmek ve birkaç etli börek aldı. Son etli böreği torbaya doldururken, bebeği doğurduktan sonra iştahının normale dönmesi için dua etti, çünkü hayatının geri kalanında bu şekilde yemek yeme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu.

"Bu taraftan, minx," dedi Robert, çuvalı ondan alıp elinde tuttuğu çuvala birlikte omzunun üzerinden atarak, kızın elini tuttu ve onu ormana doğru götürdü.

"Beni gerçekten balığa mı götürüyorsun?" diye sordu, sesindeki heyecanı zorlukla bastırarak.

"Neden karımı balığa götürmeyeyim ki?" Robert onu ormanın içinden geçen kolay bir patikaya doğru yönlendirerek sordu.

"Çünkü çoğu koca bunu yapmaz," diye aptalca belirtti.

"O zaman bu onların kaybı," dedi Robert çocuksu bir sırıtışla, onu daha da çok sevmesine neden olan bir sırıtışla.

"Şimdi ne yapacağız?"

Robert onun heyecanına kıkırdadı. "Şimdi, minx, bekleyeceğiz," dedi ve oltasını onun için serdiği battaniyenin yanındaki devrilmiş bir kütüğe dikkatlice yerleştirdi, böylece bir ısırik alırsa oltanın dalmasını görebileceklerdi.

"Oh," dedi sevimli bir surat ifadesiyle.

"Balıkların oltana saldıracağını mı sandın?" diye dalga geçerek eğilip onu öptü, böylesine seksi bir dudak büküşe karşı koyamadı.

"Sayılır," diye itiraf etti utangaç bir şekilde.

"Bu zaman ve sabır ister, küçük hanım," dedi, kızın somurtması derinleşince kıkırdarak.

"O zamana kadar ne yapacağız?" diye sordu, çimenli kıyıya ve ardından bugünkü gibi sıcak bir günde çok davetkâr görünen büyük gölete bakarak.

"Normalde oturup beklerdik ama bugün," dedi, gömleğini çıkarmak için duraklayarak, "yüzmeye gideriz diye düşündüm."

Gölete bakarken suratının asılması yerini anında utangaç ve umutlu bir gülümsemeye bıraktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi, fingirdek?" dedi ve kızın elbisesini çıkarmasına yardım etmeden önce botlarını ve pantolonunu hızla çıkardı.

Kendine baktığında gülümsemesi sekteye uğradı. "Belki de yapmamalıyım," dedi ve gölete hüzünlü bir bakış fırlatırken bile alt dudağını dişledi.

"Peki neden?" diye sordu, düğmelerini çözebilmek için arkasından yaklaşarak.

"Çünkü şişmanım," diye mırıldandı acınası bir şekilde.

"Şişman değilsin," dedi kıkırdayarak, öne doğru eğilip ensesine bir öpücük kondururken, "güzelsin."

Yere düşmesin diye elbisesinin önünü tutarken derin bir iç çekti. "Ve sen de berbat bir yalancısın," diye homurdandı ama yine de elbisesini, çoraplarını ve terliklerini çıkarmasına yardım etmesine izin verdi.

Üzerinde sadece vardiyası vardı, dikkatlice göletin kenarına yürüdü ve sakın suya tek bir parmağını daldırdı. Eğer bebeği kucağında olmasaydı, muhtemelen sırf onu kızdırmak için kucağına alır ve suya atardı. Tanrım, onun bu kadar sinirli olmasına bayılıyordu.

Ama hamileydi, bu yüzden iyi olmak zorundaydı. Bu düşünceyle ona doğru yürüdü ve kız daha fazla karşı koyamadan onu kucağına aldı. Adamın büyük şaşkınlığına rağmen kız hiç şikâyet etmedi. Bunun yerine, kollarını adamın boynuna dolayıp başını omzuna yaslayarak onu suya taşıırken zevkle iç çekti.

Göğsünün derinliklerine indiğinde onu kendine çekti ve kollarının arasında olmasının keyfini çıkardı. Onu suyun içinde taşıırken, kollarında titrediğini hissetti. Gülümseyerek baktı

ama onun yerine, kendini onun bebek mavisini gözlerinde kaybederken gülümsemesinin kaydığını hissetti.

O kadar güzel, o kadar nazik ve tatlıydı ki. Onu çok mutlu ediyordu. Onu görmeden, ona sarılmadan, onu öpmekten ya da onu ne kadar sevdiğini göstermeden tek bir gün bile geçirmeyi hayal edemiyordu. Her gün onu ne kadar çok sevdiğini göstermek için elinden gelen her şeyi yapıyordu ama aptalca bir şekilde ona nasıl hissettiğini hiç söylememişti çünkü onun da aynı şekilde hissetmeyeceğinden korkuyordu.

Çok aptalca davranmıştı.

Duygularına karşılık vermezse canı çok yanacaktı ama umurunda bile değildi. Onu her şeyden çok seviyordu ve bunu ona söylemek istiyordu. İstiyordu-

"Seni seviyorum Robert," diye fısıldadı Elizabeth, titreyen dudaklarını onunkilere değdirebilmek için kendini yeterince yukarı çekerken.

Bir an için tepki veremeyecek kadar sersemlemişti.

Onu seviyor muydu?

Tabii ki biliyordu, dudaklarını onunkilere değdirirken kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğini fark etti. Şimdiye kadar onu neden çıplak elleriyle öldürmediğini ve onun tüm saçmalıklarına neden katlandığını açıklayan tek sebep buydu. Ayrıca neden ateşkesi kabul ettiğini, her şeyi geride bırakıp onunla birlikte daha önce ikisinin de hiç gitmediği yeni bir ülkeye taşınmayı kabul ettiğini de açıklıyordu. Artık her şey çok açıktı. Onu gerçekten seviyordu, ona gerçekten tapıyordu ama asla onun kendisini sevdiği kadar sevemeyeceğini fark etti, hâlâ sırtıyordu çünkü bu durumdan fazlasıyla memnundu.

"Seni daha çok seviyorum, minx," dedi dudaklarına karşı.

"Muhtemelen," diye kolayca kabul etti kollarını onun boynuna dolayıp öpüşmelerini derinleştirmek için hareket ederken.

"Muhtemelen mi?" diye sordu alaycı bir öfkeyle, ona ters ters bakabilmek için ondan uzaklaşırken.

"Kesinlikle," dedi masum bir ifadeyle, onu tekrar öpmek için eğilirken, ama dudakları onunkilere değemedi başını çevirdi.

Ağır bir iç çekişle onu dikkatlice ayağa kaldırdı. "Koş" derken ellerini yüzüne sürdü.

"Ne?" diye sordu, sesi şaşkın ve biraz da heyecanlıydı.

Karısının yüzüne vurmamaya dikkat ederek ellerini iki yanına indirdi. "Seni yakalamadan ve beni daha çok sevdiğini itiraf ettirmeden önce kaçmak için ona kadar sayman gerekiyor."

"Ciddi olamazsın," dedi, ondan uzaklaşmaya başlarken bile bir gülümsemeyi ısırdı.

"Bir."

"Robert,-"

"İki."

"Bekle, bunun hakkında konuşalım. Ben sadece-" "Üç."

"Ama, -"

"Dört."

"Bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok-"

"Beş."

"Bunu konuşamaz mıyız?"

Elizabeth'in yutkunduğu ve kıyıya doğru endişeli bir bakış fırlattığı fark edilince, "Hayır," dedi, beklentiyle sırtarak, "altı."

"Bekle," dedi, ondan bir adım uzaklaşarak, bakışları onunla kıyı arasında gidip geldi. "Baştan başlayabilir misin?"

"Hayır. Yedi."

Sonunda ondan bir adım uzaklaştı. "Tam olarak ne planlıyorsun?"

"Bana olan sonsuz aşkını avazın çıktığı kadar bağırman için," dedi omuz silkerek ve ekledi, "sekiz."

Kendini koruma duygusu nihayet devreye girdiğinden bu anonsla gözleri büyüdü. Küçük, sevimli bir heyecan çılgılığıyla arkasını döndü ve nihayet kaçmak için harekete geçti, ancak tek bir adım bile atamadan adam onu ait olduğu yere, kollarına geri götürdü.

"Dokuz," dedi homurdanarak onu öpmek için eğilirken.

"Ama sen beni ona kadar öpeceğini söylemiştin!"

Planını uygulamaya koyarken "Yalan söyledim," diye itiraf etti.

Sonraki üç saat boyunca onu sırtüstü yatırdı ve bacaklarını açarak ellerini, ağzını ve bacaklarının arasındaki acı veren sert uzantıyı, ona olan sonsuz aşkını haykırana kadar kullandı. Bu iş bittikten sonra, ona kendisini ne kadar sevdiğini göstermeye karar verdi. Sesi kısılana, güçlükle hareket edene ve minx onun için ne kadar önemli olduğunu bilene kadar ona göstermeyi bırakmadı.

Bölüm 34

Üç ay sonra.....

"Onu şımartıyorsun," dedi Bayan Brown gülümseyerek, soğuması için masaya dikkatle bir elmalı turta daha koyarken.

"Şımartılmayı hak ediyor," dedi Elizabeth, kocasına sürpriz yapmak için yaptığı turtalara bakarken yaşlı kadının gülümsemesine kolayca karşılık verdi.

Robert son dört aydır gece gündüz çalışıyor, yaklaşan kışa iyi hazırlandıklarından emin olmak için eline geçen her işi yapıyordu. New England'da kışların özellikle sert geçtiğini duymuşlardı, bu yüzden iyi hazırlandıklarından emin olmaya çalışıyordu. Gelecek kış için daha fazla para kazanmaya çalıştığı bir işte çalışmadığı zamanlarda odun kesiyor, bir kulübe inşa ediyor, atları için ahırını tamir ediyor, çatıyı, pencereleri ve şömineleri kontrol ederek düzgün bir şekilde sabitlendiklerinden emin oluyor, yiyecekleri için bol miktarda alana sahip olduklarından emin olmak için kök mahzenine raflar inşa ediyordu. Onun ve bebeğin ihtiyaç duyacakları her şeye sahip olduklarından emin oluyordu.

Yorgunluktan tükenmek üzereydi. Kız bunu her belirttiğinde, adam gülümsüyor ve ona bir öpücük vererek buna değdiğini söylüyordu. Ona kışın işlerin yavaşlayacağına ve o zaman dinleneceğine dair söz vermişti ama kadın onun yalan söylediğini biliyordu. Zaten mobilya, sandık ve kış boyunca onu meşgul edecek yüzlerce başka şey için yeterince siparişi vardı.

"Senin çalıştığını öğrenince çok üzülecek," dedi Bayan Brown fırından bir turta daha çıkarırken.

Elizabeth bunun doğru olduğunu bildiği için, "Üzölmeyecek," dedi.

Robert, doktorun söylediği gibi yatakta kalmadığını öğrendiğinde özölmeyecekti, öfkelenenecekti, bu yüzden ona elmalı börek de yapmıştı, böylece yemekle meşgul olup ona bağıramayacaktı. Ne kadar ikiyüzlü, diye düşündü, küçük bir tepsiyi hamur işleriyle doldururken, bunların onu yürüyüşe çıkaracak kadar yumuşatacağını umuyordu.

Onun ölesiye çalışması sorun değildi ama onun yatakta dönmekten daha yorucu bir şey yapması doğru değildi. Onun için endişelenmesini takdir ediyordu, gerçekten de ediyordu ama bir gün daha o yatakta kalmak zorunda kalırsa çığlık atacağından emindi. Hareket etmeye, çalışmaya, yürüyüşe çıkmaya, aklını kocaman midesinden, dün başlayan ve onu rahat bırakmayan kramplardan ve canının çok sıkıldığı gerçeğinden uzaklaştıracak her şeye ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes alarak ve yürüyüşün kramplarını hafifletmesi için dua ederek tepsiyi aldı ve ne yazık ki paytak paytak kapıya doğru yürüdü. İstediğinden daha uzun sürdü ama sonunda kapıya ulaştı ve Bayan Brown'un yardımıyla dışarı çıkmayı başardı. Yaşlı kadına teşekkürlerini mırıldanan Elizabeth, kocasının Fairchild ailesi için bir sandık inşa etmekle meşgul olduğu ahıra doğru yürümeye başladı.

Gerçekten çok güzel bir gündü. Son birkaç haftadır hava oldukça soğumuştı ve açık havada eğlenmek için mükemmel bir havaydı. Kışın büyük bir bölümünde onları içeride hapsedeceği kesin olan karla birlikte bebek gelmeden önce bunun tadını çıkarabilmeyi umuyordu.

Birkaç adım sonra sırtına ve midesine kramp girince durmak zorunda kaldı.

Geçen ay boyunca etrafta dolanmak ona hiç iyi gelmemişti. Temiz havaya, güneş ışığına ve biraz egzersize ihtiyacı vardı. Kramp hareket edebileceği kadar hafiflediğinde derin bir nefes aldı ve ahıra doğru ilerlemeye başladı ama beş adım bile atamadan sırtına ve midesine bir kramp daha girdi ve nefes almasını engelledi.

"Elizabeth?" dedi tanıdık bir ses ve dikkatini kendisine doğru yürüyen, onu gördüğüne şaşırmış ve memnun olmuş gibi görünen yakışıklı adama çekti. "Bu gerçekten sen misin?" James ona doğru yürürken çantasını gül çalılarının yanındaki bankın üzerine bırakarak sordu.

Ona cevap vermek için ağzını açtı ama tepsiye tutunmayı kaybedince boğuk bir hıçkırık kaçtı. Kollarını karnının etrafında kavuşturup öne doğru eğilirken, bebeği kaybetmemek için dua ederek bir çığlığı bastırdı. Bebek için çok erkendi.

"Elizabeth?" James endişeli bir sesle sordu, ona doğru koştu ve kollarını elinden geldiğince ona doladı ama Elizabeth artık oldukça iriydi ve bu işi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. "Neyin var?"

Bacaklarından aşağı bir sıvı aktığını hissetmeden önce ona cevap verme fırsatı bulamadı. Hemen ardından nefes almasını zorlaştıran o şiddetli kramplardan biri daha geldi. Kramp üstüne kramp vücudunu yırtıp geçerken James'in kollarına uzandı ve tek yapabildiği her şeyi daha iyi hale getireceğini bildiği tek şeyi haykırmak oldu.

"Robert!"

Bay Fairchild parmak uçlarını beşiğin karmaşık tasarımı üzerinde gezdirirken saygılı bir fısıltıyla, "Çok güzel," dedi. "Bunun için ne kadar istiyorsunuz?"

Robert kıkırdayarak çarşafı beşğin üzerine tekrar yerleştirdi. "Teşekkür ederim ama satılık değil."

Bay Fairchild gülümsedi. "Yeterince makul. Çocuğunuz için mi?"

"Evet," dedi Robert gururla, bakışları bebekleri için yaptığı diğer kapalı mobilyalara kayarken.

Bay Fairfield, Robert'ın müstakbel gelini için hazırladığı sandığın önünde diz çökerken kıkırdayarak, "Bebek yakında burada olacak," dedi.

"Yeterince yakın değil," dedi Robert, adama sandığa bakması için biraz yer açmak üzere arkasına yaslanarak.

Bebeklerini, mucize çocuklarını kucağına almasına sadece bir ay kalmıştı ve sabırsızlanıyordu. Bu ocuk için neler hissettiğini anlatacak kelime yoktu. Bu ocuğa ebeveyn olmak için ikinci bir şans elde ediyorlardı ve o bunu boşa harcamayacaktı. Yapacaktı-

"Robert!"

-Elizabeth'in kan donduran çığlığı kulaklarına ulaştığında kalp krizi geçirdiğini fark etti. Ne yaptığıının farkına bile varmadan kapıdan dışarı koşmaya başladı, Bay Fairchild'ın onu takip ettiğinin ya da sorunun ne olduğunu öğrenmek istediğinin farkında bile değildi. O anda önemseddiği tek şey Elizabeth'e ulaşmak ve ona zarar veren her kimse onu öldürmekti.

Ahırdan çıkıp avluya koştuğunda, bir adamın Elizabeth'in üzerinde gezindiğini görünce dehşete kapıldı; Elizabeth yan yatmış, defalarca onun adını haykırıyordu, ta ki kendini ona doğru koşarken ve o piçi yakalamaya çalışırken bulana kadar.

"Karıma ne yaptın sen?" diye sordu küçük adamı yere itip yumruğunu kaldırırken,

Tanıma sert vurduğunda onu çıplak elleriyle öldürmeye hazırdı. "James? Burada ne halt ediyorsun?"

"Kıçımın tekmelenmesi ve karının ödümü koparması dışında mı?" James, Robert'ı itip ayağa kalkarken sordu. "Seninle konuşmaya geldim."

Elizabeth'in çığlıkları dikkatini ait olduğu yere geri getirdi. Kardeşini tekrar gördüğü ve onunla tekrar konuştuğu için ne kadar mutlu olsa da James'in beklemesi gerekecekti.

"Minx?" Robert sürünerek karısının yattığı yere gitti, top gibi kıvrılmıştı ve nefes nefese kalmıştı. "Neyin var?"

Ona cevap vermek yerine gözlerini sıkıca kapadı ve başını salladı.

"Bebek mi?" diye sordu, cevabın hayır olması için dua ederek. Bebek için çok erkendi. Bebeğin doğmasına daha bir ay vardı.

Bir hıçkırık kaçarken isteksizce başını salladı.

Lütfen bebeği kaybetmemize izin verme, diye dua etti onu dikkatle kucağına alıp evin içine taşırken, çünkü bu sefer ikisinin de bu kayıptan sağ çıkabileceğini düşünmüyordu.

James'in belli belirsiz, "Kendine geliyor," dediğini duydu.

Yatak odasının zemininde nasıl yüzüstü yattığını anlamaya çalışırken verdiği tek yanıt "Ha?" oldu.

"Ona buraya gelmemesini söylemiştim," dedi James, Robert'ın sırt üstü dönmesine yardım ederken eğleniyor gibiydi.

"İşte bu yüzden erkekler doğumhaneye girmemeli," dedi Bayan Brown, Robert'a ıslak bir bez fırlatırken öfkeli bir sesle. Bez yüzüne çarpıp yere düştü ve Robert'ın kafası daha da karıştı.

"Ne oldu?" diye sordu uyuşmuş bir halde doğrulmaya çalışırken, ama bir baş dönmesi dalgası onu tekrar yere yatırdı.

Cevabı bir bebeğin güzel ağlamasıydı. Aslında, sesi daha çok-

"İkizler," dedi James kocaman bir sırtıtlıla Robert'ın oturmasına yardım ederken.

"İkizler mi?" Robert tekrarladı, James'in ne dediğini anlamamıştı.

"İkiz oğlanlar," dedi James kıkırdayarak, uzanıp Robert'ı ayağa kaldırırken. "Demek karın bu yüzden bu kadar büyüktü."

"Ben kocaman değildim!" Elizabeth hiç de kızgın görünmeyen bir sesle, dikkatini yan yatmış, kıpır kıpır ama sağlıklı görünen iki bebeğe gülümseyerek yatağa çekti.

"Ne oldu?" diye sordu, ne olduğunu hatırlamaya çalışarak.

"Ne hatırlıyorsun?" James onu ailesinin beklediği yatağa doğru sürükledi ve hayatında gördüğü en güzel bebeklerin yanına dikkatlice uzanmasına yardım etti.

"Pek değil," diye itiraf etti, kafasını sallamaya çalışarak.

"Elizabeth'i buraya getirdikten ve Doktor, zorlu hizmetçiniz Bayan Brown ikimizi de dışarı attı. Doktoru beklerken sen ve ben, bencil bir piç olduğun için bol bol özür dilediğin ve benden af dilediğin gecikmiş bir tartışma yaptık," dedi James, sesi eğlenmiş gibiydi ve Robert'ın bakışlarını üzerine çekti.

James gözlerini devirerek ve birkaç kelime mırıldanarak dikkatlice yatağın ucuna oturdu ve en yakınındaki bebeğin parmağını tutabilmesi için ona doğru uzandı.

"İyi. Bir piç olduğum ve sana veda etmediğim için özür diledim."

"Hepsi bu kadar mı?" Robert uzanıp oğlunun başını usulca okşarken kaşlarını çatarak sordu.

"Her şey için özür diledin," dedi James ona bir gülümseme göndererek. "Ona aşık olduğunu fark etmediğim için özür dilerim Robert. Ailemiz de çok üzgün. Birkaç hafta içinde sana kendileri söylemek için burada olacaklar. Bir şeyler döndüğünü fark etmeliydim."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi Robert, parmağını ağzına götürerek bebeğe dikkatini vermeden önce ona güven verici bir gülümsemeyle.

"Oh, evet var!" Bayan Brown yatağın kenarından kalkarak bebeklere gülümsedi. "Buraya böyle koşarak geldiğinizde doktorun ve benim kalbimizin durmasına neden oldunuz!"

"Buraya koşarak mı geldim?" Robert beynini zorlayarak hatırlamaya çalışarak sordu ama her şey biraz bulanıktı.

James kıkırdadı. "Elizabeth çılgılık atmaya başlar başlamaz kurtuldun, odaya koştun, doğum yapan karına bir göz attın ve hemen bayıldın."

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum."

"Ve hiçbirimizin bunu unutacağından da şüpheliyim," dedi James göz kırparak ve Elizabeth'in usulca gülmesine neden oldu, eğilip kıkırdanan bebeğin hafifçe tekmeleyen ayağına bir öpücük kondurdu.

Elizabeth'e baktı, çocuklarına bakarken gözlerindeki yorgunluğu ve saf neşeyi fark etti. O kadar güzel görünüyordu ki, kalbini yeniden ona kaptırmaktan kendini alamadı.

"İkizler, minx," dedi, elini nazikçe oğlundan çekerek nemli bir saç telini arkaya itebildi.

Elizabeth'in kulağı.

"İkizler," diye tekrarladı memnun bir gülümsemeyle.

Gömleğine tutunmaya çalışan bebeğe dikkat ederek eğildi ve güzel karısının dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum Beth," dedi, karısının nefret ettiği ismi kullanarak onu bir kez daha gülümsetmek için.

"Ve seni seviyorum, Robert Lemonade."

Bölüm 35

Dört buçuk yıl sonra.....

"Onu getirdin mi?" Robert arabanın kapısı açılır açılmaz sordu.

James dışarı çıkarken kıkırdadı, koyu gri bir taşı havaya kaldırırken gözleri eğlenceyle dans ediyordu. "Çok nazikçe istediğin bu taşı mı kastediyorsun? Ölüm kalım meselesi olduğu için gecenin bir yarısı Londra'ya gidip dondurucu yağmur altında altı saat boyunca parkı aramak zorunda kaldığım taşı mı?" diye sordu kuru bir sesle.

"Tanrıya şükür," diye içini çekti Robert, taşı yakaladı ve dükkânına doğru ilerlerken kardeşine bir bakış bile atmadı.

"Ne dedin? Hayır, teşekkür ederim, James? Seni özledim mi James?" James, Elizabeth'i ve bahçede oynayan çocukları selamlamak için yanlarından uzaklaşarak sordu.

"Elizabeth'i bir iki saat meşgul et," dedi dükkânının kapısını arkasından kapatırken, kazara bunu da kırmaması için dua ederek.

Elizabeth ağaca yaslanıp James'in bebekleriyle oynamasını izlerken bir iç çekti. James harika bir amcaydı ve ailenin geri kalanından duyduğu kadarıyla da harika bir babaydı.

Çok nazik ve tatlıydı, diye düşündü, ikizler ona nasıl düzgün bir ayı sarılması yapılacağını gösterebilmek için yere yatırdıklarında gülerek. James ayıya dönüşmüş gibi yapıp ikizleri kovalarken bir yandan da kıkırdayarak en küçüğünü kucağına aldığı anda dudakları keyifle seğirdi

oğlunu dikkatle kollarına aldı. Elindeki katlanmış parşömene bakarken gülümsemesi sulu bir hal aldı.

James onun hayallerini gerçeğe dönüştürmüştü.

Yaklaşık bir yıl önce malikânenin eski defterlerini karıştırırken Heather'ın planlarına rastlamıştı. İlk başta ne yapacağından emin olamayınca Mary ve Anthony'ye sormuş, onlar da Heather'ın fakirlere yardım etmek için serveti yakıp yıkması hakkında ne düşündüklerini söylemekten mutluluk duymuşlardı.

Şok olmuş bir halde planlarına bir kez daha baktı. Sonra karısının ölçüsüz harcamalarına bir göz attı ve gördükleri sonunda ayağını yere vurmasına ve harcamalarını mütevazı bir aylık ödenekle sınırlamasına neden oldu. Sonuç olarak, Heather artık onunla konuşmuyordu ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Elizabeth, Heather'ın James'in mirasının yarısını aldığını ve bununla bir hayır kurumu kurduğunu öğrendiğinde, muhtemelen onunla bir daha asla konuşmayacağından şüpheleniyordu. Yine de, bu muhtemelen James'i yaşayan en mutlu adam yapardı.

Onun tekrar düşünmesini ve Amerika'ya taşınmasını diledi. Onun burayı seveceğini biliyordu. Heather olmasaydı muhtemelen yıllar önce taşınmış olacaktı. Kız kardeşi bırakın ziyaret etmeyi, bunu düşünmeyi bile reddediyordu, bu da James'in yılda bir kez ondan uzaklaşmak için ziyaret ettiği anlamına geliyordu. Gelecek yıl James, Heather istese de istemese de kızlarını aileleriyle birlikte ziyarete getirecekti. Elizabeth muhtemelen bundan hoşlanmayacağından şüpheleniyordu.

"Onu görmek güzel," dedi hayran olduğu derin ses, güçlü bir kol dikkatlice beline sarılırken ve her şeyden çok sevdiği adama doğru geri çekilirken.

"Öyle," diye mırıldanarak onayladı ve kollarını onun kollarına dolayabilmek için kendini onun kollarına bıraktı.

"Ama seni görmek daha da güzel."

"Beni  zledin mi?" diye alay ederek eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

"Korkunç," dedi dudaklarına gülümseyerek. "Bebeği beslemekten d nd ğ  mde sen çoktan gitmiştin."

" z r dilerim, minx. Bu geceyi sana odaklanarak geçirebilmek için bitirmem gereken bazı işler vardı," dedi ve onu tekrar öptü.

"Bütün gece benimle misin?"

"Bütün gece," diye söz verdi onu öpmek için eğilirken.

"Peki ya James?" diye sordu, İngiltere'den buraya kadar gelmiş olmasına ve onu ilk gecesinde terk etmelerine üzülüyordu.

"Bir gece için kendini eğlendirebilir," dedi ve uzaklaşmadan önce dudaklarını son bir kez onunkilere değdirdi.

Robert güzelce oyulmuş küçük bir kutuyu uzatırken, "Bu senin için," dedi.

Kutuyu kendisinin yaptığını bilmek için ona sormasına gerek yoktu. Kesinlikle çok güzeldi ve hiç şüphesiz kasabadaki bazı tüccarların satın almasını sağlayabileceği bir şeydi. Mobilya ve biblo yapımına odaklanırsa muhtemelen çok kazançlı bir iş kurabilirdi ama bu, ondan ve çocuklardan uzakta uzun saatler geçirmesi anlamına gelirdi ve onun bunu istemediğini biliyordu. Bunun yerine, boş zamanlarında sevdiği şeyleri yapmaya ve ev inşa edip onararak onlara destek olmaya odaklandı. Yaptığı işte çok iyiydi ve çok talep görüyordu.

Asla zengin olamayacaklardı ama çocuklarını güvende ve mutlu tutabildikleri sürece ikisi de bundan çok memnundu.

"Mutlu yıldönümleri, minx," dedi kadın kutuyu açtığında ve gördüğünde...

Taşlardan yapılmış bir kolye mi?

Her neyse, çok güzeldi ve onun için yaptığı için çok sevmişti. Gülümseyerek onu öpmek için eğildi ama adam geri çekildi ve dikkatini kolyeye verdi.

"Bu beyaz boncuk, beni bal ve tüylerle kapladığın eski ahırdan," diyerek dikkatini tekrar kolyeye çekti. "Bu boncuk," dedi ve ardından gri bir taş boncuğu göstererek, "saçlarını kestiğim ağaçtan. Bu boncuk..."

Her taşın nereden geldiğini anlatmaya devam etti, arada bir gülümsemek, gülmek ya da çocukluk hikâyelerini anımsamak için durakladı. Her bir boncuğun üzerinden geçerken, her geçen dakika daha da şaşırarak onu dinledi. Portakal bahçesindeki boncuğu gösterdiğinde alt dudağının titrediğini hissetti. Jonathan'ı doğurduğu gece yatak odalarının penceresinden aldığı taşı bitirdiğinde, kendini kocasına yeniden aşık olurken buldu.

"Bayıldım," dedi, hafif bir ifadeyle. Bu şimdiye kadar birinin ona verdiği en güzel, en düşünceli hediye idi. Ayrıca onun için ne kadar önemli olduğunu da fark etmesini sağlamıştı.

"Sevindim," dedi, onu öpmek için eğildi, ancak bu sefer gitmesine izin vermedi.

"Yıldönümü hediyenizi verme sırası bende, Bay Bradford."

Ölüyordu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Kendini odanın içinde sürüklerken kolları bacakları titriyordu. Daha önce hiç bu kadar susamış olduğunu hatırlamıyordu.

ya da hayatında hiç aç kalmamıştı. Son yirmi dört saat içinde birkaç kez bağırarak yardım istemeyi düşünmüştü ama yardımın ötesindeydi. Bunu biliyordu.

Yıkımının nedeni arkasında kıpırdandı. Su sürahisini eline aldı ve ılık sıvıyı yudumladı. Susuzluğunu gidermek ya da boş midesini rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

"Sanırım ölüyorum," diye mırıldandı.

Yataktan zayıf bir kahkaha geldi. "Biliyorum," dedi Elizabeth. "Durmaliyiz... durmaliyiz... yemeğe ihtiyacım var... ve suya.....bebeğe, Robert'a....bebeği düşünmeye," diye yalvardı zayıf bir sesle.

Derin bir nefes aldı. Bebeğin yemeğe ihtiyacı vardı. Onun bebeğinin. Sırıtmaktan kendini alamadı. Küçük kızı onu yeniden baba yapıyordu, umarım bu sefer şımartacağı küçük bir kız çocuğu verirdi. Sürahiyi göğsüne bastırdı ve ona doğru götürdü.

"Al. Bunu iç, ben de giyinip Bayan Brown'a yiyecek bir şeyler göndereyim." Kapıya bakarken kaşlarını çatı. "Neden şimdiye kadar bizi kontrol etmediklerini merak ediyorum."

"Muhtemelen onları korkutup kaçırdığımız içindir," dedi sürahiyi ondan alırken. Neredeyse düşürüyordu. Kolları çok güçsüzdü ama bu şekilde sırtüstü yatarak içemezdi. Büyük bir güçlkle dizlerinin üzerine kalktı. Önemli olan tek şey suydı. Hanımefendi olmak ya da başka bir şey umurunda değildi. Çenesinden, göğsünden ve karnından aşağı dökülen suyu umursamadan açgözlülükle içti. Çok susamıştı. Karnını doyurduğunda, artık boş olan sürahiyi yatağın üzerine koydu. Gözleri Robert'ın yoğun bakışlarıyla buluştu ve işlerin daha da kötüye gitmek üzere olduğunu anladı.

"Olamaz," diye inledi.

Robert karısının göğüslerinden damlayan suya baktı. Dudaklarını yaladı. Biri hariç her parçası

Gördüklerini protesto ediyordu. Onun korkmuş gözlerini aşağıya doğru takip etti. Tekrar gitmeye fazlasıyla hazırды. Sanki dakikalar değil de yıllardır ona sahip değilmiş gibi hissediyordu.

Elizabeth ona bir yastık fırlattı, böylece kaçmak için çaresizce yataktan fırlayabildi. Sanki anatomisinin o parçası kontrolü ele almıştı. Onun peşinden sürünerek gitti. Gecelik ya da şal giyme zahmetine girmeden kapıya doğru koştu ve kapıyı yumruklamaya başladı.

"Bayan Brown!"

Kapının arkasından Bayan Brown'ın endişeli sesi geldi: "Tanrıya şükür!" "İkinizin de ölmesinden korkuyorduk."

Arkasına dönüp baktığında kocasının ayağının dolandığı çarşaflardan kaçmaya çalıştığını gördü. "Yardım etmezsen kaçacağız."

"Bayan Brown, dinleyin fazla zamanım yok. Büyük bir tepsi yiyecek ve içecek getirilmesini sağlayabilir misiniz?" Robert'ın serbest kalmaya yakın olduğunu fark etmek için omzunun üzerinden baktı, "ve banyo için de su. Lütfen!"

"Elbette," dedi Bayan Brown, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

"Robert?" James koridorda Bayan Brown'a katılırken aniden "Robert" dedi.

Arkasından gelen yumuşak bir hırıltı tek cevaptı. Elizabeth yavaşça arkasını döndü ve sırtını kapıya dayadı. James kapıyı çaldı. "Robert? Benimle meyhaneye gel, sıkıldım. Robert?"

"Meşgulüm," diye cevap verdi Robert, sesi daha çok hırıltıya benzeyen bir sesle.

James'in cevabı acı dolu bir iç çekiş oldu. "Hadi, sen görevini yaptın. Hadi gidelim."

Adam üzerine atlarken Elizabeth'ten yüksek sesli bir inilti kaçtı. Yakışıklı, kötü ve tamamen ona aitti. Ne kadar yorgun olursa olsun

O anda ne kadar zayıf olursa olsun, bunca yıldan sonra hâlâ vücudunda garip bir etkisi vardı ve o anda onu her şeyden çok istiyordu.

"Robert?" James emin değilmiş gibi bir sesle sordu.

Robert o anda cevap veremedi. Elizabeth'in tenindeki suyu yalamakla meşguldü. Elizabeth duvara sıkıca yaslanmış, kollarını Robert'ın omuzlarına, bacaklarını da beline dolamıştı.

Hızlı bir hamleyle, onun içinde kılıfını çıkarmıştı. Kollarını onun etrafına sararak, içine girerken onu kapıdan korudu. Kapı, menteşeleri ve çerçevesi test edilirken protestolarını inledi. Pozisyon Elizabeth'in canını yaktıysa bile bunu söylemiyordu.

Aslında tam tersi.

Ondan daha sert ve daha hızlı hareket etmesini istedi. O anda Robert, ağabeyi ve Bayan Brown'ın kapının önünde durmasını ya da açlıktan ölmek üzere olmasını umursamıyordu. Tek umursadığı oydu, o fingirdek kızdı. Ona bir, iki, üç kez çarptı ve sonra adını haykırmaya ve onu kurutmak için elinden geleni yapmaya başladı.

Kardeşinin, "Şanslı piç," diye mırıldandığını düşündü ama sevdiği kadına kendini kaptırdığı için bunu pek umursamadı.

"Yıldönümünüz kutlu olsun Bay Bradford," dedi cadalozu dakikalar sonra, hediyesini tekrar vermek için onu yere iterken ve birbirlerini öldürmeden önce bir ateşkes daha yapmaları gerekip gerekmediğini düşünmesine neden olurken.

Sonsöz

Günümüz Massachusetts'i

Partiye on beş dakika kala.....

"Son," dedi babası pizzadan bir ısırığı ağzına atarken ve Jason'ın ne zaman sipariş verdiklerini ve bunu nasıl kaçırdığını merak etmesine neden oldu.

"Hey!" Jason uzanıp yemesine saniyeler kalan dilimi elinden kaparken Trevor öfkeyle soluk soluğa kaldı. "Seni piç kurusu!"

"Teşekkürler," dedi Jason, ellerini silmeden önce bir dilim pizzayı çabucak bitirdi ve nihayet bitmiş olan kolyeyi nazikçe alıp, yapımı ve boyanması bir saatten az süren küçük ahşap kutuya yerleştirdi.

"Tam zamanında," diye homurdandı babası, ayağa kalkıp tezgâhtan iki pizza kutusu aldı ve kapıya yöneldi. "Açlıktan ölüyorum."

Trevor, "Hikâyeyi süslemeseydin işimiz çok daha çabuk biterdi," diyerek diğer iki pizza kutusunu aldı ve peşinden gitti.

"Ben hiçbir şeyi süslemedim," diye tersledi babası omzunun üzerinden.

"Gerçekten mi? Robert'ın senin kadar yakışıklı olmadığını söylediğinde bile mi?" Trevor kıkırdayarak sordu.

"Size bir görsel vermek zorundaydım! İyi bir hikaye anlatıcısı bu tür şeyler yapar!"

Jason isteksizce onların peşinden giderken Trevor, "Büyükbabam bu hikayeyi daha iyi anlatırdı," dedi.

hak ettiği adaleti sağlaması için dua ederken dikkatini elindeki küçük kutuya verdi.

"Seni nankör piç!" diye öfkeyle bağırdı babası.

"Nankör mü? Öğle yemeğinin parasını bana ödettin ve sonra da parmak tavukları bile paylaşmadın!" Trevor tersledi.

"Yiyeceğe ihtiyacım vardı!" "Hayır, ihtiyacın olan şey-"

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diye sordu babası aniden, Trevor'ın sözünü keserek. Jason'ın babasının kendisiyle konuğuğunu ve iki adamın da kaşlarını çatarak ona baktığını anlaması bir an sürdü.

"Partiye," dedi kaşlarını çatarak. "Başka nereye gidebilirim ki?"

Kuzeni ve babası başlarını salladı, babası ona kanepeye oturmasını işaret ederken bıkkınlıkla iç geçirdi. "Partiye gitmiyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Jason, ailesindeki erkeklerin sorununun ne olduğuunu merak ederek sordu. Son iki saattir partiye geç kalmasınlar diye kışını kaldırması için onu azarlıyorlardı ve şimdi de bilerek geç kalmalarına neden olmaya çalışıyorlardı.

"Bu parti senin için değil," dedi Trevor, onu nazikçe, tamam, o kadar da nazik olmayan bir şekilde kanepeye doğru iterek. "Senin işin sadece burada oturup beklemek."

Babası Trevor'a gitmesini işaret ederken başıyla onayladı. "Seni ara sıra kontrol edeceğiz," dedi babası kapıyı açarken. "Daha fazla zamana ihtiyacın olduğuunu düşünmüyorsan çocukları ve Haley'nin büyükannesini bir hafta içinde geri getireceğiz."

"Ne için daha fazla zaman?" Jason babasının kapıdan çıkışını izlerken şaşkınlıkla sordu.

"Yemek konusunda endişelenmeyin. Bu gece vardiya almaya başlıyoruz. Sadece kapıyı kilitlemediğinden emin ol ki buzdolabını doldurmak için içeri girebilelim," dedi babası ama Jason başka bir şey sormadan gitmişti.

Ne. Ne. Cehennem mi?

Onunla dalga geçtiklerine karar veren Jason iç çekerek ayağa kalktı ve kapıya yöneldi ama fazla uzaklaşmadan kapı açıldı ve hayatında gördüğü en güzel kadın içeri girdi.

"Haley," dedi, kadın içeri girdiğinde gülümseyerek, beş yıl önce onunla evlendiğinde olduğu kadar güzel görünüyordu. "Sen ne-

O daha sözlerini tamamlayamadan, kız ona doğru koşuyor ve kollarına atlıyordu. Kolları ve bacakları hızla onun etrafını sararken, ağzı da onunkini buldu. Onu sanki saatlerdir değil de yıllardır görmemiş gibi öptü.

"Seni seviyorum," dedi dudaklarına karşı ve uzanıp gömleğini pantolonundan çekiştirmeye başladı.

"Haley?" dedi, düşmemesi için kollarıyla onu sararak.

"Yatak odası. Şimdi," diyerek boynuna doğru öpücükler kondurdu ve dudakları en sevdiği noktaya ulaştığında emerek onu zevkle inletti.

Bir şekilde kendini, karısının boynunu yalayıp emmesinin dışında bir şeye odaklanmaya zorladı. "Partiye ne dersin?" diye sordu, karısının tatlı teklifini kabul etmeyi tercih etmesine rağmen. Bütün ailesi onları bekliyordu. Annesi geçen haftadan beri yemek yapıyordu ve onların-

"Seni çıplak istiyorum Jason," diyerek Jason'ın sahip olduğu azıcık kontrolü de paramparça etti.

Onaylayan bir hırıltıyla onu yatak odasına taşıdı, oyuncakları yolundan çekerken çocuklara yeni bir oyuncak kutusu yapmayı aklına not etti. Yol boyunca karısının gömleğini, pantolonunu, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmasına yardım etmek için orada burada durakladı, onu dişleriyle yırtacağı dantel lavanta külotu ve sütyeniyle, onu son derece sevimli gösteren gözlükleriyle ve içinde olma ihtiyacıyla sikiinin seğirmesine neden olan o seksi küçük gülümsemesiyle bıraktı.

"Yatağa, tatlım," dedi, onu yatağa yatırmadan önce son bir öpücük verdi ve kutuyu yavaşça yastıkların yanına fırlattı.

Poposu yumuşak yorgana değer değmez dizlerinin üzerine çöktü ve bir kolunu adamın omuzlarına dolayarak onu aç bir öpücük için aşağıya çekti ve bir çocuk gibi pantolonuna boşalmamak için mücadele etti. Bunca yıl sonra bile, basit bir öpücükle onu bu kadar azdırmayı başarabilmesi onu hâlâ şaşırtıyordu. Karısının içine ne girdiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama şikâyet etmeyecekti. Onu daha çok istediği bir zamanı hatırlamıyordu.

Haley onu pantolonunun üzerinden kavradığında zevkle inledi, aşağı uzanıp pantolonunu indirirken ereksiyonunu sıktı ve çekiştirdi. Fermuarı indirir indirmez, Haley küçük ellerinden biriyle pantolonunun içine uzandı ve sert şaftını dışarı çekti. Sıcacık elini adamın boyuna dolayarak, dilini emmesini sağlayacak bir çekiştirme yaptı. Kadının çıkardığı seksi inilti, ona sahip olmak için ne kadar çaresiz olduğunu anlamasını sağladı.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," dedi ve ayakkabılarını çıkarabilmek için geri çekildi.

Pantolonunu çıkarmayı bitirdiğinde, Haley'nin arkasını dönüp güzel poposu ona bakacak şekilde ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmesini izledi. Pantolonunu iterek çıkardı.

ve küçük çekirgesine yaklaşırken onlardan çıktı. Uzanarak k lotunun kenarlarından tuttu ve aşağı çekti, ona yardım etmek için k  ının k p rdanmasına bayıldı.

Dizlerine kadar indirdikten sonra orada bıraktı ve arkasına geçti, uzanıp s tyenini çıkarırken aletin n poposunu okşamasına izin verdi. Kendisi başka şeylerle ilgilenirken onun s tyeni çıkaracağını bildiği için s tyenin düşmesine izin verdi. Bir eliyle kalçasını nazikçe kavradı, parmak uçlarını sırtından aşağı doğru izlerken onu yerinde tuttu, daha fazlasını istediğini bilmesine izin vererek sikine doğru bastırırken onun her güzel santimini aldı.

Karısını asla inkar etmediği için yeterince geri çekildi, böylece aralarına uzanıp sikini tutabildi ve Haley'i aklından çıkaracağını bildiği tek şeyi yapabildi. Elini yavaşça şaftın üzerinde aşağı yukarı gezdirdi, başının ıslak yarısına bastırıldığından emin oldu, böylece ne yaptığını hissedebiliyordu, bunun onu ne kadar tahrik ettiğini biliyordu.

Kız inlemeye ve adını haykırmaya başladığında, boşalmamak için mücadele ederken gözlerini kapatıp dişlerini sıkmak zorunda kaldı. Ondan önce pek çok kadınla yatmıştı ama yatak odasında oynamayı Haley kadar seven başka bir kadın hatırlamıyordu. Kadın doyumsuzdu ve o da bunun her lanet dakikasına bayılıyordu. Onu bu dünyadaki hiçbir şeye değişmezdi. Onu o kadar çok seviyordu ki bazen tüm bunların acımasız bir rüya olduğundan ve uyandığında Haley'nin gitmiş olacağından korkuyordu.

"Jason, lütfen!" dedi, onu normalden çok daha erken alması için yalvardı ve ne kadar tahrik olduğunu bilmesini sağladı.

Geri adım atıp kendini bıraktığında bunun uzun sürmeyeceğini fark etti. Haley tek kelime etmeden dizlerinin üzerine çöktü ve arkasını döndü. Yatağın kenarına otururken uzanıp onun elini tuttu, etrafından dolaşıp kucağına otururken bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. Eğildi ve onu öptü, ancak birkaç saniye sonra geri çekilerek onu takip etmesini sağladı. Adam arkasına yaslanıp kollarını ona doladığında dudakları onunkilerden hiç ayrılmadı.

Onu öperken kalçalarını yavaşça bir o yana bir bu yana kaydırıyor, ikisini de çılgına çevireceğini bildiği bir şekilde onu içine alıyordu. Haley'nin onun hareketlerini taklit etmesi ve bunu yepyeni bir seviyeye taşımaya çok uzun sürmedi. Etrafında sıkıştığını hissettiğinde, onu nazikçe yukarı itti, böylece dudaklarıyla büyük meme uçlarından birine yapışabildi. Meme ucunu nazikçe çekti, onu daha derine çekmek için sırtını kavislendirirken onu sertçe emdi. Ona binerken hareketleri vahşileşti. Adam uzanıp diğer göğsünü avuçladığında, kadın kendini kaybetti.

Adam onu sırtüstü çevirip sikini içine girebildiği kadar soktuğunda adını haykırmayı daha yeni bitirmişti. Çekip tekrar içeri sokmak yerine, bu süreçte klitorisine vurduğunu bilerek ve meme ucunun ağzında daha da sertleşmesini severek kendini ona karşı öğütmeye devam etti.

Tam kendini daha fazla tutamayacağını düşündüğü anda, onun etrafında sıkıldığını hissetti ve bıraktı. Göğsünü yaladı ve emdi, ona karşı topraklanırken, çok iyi hissettirdiğini itiraf etmek zorunda kalsa bile onu incitmediği için dua ediyordu.

Adını meme ucunun etrafında hırıldayarak, orgazmının son sarsıntılarının onu terk ettiğini hissederken kendini son bir kez daha toprakladı. Karısını öpmek için eğildiğinde, son birkaç haftadır savaştığı yorgunluğun sonunda onu yakaladığını hissetti

onunla birlikte. Ondan uzaklaşmayı başaramadan önce, kendinden geçtiğini hissetti ve gülümsemekten kendini alamadı. Ta ki çimdikleme başlayana kadar.

Kadının durmaya niyeti olmadığı anlaşılınca "Ah!" diye tersledi.

Küçük kabadayıya ters ters bakabilmek için ayağa kalktığında, kız sadece o meşhur kocaman sırtışıyla sırttı ve "Hediyem nerede?" diye sordu.

"Hediye mi?" diye sordu, kaşlarını çatarak, kız onu tekrar çimdikleyene kadar. "Ow!"

"Beni öfke yumruklarını patlatmak zorunda bırakma!" diye tehdit etti, o kadar sevimli görünüyordu ki, uzanıp ona yaptığı kutuyu alırken kıkırdamaktan kendini alamadı.

"Bunu istemeyiz," diye alay etti, oturabilmek için onun üzerinden kalkarken.

"Hayır," dedi burnunu çekerek, "yapmayız."

Kutuyu güzel karnının üzerine, üç harika çocuklarını doğurduktan sonra vücudunda oluşan hafif çatlakların hemen üzerine yerleştirirken, "Bu senin vahşi davranışlarını kontrol altında tutacak mı?" diye sordu. Bu izleri öpmeye bayılıyordu. Haley ne zaman bu izlerden şikâyet etse, ona onları ne kadar sevdiğini gösteriyordu.

"Belki," dedi memnun bir gülümsemeyle ve kutuyu alıp otururken heyecanlı bir çığlık attı.

Gülümseyerek ve karısını hayal kırıklığına uğratmamak için dua ederek uzandı ve Haley'nin yataklarının ucunda katlanmış olarak tuttuğu yorgani kaptı ve ikisini de örtecek şekilde yukarı çekti. Arkasına yaslanıp rahatladıktan sonra uzanıp çantayı Haley'nin elinden yavaşça aldı. Haley uzanana kadar bekledi.

kutuyu açmadan önce başını omzuna yaslayarak ona sıkıca sarıldı.

Haley taş kolyeye huşu içinde bakarken, "Çok güzel," diye fısıldadı saygıyla.

"Evet, öylesin," dedi Jason, karısı ona utangaç bir gülümseme gönderirken ona bakarak. Kendine engel olamayarak eğildi ve karısının dudaklarına bir öpücük kondurdu, karısının tatlı tadını aldıktan sonra kendini geri çekilmeye zorladı.

"Çok fazla taş var," dedi ve parmaklarını alt sıradaki boncukların üzerinde gezdirmek için uzandı.

"Tam olarak dört yüz elli altı boncuk," dedi gülümseyerek.

"Çok fazla boncuk var," dedi Haley, ona daha da sokularak.

"Bana bir sürü harika anı yaşattın, benim küçük çekirgem," dedi, ona yaşattığı tüm o harika anıları düşünürken gözlerinin dolduğunu hissederek.

"Şu beyaz taş ne?" diye sordu, kolyedeki ilk taşı işaret ederken omzuna bir öpücük kondurabilmek için başını hafifçe çevirdi.

"Bu ilk tanıştığımız ağaçtan olmalı."

Elini geri çekti. "İşediğin yeri mi kastediyorsun?" diye sordu, sesi iğrenmiş gibiydi.

"Bir sürü gazoz içtim kadın! Gitmem gerekiyordu ve lanet olası emlakçı anahtarı söz verdiği yere bırakmamıştı!" diye savunmaya geçti.

"Çok dokunaklı," diye mırıldandı kolyenin dörtte üçlük kısmındaki küçük gri bir taşı işaret ederken. "Peki ya bu?"

"Bu, Joshua'ya hamile olduğunu öğrendiğimizde doktorunun muayenehanesinin otoparkından," dedi.

dedi ve doktor haberi onlarla paylaştığında Haley'i kollarında tuttuğu anı gülümseyerek hatırladı.

"Peki ya bu?" diye sordu, başlangıca yakın koyu gri bir kayayı göstererek.

"Bu, seni ilk kez kucağıma aldığım Boston'daki otelden."

"Peki ya bu?" diye sordu, bir sonraki kayayı göstererek. "Aynı otelden," dedi ona bakarak.

"Neden aynı otelden iki tane aldın?" diye sordu, sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyordu.

Gülümseyerek eğildi ve fısıldarken dudaklarını onunkilere değdirdi: "Çünkü o zaman seni asla bırakmak istemediğimi fark ettim."

Ve bu sadece başlangıç.....

